190382

திருநாவணி

Vol. IV No. 5 Dec. 1927

JL
Y15mx, N24
N27.4.5
190382

REG. No. M. 1957. WHOLE NUMBER 41. VOL. IV, No. 5.

பத்திராதிபர் சகோதரி வி. பாலம்மாள்.

Vol. IV.] December 1927. [No. 5.

OFFICE OF THE ... 23 JAN 1928 MADRAS

பொருளடக்கம்.

	பக்கம்.
சுபோத ராம சரிதம்—அர்த்தத்துடன் (சகோதரி வி. பாலம்மாள்)	... 262
மனவுறுதியும் பெண்மக்களும் (பத்திராதிபர்)	... 263
ஆர்ய சிறு ப்ரசம் (ஸ்ரீமதி பி மங்களாபாயி)	... 265
கண்ணகனும் காரிகையாரும் (ஸ்ரீமதி கோமதியம்மாள்)	... 278
தூர்ஜஹான் அல்லது பாதகண்டத்துச் செனங்கரியக்கொடி (ஸ்ரீமதி பாகீரதி அம்மாள்)	... 280
சிவ தரும மகிமை (ஸ்ரீமதி எஸ். மோசனம்மாள்)	... 283
இராம சந்திரன் (ஒரு சிறு கதை) (ஸ்ரீமான் ஆரியூர் வ. பதுமநாப பிள்ளை)	... 287
அந்தக லோக அற்புதக் கனவு (ஸ்ரீமதி குசப்ரியை)	... 292
மனோகரி அல்லது மரணத் தீர்ப்பு (சகோதரி வி. பாலம்மாள்)	... 296
சுமித்திரா தேவி (ஸ்ரீமான் ஆசிரியர் ராமசுப்பிரமணிய நாவலர்)	... 299
நமது பெண்கள் செய்ய வேண்டியது இதுதான் (உண்மையான நன்மை நாடி)	... 303
எனது மேற்க்கோட்டை யாத்திரை (ஸ்ரீமதி ராஜலக்ஷ்மி அம்மாள்)	... 306
சகோதர சகோதரிகளுக்கு ஓர் விக்ஞாபனம் (ஸ்ரீமான் எஸ். என். கோபால கிருஷ்ண அய்யர்)	... 313
செல்வமும் வறுமையும் (ஸ்ரீமான் S. ராமசிவன்)	... 315
... (ஓர் சிறிய நாடகம்) (காவேரிக் கரையிற் பிறந்தவள்)	... 320

சந்தா.—உள் நாடு ரூ. 5. All Rights R வெளி நாடு.—$ 4.

ஸ்ரீமான் கரு. கும. சோமசுந்தரம் செட்டியார் அவர்கள், மைடான், டெல்லி விருந்து 12—4—26ல் எழுதுவது :—

அன்பார்ந்த சகோதரியே !

நமது அருமை நாட்டிற்கும் மொழிக்கும் சமயத்திற்கும் விண்ணவரும் போற்றத் தக்க வீர புத்திரர்களை—உலகம் புகழத் தக்க உத்தமர்களை—கவியாசர்களைப் பெற்று உதவவேண்டிய தாய்மார்கள் இந்நாள் அடிமைகளாய், கண்ணிருந்தும் குருடராய்ச் சிற்றின்பப் பொருள்களாய் மிளிர்வது வருந்தத் தக்கதே. அவர்களை—உலகிற்குப் பராசக்தி அம்சமாயிலங்கும் பெண்மணிகளை—இவ்விழிய நிலைக்குக்கொண்டு வந்த ஆடவர் செயலும் கண்டிக்கத் தக்கதாகும். இவர்கள் இந்நிலையை யடைந்ததாலன்றோ, நமது பாரத நாடு ஒளிமழுங்கிக் கிடக்கின்றது. இறைவனருளாலும் தம் கூரிய மதியாலும் உணரப்பெற்ற பெரியார் பலர் இப்பொழுது ஆடவரால் ஒதுக்கித்தள்ளப் பெற்ற அருமைத் தாய்மார்களும் தீண்டாத வகுப்பாரெனப்படுவாரும் முன்னேற்றமடைவதற்கான முயற்சியைச் செய்து வருகின்றனர். இச்சமயத்தில் தாங்களும் தங்கள் 'சிந்தாமணியும்' செய்து வரும் தொண்டினு முயர்ந்தது வேறுண்டோ? ஒவ்வொரு மாதமும் பல திறம்பட்ட மக்களையும் தங்கள் கொள்கையில் ஈடுபடுத்தும் முறையில் நாவல், கதை, விகடம் ஆகிய பல வழிகளிலும் விஷயங்களைப் புகுத்தி எழுதி வருவது பற்றி அளவில்லா மகிழ்ச்சியடைகின்றேன். நமது சிந்தாமணியின் போதனையாலேயே 'பெண்கள் படிக்கக் கூடாது' என்று பேசிய ஆண்டில் முதிர்ந்த பெரியார் பலர் இப்பொழுது பெண் பாலார்மீது அனுதாபங்காட்டி வருவதையும் அடிக்கடி **"சிந்தாமணி வந்து விட்டதா", "சிந்தாமணி வந்து விட்டதா"** என்று வினவுவதையும் நான் நேரிற் கண்டிருக்கிறேன். இங்ஙனமாக நற்றொண்டாற்றி வரும் **நமது** "சிந்தாமணி" பல்லூழி வாழப் பரமன் துணை கூடுவதாக. இத்துடன் இரண்டு புதிய சந்தாதார்களின் விலாசமுமனுப்பி யிருக்கிறேன். நமது "சிந்தாமணி" நாடெங்கும் பரவ என்னாலியன்ற தொண்டியற்றுவேன்.

ஸ்ரீமான் C. V. சங்கரநாராயண ஐயர் அவர்கள், ஹாஸ்பிடல் அசிஸ்டெண்டு, 28—5—25ல் அலஸ்டாரிலிருந்து எழுதுவது :—

அன்பார்ந்த சகோதரியே,

தாங்கள் அன்புடன் விடுத்த "சிந்தாமணி" இதழ்கள் வரப்பெற்றேன். படித்து மனமகிழ்ந்தேன். நம் மடந்தையர் முன்னேற்றத்துக்கு நம் பெண் பாலரே வழிதேடல் அவசியம். அந்தப் பொறுப்பைத் தாங்கள் ஏற்றுக்கொண்டிருப்பது ஒரு பெருந்தகையும் பெண்மக்களுக்கே ஓர் பெருமையுமாகும். எனவே இன்னும் எவ்வளவு விரித்துரைத்தாலும் மிகையாகாது. சமயமின்மையால் இத்துடன் விடுத்தனன்.

ஸ்ரீமான் S. B. பத்தர் அவர்கள் 23—5—'25ல் டர்பனிலிருந்து எழுதுவது :—

அன்புள்ள சகோதரி அவர்களுக்கு உபயக்ஷேமம். தாங்கள் அனுப்பிய கடிதமும் சிந்தாமணி பத்திரிகையும் கிடைத்தன. வந்தனத்துடன் பெற்றுக்கொண்டேன். தாங்கள் நம் தேசம் முன்னேற வேண்டுமெனப் பேராவக்கொண்டவர்களென்பதைத் தாங்கள் ஆரம்பித்துள்ள சிந்தாமணி பத்திரிகையைக்கொண்டு அறிந்து கொண்டேன். அதற்காக யான் வந்தனமும் செலுத்துகின்றேன். கடவுளும் தங்கள் முயற்சி விருத்தியுறக் கருணைபுரிவார்.

ஸ்ரீமான் M. S. ரத்தினசாமி அவர்கள் 25—9—25ல் தைப்பிங்கிலிருந்து எழுதுவது :—

சகோதரீ !

தங்களால் நடத்தப்படும் "சிந்தாமணி" என்ற மாத சஞ்சிகையைக் கண்ணுற்றேன். படிக்க மிகவும் ஆனந்தமாயிருந்தது. தாங்கள் பெண்களுக்கோர் தலைமை நாயகமாய் விளங்குவது பற்றி நாட்டிலுள்ள பெண்கள் கூடிய சீக்கிரம் மேன்மையடைவார்கள் என்பதில் சந்தேகம் உளதோ? எல்லாம் வல்ல ஈசன் செயலும் அப்படியே முடிக்கும். நான் இன்று ஒரு வருஷ சந்தாவனுப்பியிருப்பதைப் பெற்றுக்கொண்டு தயவு செய்து எனக்குப் பத்திரிகையை யனுப்பி வரவும்.

பைண்டு. இதழ் ஜனவரி, 1927.

சிந்தாமணி வருஷ சந்தா விவரம்.

நிரந்தர (சாசுவத) சந்தாதார்க்கு உள்நாடு ரூ. 50-0-0. வெளிநாடு டாலர் 40.

	ரூ.	அ.	பை.
மகா ராஜாக்களுக்கு வருஷ சந்தா	50	0	0
ஜமீந்தார்களுக்கு	30	0	0
போஷகர்களுக்கு	25	0	0
நன்கொடையாளருக்கு	15	0	0
அபிமானிகளுக்கு	10	0	0
உள்நாடுகளுக்கு	5	0	0
வெளி நாடுகளுக்கு	6	0	0

REGISTRAR OF BOOKS 23 JAN 1928 MADRAS

M. R. Ry. K. V. Sesha Aiyangar Avl., M. A., B. L., High Court Vakil, 23, Nadu Street, Mylapore, writes under date 9th January 1927 :—

I have always looked forward to the next issue of the "Chintamani" with much interest and its articles have been read by myself and my friends with pleasure and instruction. Though perhaps primarily intended for ladies, its contents will amply repay perusal to gentlemen also. I have no doubt that the journal will grow in popularity and usefulness.

7152, 124 27.4.5 19038

Some Select Opinions on "Chinthamani."

The Military Secretary to H. E. the Governor of Madras, writes under date 5th February 1926 :—

I am desired by Her Excellency to acknowledge receipt of your letter dated February 3rd and to thank you for the four copies of the 'Chinthamani.'

Her Excellency wishes all success to the paper which appears to be doing very good work.

The Right Hon'ble Mr. V. S. SRINIVASA SASTRIAR, P. C., writes under date 19th January 1926 :—

I have heard good opinions from competent persons of the *Chintamani.* From what I have seen of it, they seem well deserved. With more support from the reading public and regular contributions from those that combine modern knowledge and Tamil Scholarship, the magazine should become a great popular educator.

Rao Bahadur M.R.Ry. P.R. Vengu Aiyar, Avl., M.B.E., *Bangalore, under date 1-5-1926 :—*

I have perused the copies of the Journal issued last year which you have so kindly sent me. The articles are well written and I found them interesting and instructive. The aim of the Journal, viz. the improvement of the present status of Tamil-Nadu Ladies, is well kept up and the consistent manner in which the high standard is maintained each month, is indeed praiseworthy. The sincere thanks of the public are due to you for the splendid and useful service you are rendering. I wish the Journal a bright future.

190382

கைகண்ட ஔஷதங்கள் !   கவனியுங்கள் !   குணமான ஔஷதங்கள் !

ரத்தினம் இங்கிலீஷ் மருந்துகள்.

இருபது வருஷத்திற்குமேல் பெயர்பெற்ற டாக்டரால் உபயோகிக்கப்பட்டு, எல்லோராலும் புகழப்பட்ட மருந்துகள்.

(1) குளிர் சுரம் அல்லது முறைக்காய்ச்சலுக்கு பிரசித்தியான நீலமருந்து.

(2) குழந்தைகளின் அள்ளு மாந்தம், மார்ச்சளி அல்லது நெஞ்சுக் கொளகொளப்புக்கு மருந்து.

(3) குழந்தைகளுக்குப் பல் முளைக்கும்பொழுது ஏற்படும் வயிற்றுக் கழிச்சல் முதலிய வியாதிகளுக்கு மருந்து.

இவைகள் தவறாமல் குணம் தருவதை திடமாய் நம்பலாம். அனுபவத்தில் உண்மை விளங்கும்.

புட்டி ஒன்றுக்கு ரூபாய் ஒன்று.   தபாற் செலவு பிரத்தியேகம்.

எம். ரத்தினம் அண்டு கம்பெனி, ஔஷதாலயம்,

156, பிராட்வே, மதராஸ்.

ஸ்ரீமான் க. சா. அ. ராம. சண்முகம் செட்டியார் அவர்கள் குரோதன ஐப்பசி 3-ம் தேதியில் மூவாரிலிருந்து எழுதுவது.

அன்பு மிக்க சகோதரியே!

இப்பவும் தங்களால் நடத்தப்பெறும் "சிந்தாமணி"யை நம் அன்பர்கள் மூலம் ஆரம்பம் முதல் கண்ணுற்று வந்திருக்கிறேன். ஆயினும் தங்கள் பத்திரிகையை ஆதரிக்கவேண்டுமென்ற அவாமிகுதியால் நான் ஒரு சந்தாதாராகச் சேரவெண்ணி இன்று சந்தாவை யனுப்பியிருக்கிறேன். முறையே பத்திரிகையை யனுப்பிவைக்கக் கோருகிறேன்.

ஸ்ரீமான் P. சின்னத்தம்பி அவர்கள் 9—1—26ல் செந்துலில் இருந்து எழுதுவது.

இப்பூதலத்தின் கண்ணுள்ள பல நாடுகளுக்கோர் திலகம்போல் விளங்கும் நந்தமிழ் நாட்டின் கண்ணுள்ள ஜனசமூகத்திற்கு பதிலுபகாரங் கருதாது தம் கடமையை அன்புடன் புரிந்துவரும் சகோதரி ஸ்ரீமதி பாலம்மாள் அவர்கட்கு எனது அன்பார்ந்த வந்தனம்.

நமது தாய்நாட்டின் க்ஷேமத்திற்கும் முன்னேற்றத்திற்கும் அதிஉதித்துள்ள பெண்மணிகளின் முன்னேற்றத்திற்கும் ஆக அதிகப் பிரயாசையுடன் தங்களால் வெளியிடப்படும் "சிந்தாமணி" என்னும் சிறந்த உயர்தர மாதாந்தப் பத்திரிகையின் சில இதழ்களை யான் வாசித்தேன். இப்பத்திரிகை தமிழ்நாட்டுப் பெண்பாடசாலைகளுக்கும் வீட்டிலுள்ள ஒவ்வொரு பெண்மணிகளுக்கும் ஓர் இன்றியமையாத வஸ்துவாயும் ஆடவர்கள் தங்கள் தேச நிலையை கவனித்து அதன் முன்னேற்றத்திற்குழைக்க ஒரு முக்கிய கருவியாகவும் உதவுமென்பதை அறிவாளிகள் அனைவரும் உணர்வார்களென்பதற்குச் சிறிதும் ஐயமில்லை. தங்களால் எய்தப்பெறும் பேருபகாரத்திற்கும் இந்தியப் பெண்மணிகளை மகிழ்விக்கும் சிந்தாமணியின் நெடுங்கால வாழ்விற்கும் கடவுள் அருள் புரிவாராக.

ஸ்ரீமதி கிருஷ்ணம்மா 20—1—1926 தென் காசியிலிருந்து எழுதுகிறுர்.

சகோதரி வி. பாலம்மாளுக்கு,

தாங்கள் எழுதிவரும் 'சிந்தாமணி' படிக்கப்படிக்க வெகு ஆனந்தத்தையும், உற்சாகத்தையும் தந்து மனதிற்கு சதாகாலமும் சந்தோஷத்தைக் கொடுக்கிறதென்பதில் ஆக்ஷேபமுண்டோ! இன்னும் அதில் ஸாக்ஷாத் ரகுவீரனுடைய மகிமையை "ஸுபோதராம சரிதம்" என்னும் ராமாயண கதாரூபமாக ஸம்ஸ்க்ருத ஸ்லோகமும் தமிழ் உரையுமாகத் தாங்களியற்றி 'சிந்தாமணியில்' வெளியிடுவதானது சிந்தாமணி அபிமானிகளும், மற்றுள்ளவர்களும் புகழத்தக்கதென்பதற்கு என் ஐயன் ராமசந்திரமூர்த்தியே சாக்ஷி. மேலும் சிந்தாமணியை உலகமெங்கும் பரவச்செய்து ஸ்வயம்பிரகாசமாய் விளங்கச்செய்கிருனென்பதில் எனக்கு எல்லையிலா ஆனந்தமுண்டாகிறது.

(ஒரு சகோதரர் எழுதுவது.)

அம்மா,

தமிழகந்தோறும் அவசியம் அலர்ந்திருக்கவேண்டிய தங்கள் "சிந்தாமணி" நாளுக்கு நாள் நல்வளர்ச்சியுறுவது கண்டு மகிழ்கிறேன். அதில் தாங்கள் எழுதிவருகிற கதைகளிலே பெண்கள் விசேஷப் பிரியங்கொள்ளுகிறுர்கள்.

(ஸ்ரீமதி ஆர். சி. நாயுடு, தென்னுப்பிரிகா, எழுதுவது.)

ஸ்ரீமதி சகோதரிக்கு வந்தனம்.

'சிந்தாமணி' யென்னும் சிறந்த தமிழ் மாதப் பத்திரிகையை யான் வாசித்துக் களிப்புறுகிறேன். என் போன்ற வெளிநாட்டிற் பிறந்த பெண்மக்களுக்கு நமது தாய் பாஷையை வாசிக்கவும், உபாயமாகக் கற்றவீர்கள் அதை விருத்தி செய்து கொள்ளத்தக்க சௌகரியமும் கிடையாது. ஆதலால் பெரும் பான்மையாய் நம்பாஷையைக் கைவிட்டு இதர பாஷையைக் கைக்கொள்ளுகிறுர்கள். தாங்கள் மெத்த பிரயாசை யெடுத்து வெளியிடும் "சிந்தாமணி" தமிழ் நாட்டிற்கு அளவு கடந்த நன்மையைச் செய்வதன்றி வெளி நாட்டிலுள்ள எங்களுக்கும் மிகப் பிரயோஜன முள்ளதாகவுமிருக்கிறது.

ஸ்ரீமதி சொர்னலக்ஷ்மி 4—8—26-ல் F. M. S லிருந்து எழுதுவது :—

சகோதரிக்கு வந்தனம். க்ஷேமம்.

தாங்கள் பிரயாசை எடுத்து இயற்றிவரும் 'சிந்தாமணி'யை வாசிக்க வாசிக்க அளவு கடந்த ஆனந்தத்தையும் உற்சாகத்தையும் கொடுத்து வருகின்றது. தமிழ் நாட்டிற்கு இத்தகைய பேருதவியைச் செய்துவரும் ஓர் பெண்மணியை நாங்கள் சகோதரியாக அடையப் பெற்றது நாங்கள் செய்த புண்ணியமே. தமிழ் நாட்டிலுள்ள பெண்களுக்கு மாத்திரமே யல்லாது வெளி நாடுகளிலுள்ள என்போன்ற பெண்மக்களுக்கும் பெரிதும் நன்மையைச்செய்து வருவது தங்களின் ஊக்கங்குன்ரு முயற்சியினுலேயே ஆகும். எல்லாம் வல்ல ஈசன் தங்களின் முயற்சிக்கு யாதொரு விக்கினமுமின்றி செவ்வனே நடைபெற அருள்புரிவாராக.

சிந்தாமணி பைண்டு வாலியம்கள்.

1925 பிப்ரவரியிலிருந்து 1925 ஜுலைவரை ஆறு இதழ்கொண்ட பைண்டு புத்தகம் ரூ. 3-0-0

1925 ஆகஸ்டிலிருந்து 26 ஜுலைவரை பன்னிரண்டு இதழ்கொண்ட பைண்டு புத்தகம் ரூ. 5-8-0

1926 ஆகஸ்டிலிருந்து 27 ஜனவரிவரை ஆறு இதழ்கொண்ட பைண்டு புத்தகம் ரூ. 3-0-0

1927 பிப்ரவரியிலிருந்து 27 ஜுலைவரை ஆறு இதழ்கொண்ட பைண்டு புத்தகம் ரூ. 3-0-0

1925 ஆகஸ்டு முதல் சந்தாதாராகவுள்ளவர்களுக்கும் 26 பிப்ரவரியிலிருந்து சந்தாதார் ஆனவர்களுக்கும் மட்டும் மேற்கண்ட ஒவ்வொரு பைண்ட் புத்தகமும் தபாற் செலவின்றி 3-ரூபாய்க்கு அனுப்பப்படும்.

பைண்ட் வாலியம்களுக்கு ஆர்டர் செய்வோர் முன் பணமனுப்பினுலன்றி புத்தகம் அனுப்பப் படமாட்டாது.

சொற்பப்பிரதிகளே இருக்கின்றன. வேண்டுவோர் விரைவாக ஆர்டர் செய்யும்.

மானேஜர், சிந்தாமணி ஆபீஸ்,
மயிலாபூர், சென்னை.

சகோதரி வி. பாலம்மாள் எழுதிய தமிழ் நாவல்கள்.

உண்மைக்காதல் அல்லது ஒற்றுமையின் வெற்றி.

Crown 8vo. 64 பக்கங்கள். விலை 0-5-0.

ஆசார சீர்திருத்தத்தின் அவசியத்தையும் பணத்திமிற் கொண்டவர்களின் துஷ்டச் செய்கைகளையும் கற்புடை மகளிரின் உயர்குணத்தையும் எடுத்துரைப்பது.

சுபோத ராம சரிதம்.

Royal 16mo. 56 பக்கங்கள். விலை 0-6-0.

வடமொழி கற்க விரும்புவோர்களுக்கென சிந்தாமணியில் அர்த்தத்துடன் வெளி வந்து கொண்டிருக்கும் ராமாயண சுலோகங்களின் தனிப் புத்தகம். ஆறு காண்டங்களுமடங்கியது.

திலகவதி.

Crown 8vo. 320 பக்கங்கள். விலை 1-4-0.

கதாநாயகியான திலகவதி தனக்கேற்பட்ட பல கஷ்டங்களையும் சகித்து நிர்க்காலோசனையுடனும் கண்ணியத்துடனும் நடந்து கொள்ளல் படிக்கப் படிக்க உற்சாகத்தையளிக்கும். ஹிந்துக்குடும்ப சீர்திருத்தங்களைப்பற்றிய விவரங்களை இக்கதையில் நன்கறியலாம். பெண்களுக்குரிய கல்வி, தைரியம, பொறுமை, அடக்கம், சமயோசிதபுத்தி, தன் வகுப்பினரிடத்தன்பு, சாந்தம் இவைகளைத் தெளிவாயெடுத்துரைப்பது. பெண்கள் ஒவ்வொருவர் கையிலும் இருக்க வேண்டிய உயர்தரக் கதை. ஒரு முறை படிப்பதால் மட்டும் மனம் திருப்தி யடைந்து விடாமல் பன்முறை படிக்கவேண்டுமென்ற பேரவாவை விளைவிக்கும்.

தேவதத்தன் அல்லது தேச சேவை.

Royal 16mo. 64 பக்கங்கள் விலை 0-5-0.

தேசாபிமானத்தின் உயர்வையும் தொழிலாளர்களின் கஷ்ட நிலைமையையும் தேசாபிமானிகளின் கடமையையும், சுய நலப்பிரியர்களின் ஆர்ப்பாடச் செயல்களையும் பெண்மக்களின் உயர் குணத்தையும் நன்கு எடுத்துரைப்பது. முழுதும் படிக்கும் வரை புத்தகத்தைக் கீழே வைக்க மனம் வராது.

இதரப் பிரசுரங்கள்.

இந்தியக் கைத்தொழில் சிறப்பு.

Crown 8vo. 216 பக்கங்கள் விலை ரூ. 1.

முற்காலத்தில் இந்தியா படைத்திருந்த செல்வப்பெருக்கையும் இந்தியா செய்துவந்த தொழில் முறைகளையும் இந்தியா அயல் நாடுகளில் செய்து வந்த வியாபாரங்களின் சிறப்பையும் இந்திய நெசவுக்காரரின் வேலைத்திறமையும் இவைகள் அழிவுற்ற காரணங்களையும் விவரமாக எடுத்துரைக்கப்பட்டிருக்கிறது. இந்தியர்களுக்கு ஆடையை இந்தியா அளிக்கவல்லதா! என்ற சந்தேகத்தை நீக்கக்கூடியது. இந்தியா சுபிட்சமடையும் வழியை இப்புத்தகத்தைப்படிப்பதால் தெரிந்து கொள்ளலாம்.

ராஜ சேவையும் இந்தியரும்.

Demy 8vo. 210 பக்கங்கள் விலை 2-0-0.

உயர்தர உத்தியோகங்கள் எவ்வளவென்பதையும் அவைகளில் இந்தியர்களுக்குக் கிடைத்திருப்பது எவ்வளவென்பதையும் அதிகப்பங்கு பெற இந்தியர்களுக்கு உரிமையுண்டா வென்பதையும் விளக்கிக்காட்டுவது.

மேற் கண்ட ஆறு புத்தகளடங்கிய ஸெட் ஒன்றுக்கு ஆர்டர் செய்யும் சிந்தாமணி சந்தாதார்க்கு மட்டும் தபாற் கூலியின்றி 4-8-0 ரூபாய்களுக்கு வி. பி. யில் அனுப்பப்படும். சுபோத ராம சரிதம் சிந்தாமணி சந்தாதார்க்கு மட்டும் தபாற் கூலியின்றி ஆறு அணுவுக்கு வி.பி. யிலனுப்பப்படும்.

வேண்டுவோர்

சகோதரி வி. பாலம்மாள்,

சிந்தாமணி பத்திராதிபர்,

மயிலாப்பூர், சென்னை.

தமிழ் நாட்டுச் சிறுவர் சிறுமிகள் எளிதிற் படித்தறியும்படி அடியிற் கண்ட புத்தகங்கள் ஸ்ரீமதி P. மங்களாபாயி அவர்களால் மராட்டி பாஷையிலிருந்து தமிழில் மொழி பெயர்த்து வெளியிடப்பட்டிருக்கின்றன. மகா ராஷ்டிரத்தில் இவைகள் உலாவாத வீடுகளும் பாடசாலைகளும் கிடையா. இவைகளை நம் சிறுவர்கள் படித்தல் அவசியம்.

பால ராமாயணம் டபிள் கிரவுன் விலை அணா	0—6—0
பால பாரதம் ஷை 92-பக்கங்கள் அணா	0—8—0
பால பாகவதம் ஷை 87-பக்கங்கள் அணா	0—8—0

தபாற் கூலி வேறு.

வேண்டுவோர் மானேஜர், 'சிந்தாமணி' ஆபீஸ்,

மயிலாப்பூர், சென்னை, என்றெழுதவும்.

M. R. Ry. G. Ganapati Sastriar Avl., Chief Judge, Pudukotah State, writes under date 12th Feb. 1926.

I am a regular subscriber for 'Chintamani,' the Tamil journal, edited by Sister V. Balammal. It is eagerly read from cover to cover by the women-folk of my house and I have myself gone through considerable portions of it with great interest. It contains, besides a number of well-written and interesting stories, several articles on a variety of important and useful subjects written in a simple, yet elegant style, which are very interesting, informative, and instructive. The journal is in every way a really high-class production and the talented Editress deserves our grateful thanks for her valuable services through its medium in spreading education, especially among women, in the Tamil Nadu. The journal deserves to be widely patronised by all lovers of Tamil and by all those who have at heart the advancement of our women, on whom alone depends ultimately the uplift of our country, and I think that it ought to find a place in every Tamil home. I wish the journal every success.

Mr. P. Krishnamurthi Aiyar, B.A., B.L., Chief Court Vakil, Pudukotah, writes under date 12-8-26, as follows:—

Education of women is the greatest need of the day and to that end every effort should be made. To achieve it, Sister V. Balammal who is highly talented, and fairly advanced in her ideas, moral, intellectual and social, has taken on herself the onerous task of editing and pulishing the vernacular Journal "Chintamani" which from its very commencement has been maintaining a very high standard both in its contribution and its get-up. The success is entirely due to the indefatigable energies of the learned Editor, and Tamil Nadu offers its thanks to her. To the women whom it is generally intended to serve, the Journal is highly interesting, educative, and reforming, placing before them the high ideals of woman-hood set up in our ancient-books of guidance. The Journal deserves to be subscribed for, by every Tamil-knowing household of India, and by those to whom advancement of the womanhood of India is of great interest.

Sister V. Balammal is also anxious to establish a fairly well-equipped Printing Press to be run solely by women, purposely to offer opportunities of service to some of our educated sisters who may be willing to take up literary work. The movement deserves to succeed. It requires the co-operation of all our patriots and it is earnestly hoped that such co-operation will be forthcoming when the appeal is made.

Mr. N. P. Subrahmanya Iyer, Assistant Secretary to the Government of Mysore, P. W. D. (Retired), under date 30-4-1926.

I have had the pleasure of going through six issues of "CHINTAMANI" which has run into second volume, and am gratified to observe that its talented Editor has striven to keep up the standard of excellence she has originally set before her. It is a high class monthly, as announced on its title page, primarily intended to raise the status of our women, morally, intellectually and socially, and emancipate them from the trammels of unmeaning and pernicious customs which pass for shastric injunctions; as well as from the tyranny of monstrous opinions which consciously or otherwise seek to hold them in perpetual bondage. The crudities of some of their conceptions are exposed, through the medium of simple stories, in a quiet, inoffensive manner. I am sure that, after a perusal of the journal, no woman, for that matter none of its readers, would rest satisfied with the present state of Hindu Society and would fail to be inspired to make an effort, however humble, to set our house in order. I am indeed thankful that one of the Hindu ladies, eminently qualified for the task by her scholarship, both in Tamil and Sanskrit, has come forward to and set her mind on, removing abuses which cloud the vision of our women and and are prejudical to their own interests. Every Tamil home should have a copy of the journal. I heartily wish the scholarly Editor success in her bold and timely endeavour to reform our society.

M. K. ACHARYA AVL., M.L.A., writes under date 31-7-25 :—

Among the very small class of highly cultured Indian ladies who combine ancient scholarship with modern outlook and method Sister V. Balambal ranks very high. The best proof of this is found in the high class Tamil Magazine edited by her under the name of 'Chintamani,' whose literary excellence combined with simpilicity, variety and usefulness must strike even a casual reader. The Magazine deserves to be read in every Tamil home, as it combines most harmoniously the spirit both of ancient and of modern India. I commend it to every true lover of the Motherland, to every literary, social, and political worker in Tamil Nadu.

***

RAO BAHADUR A. C. PRANATARTIHARA AYYAR AVL., I.S.O, Kilpauk, writes under date 4-8-25:—

I have gone through several numbers of Sister Balambal's Tamil Journal, the *Chintamani*, and find them to be quite suitable for reading in Hindu homes and Hindu Girls' Schools. The matter is judiciously chosen, varied and interesting and such in the main as to promote the approach to Hindu ideals.

***

M. R. Ry. B. V. SANKARAKAMESWARA AYYAR Avl., B.A., *Superintendent of Schools, Pudukkottai*, writes under date 12-8-25:—

Chinthamani contains interesting articles suited to pupils of Secondary Schools. The subjects dealt with bear on educational topics.

***

The Editor has taken much pains to present to the public a high class monthly journal, which is bound to attain a large measure of popularity among the Tamil speaking peoples of this Presidency.— *West Coast Reformer*, 22-8-24.

***

Though the Editor appears to be well versed in Sanskrit, it is a pleasure to note that the language is fairly free from Sanskrit imports and is not pedantic. We wish every success to the new monthly.—*Justice*, 22-8-24.

***

It is with much pleasure that I heard of a new venture in Tamil journalism, *Chinthamani*, undertaken by that fine worker in the cause of literature and nationalism, Sister Balammal Garu. Her splendid scholarship in Sanskrit and Tamil is a guarantee that the "Chinthamani" will maintain a high standard of excellence. I trust that the Tamil public will liberally subscribe to the Magazine and thus show in a practical way their appreciation of the author's noble efforts and the duty they owe to their mother-tongue.—Mr. C. RAMALINGA REDDY, M. A. (CANTAB.), M. L. C., *Kilpauk, Madras.*

***

The mere fact that "Chinthamani" is being edited by Sister V. Balammal is in itself a guarantee that it will prove to be of immense practical utility in dispelling the cloud of ignorance now enveloping our ladies, and leading them towards emancipation consistent with Sastraic propriety.—*Arya Matha Samvardhini.*

The Hindu under date 11-4-'25 writes:—

Sister V. Balammal has done a service to the cause of the women of this Presidency by her starting " CHINTHAMANI," a Tamil Monthly, intended to raise the present status of women both politically and socially. "CHINTHAMANI" promises to fulfil that function under the able editorship of the scholarly lady. The current number of the Journal which is before us, opens with an editorial which emphasises the need for convincing the opponents of women-emancipation by explaining to them what the new movement really means, and by clearing certain very common misconceptions regarding it. A special feature of the Journal is that moral, national and domestic ideals are brought before the readers in a quiet, unobtrusive way, through the medium of stories and dialogues. This number contains contributions on a variety of subjects, including one on the Baby-Welfare Movement in the Western countries.

Mr. G. SRINIVASA AYYAR, B.A., L.T., *Headmaster, Ramaswamy Chettiar's Town High School, Chidambaram*, writes under date 2-3-'25, as follows :—

I find "Chinthamani" very suitable for school pupils. Its Contents are educative as well as instructive; and its language may be taken as a model of expression in Tamil.

I have read through some of the numbers of the *Chintamani* edited by Sister Balammal and I am of opinion that in respect to the subjects treated they are of vital interest to the Tamil women of the present generation and that in matter of style and language this is not in any way inferior to the journals of this kind. This is a journal that should be read by women of all classes and creeds in their homes and by the girls in their schools.—Rev. FRANCIS KINGSBURY, Kilpauk, 25th July 1925.

I have read with pleasure the first chapter of your journal. There is need for intensive work among the women of Madras. I am glad you have taken up the task. The contents are very interesting. If the succeeding ladies take up the standard, it would be of great service to Madras ladies.—Mr. T. V. SESHAGIRI AIYAR, *Retired High Court Judge, Madras*, 24-8-24.

Of the many magazines in Tamil I have come across, 'Chintamani' is by far the best. Let me tell you why. Its Tamil is simple, homely, idiomatic. Its articles are well conceived and short, making it possible for the most laborious lady to read and finish one of them in a single day. The subjects written upon are such as our girls ought to be very much interested in.—Mr. S. V. RANGASWAMI AIYANGAR, B. A., *Manager, Oxford University Press, Madras*, Sept. 4, 1924.

Some Select Opinions on "Chinthamani."

Dewan Bahadur T. RANGACHARIAR, C. I. E., Dy. President, Indian Legislative Assembly, writes under date 29th Dec. '25 as follows:—

I have been a regular subscriber to the monthly magazine "*Chinthamani*" edited by that talented and well-known lady Sister Balammal and occasionally read it also. My daughters take a copy each and read it regularly. The magazine is written in homely and beautiful Tamil. The choice of the subjects is most appropriate and well conceived for educating our ladies in worldly knowledge and social evils. The magazine is run on advanced conservative lines,—neither too radical nor violently reactionary. It is thoroughly readable from page to page. It deserves large support at the hands of the Tamil reading public. It will be a very useful magazine for students of both sexes.

K. A. NARAYAN, Esq., c/o Messrs. Paterson Simons & Co., Ltd., Kuala Lumpur, writes:—

I may say that those who have been regular readers of "Chintamani" are very appreciative, especially womenfolk are jubilant over some of your picturesque and telling articles.

Wishing you continued prosperity and rapid increase in subscribers.

T. S. SANKARASUBBU, Esq., M.A., B.L., Law Officer, Ramnad, writes under date 30—12—1925 as follows:—

I had an occasion to go through one of the volumes of your most invaluable and interesting magazine. I am sorry I did not make my acquaintance with it sufficiently early. "Your Chintamani is a beacon-light to Indian womanhood."

P. G. Naicker Esq., Durban, 25th April 1925

Sister Balammal,

I thank you for your letter of the 20th March and in enclosing herewith Postal Order for 6/8 being the year's subscription, I desire to place on record my deep appreciation of your services to the womanhood of India.

The necessity of a journal as that edited by you has been keenly felt for some time and consequently the appearance of your Journal is at a most opportune moment.

In wishing you every success, it is my fervent wish that you will long be spared to continue that noble work before you.

Goonarathinum, Esq., Durban, Natal; 14th March 1925.

Dear Sister,

I have been endeavouring to procure orders for your journal and so far have been successful in persuading a few to become subscribers. I may add that "Chinthamani" is very interesting and fills a long-felt want in the home life of our Tamil Sisters both in India and abroad,

"சிந்தாமணி"

நான்காவது வருஷம்.

ஓர் உயர்தர மாதாந்தத் தமிழ் பத்திரிகை ‖1924 ஆகஸ்டிலிருந்து வெளிவருவது

பத்திராதிபர் : சகோதரி வி. பாலம்மாள்.

D. Crown 8vo. 64 பக்கங்கள். உயர்ந்த அபிப்பிராயங்கள். சிறந்த வியாசங்கள்.

வருஷ சந்தா (தபாற் கூலி உள்பட) உள்நாடு ரூ. 5 ; வெளிநாடு ரூ. 6.

தனிப்பிரதி அணு 8. மாதிரிப்பிரதி வேண்டுவோர் 8 அணு ஸ்டாம்பு அனுப்பவும்.

சிந்தாமணி இந்தியா, பர்மா, சிலோன், தென்னுபிரிக்கா, மலாய் நாடுகள் முதலிய தேசங்களிலிருக்கும் தமிழர்கள் வீடுகளில் உலாவுவதால் இதில் செய்யப்படும் விளம்பரங்கள் மிகவும் லாபகாமாகவே இருக்கும்.

விளம்பர விகிதங்கள்:—பிரதி மாதத்திற்கும் ஒரு பக்கம் ரூ.10; அரைப்பக்கம் ரூ. 6½; கால் பக்கம் ரூ. 3. விளம்பரங்கள் தோன்றும் இதழ்கள் இனுமாய் அனுப்பப்படும்.

முன் பணமின்றி விளம்பரங்கள் ஏற்றுக்கொள்ளப் படமாட்டா.

நீடித்தகால் விளம்பரங்களுக்குப் பிரத்தியேகமான விகிதங்கள். விவரத்திற்குப் பின்கண்ட விலாஸத்திற்கு எழுதவும்.

மானேஜர்,
சிந்தாமணி ஆபீஸ்,
ஸலிவன்ஸ் கார்டன் ரோட், மயிலாப்பூர், சென்னை.

பத்திராதிபர் அறிவிப்பு.

1. வியாச மெழுதுவோர் தயவு செய்து ஒரே பக்கத்தில் தெளிவாய் எழுதி யனுப்புவதுடன் பெண்மக்களின் முன்னேற்ற விஷயமாகவே பெரும்பாலும் எழுத வேண்டுமென்று கேட்டுக் கொள்ளப்படுகிருர்தள்.

2. வியாச மெழுதுவோர்களின் அபிப்பிராயங்களுக்குப் பத்திராதிபர் உத்தரவாதியல்லர்.

3. ஓரணு அனுப்பினுல் பிரசுரிக்கப்படாத வியாசம் திருப்பியனுப்ப சௌகரியப்படும்.

4. வியாசங்கள், மதிப்புரைப் புத்தகங்கள் இவைகளை பத்திராதிபர், "சிந்தாமணி," "விவேகாச்ரமம்," ஸலிவன்ஸ் கார்டன் ரோட், மயிலாப்பூர், சென்னை, என்று எழுதவும்.

5. மாதிரிக் காபி வேண்டுவோர் எட்டணு ஸ்டாம்பு அனுப்பவும்.

6. நிருபம் எழுதுவோர் அவைகளில் வரக்கூடிய பாடல்களைப் பிழையின்றிக் கவனித்து எழுதுதல் முக்கியம்.

7. நிருபங்களில் விசேஷமாகப் பாடல்களைப் போட்டு நிறப்பிவிடாமல் விஷயத்தைத் தெளிவாயும் சுருக்கமாகவும், தொடர்ச்சியாய் வரக்கூடிய வியாசத்தை முழுவதும் ஒரே தடவையிலும் எழுதியனுப்பும்படி விஷயதானம் செய்வோர் கேட்டுக்கொள்ளப்படுகிருர்கள்.

8. எட்டணு முன்பண மனுப்பிச் சிந்தாமணி மாதிரிக் காப்பி பெறறுக் கொண்டவர் சந்தாதாராகும் பக்ஷத்தில மாதிரிக் காபி விலை எட்டணு வருஷ சந்தாவில் கணக்கிட்டுக் கொள்ளப்படும்.

9. சந்தாவனுப்புங்கால் சந்தா நம்பர், முழு விலாசம் இவைகளுடன் இன்னருக்காக இன்னர் அனுப்பிய தென்பதையும் தெளிவாய்க குறிப்பிடல் அவசியம்.

10. சிந்தாமணியின் நிர்வாக விஷயங்கள், விளம்பர சம்பந்தமான கடிதங்கள் முதலியவைகளுக்குக் கீழ்க்கண்ட விலாசத்திற்கு எழுதவும்.

மானேஜர்,
சிந்தாமணி ஆபீஸ்,
ஸலிவன்ஸ் கார்டன் ரோட், மயிலாப்பூர், சென்னை.

கேஸரியின்

லோத்ரா.

ஸ்திரீகளுக்குள்ள சகல கஷ்டங்களையும் நிவர்த்திக்கும்.

பயனடைந்த பெண்மணிகளின் அபிப்பிராயம்

ஸ்ரீமதி மிஸர்ஸ் காத்தர் எழுதுகிறார்: "நான் பத்து வருஷ காலமாய் கஷ்டப்பட்டுக்கொண்டிருந்த ருது சூலை, வயிற்று வலி, கேசரியின் 'லோத்ரா' வை உபயோகித்த பிறகு அத்தியாச் சரியமாய் நிவர்த்தியாயிற்று."

ஸ்ரீமதி கோபால பணிக்கர் எழுதுவதாவது:—'லோத்ரா' உபயோகித்ததால் நானும் என் சகோதரியும் ருது சூலைக் கஷ்டத்தினின்று நிவர்த்திக்கப்பட்டோம்.

இது எங்கும் கிடைக்கும்.

கேஸரி குடீரம்,

ஆயுர்வேத அவுஷத சாலை, எழும்பூர், மதராஸ்.

உமது வாழ்வில் பெருத்த லாபம்.

எலெக்ட்ரோ கோல்ட் பிளேடட் தங்க ஒட்டியாணம், 180-சஜ்ஜை கட்டியது விலை 1-க்கு	...	ரூ.	5	8	0
டை சாதா ஒட்டியாணம் 1-க்கு...	...	ரூ.	4	0	0
7 கல்விழைத்த இமிடேஷன் வஜ்ஜிரக்கம்மல் ஜதை 1-க்கு	...	ரூ.	1	4	0
இமிடேஷன் டயமண்ட் செதுக்கிய அம்ச பில்லை 1-க்கு	...	ரூ.	2	8	0
இமிடேஷன் டயமண்ட் செதுக்கிய ஒத்த வரிசை அட்டிகை 1-க்கு	...	ரூ.	7	0	0
இமிடேஷன் சம்பசரம் அல்லது மாட்டல் ஜதை 1-க்கு	...	ரூ.	2	8	0
எலெக்ட்ரோ கோல்ட் பிளேடட் $\frac{1}{4}$-காசுமாலை 1-க்கு	...	ரூ.	4	8	0
எலெக்ட்ரோ பிலேட் பலமாதிரி வளையல்கள் ஜதை 1-க்கு	...	ரூ.	0	10	0
இமிடேஷன் டயமண்ட் பேசரி 1-க்கு	...	ரூ.	0	6	0
இமிடேஷன் லாபுலாக்கு 1-க்கு	...	ரூ.	0	8	0
ஒரு கல் கடுக்கன்	...	ரூ.	1	4	0

கே. என். ராதாகிருஷ்ண அண்டு பிரதர்ஸ்,
109, சைனபஜார் ரோட், மதராஸ்.

ஸ்ரீராம கிருஷ்ண விஜயம்.

சனாதன தர்மப் பிரசாரம் செய்யும் சிறந்த தமிழ் மாதப் பத்திரிகை.

வருஷ சந்தா :— உள்நாடு ரூ. 3 வெளிநாடு ரூ. 4.

விலாசம்:—மானேஜர், ஸ்ரீராம கிருஷ்ண விஜயம், ஸ்ரீராம கிருஷ்ண மடம், மயிலாபூர், சென்னை

குழந்தைகளின்

மித்திரன்.

பாலமித்ர மாத்திரை.

இதைக் குழந்தைகளுக்குக் கொடுத்து வந்தால், வியாதிகளை வேருடன் களைந்து தேக புஷ்டியையும், பலத்தையும், தேக காந்தியையும் கொடுத்து எப்போதும் தேஜசுடனும், புன் சிரிப்புடனும் இருக்கும்படியாகச் செய்கிறதோடு மனோவியாகூலத்தையும், அழுத முகத்தையும் அகற்றுகிறது.

300-மாத்திரைகளடங்கிய டப்பி 1க்கு ரூ. 1—0—0

ஆதங்க நிக்ரஹ ஔஷதாலயம்

26 பிராட்வே, மதராஸ்.

வெளியாகி விட்டது!

வெளியாகி விட்டது!!

"வியாசக்கோவை"

இஃதோர் சிறந்த தேசீய நூல். இதில் தேசமுன்னேற்றத்திற்காகவும், முஸ்லிம்களின் முன்னேற்றத்திற்காகவுமான பல அரிய விஷயங்கள் காணப்படும். ஸ்ரீவைகுண்டம் வ. மி. ஷம்சுதீன் சாகிப் இதின் ஆசிரியர். டாக்டர் பி. வரதவராஜுலு அவர்களின் முன்னுரையுடன் கூடியது. இந்நூல் ஒவ்வொரு இந்தியன் கையிலும் இருக்க வேண்டியது. விலை ரூ. 1—0—0.

ஏற்கனவே பெயரைப் பதிவுசெய்து கொண்டவர்களுக்கு விலை அணா 0—12—0.

மனேஜர், "சிந்தாமணி"
ஸலிவன்ஸ் கார்டன் ரோட்,
மயிலாப்பூர், சென்னை.

சுதேச பரிபாலினி.

ரங்கூனிலிருந்து வெளியாகும் தமிழ் தினசரி பத்திரிகை.

பத்திராதிபர்: P. E, முதலியார்.

பர்மாவில் நடைபெறும் அரசியல் முதலிய சகல விஷயங்களையும் வெளியிட்டு வரும் தினசரி இது ஒன்றே. விளம்பரம் செய்வோருக்குப் பயனளிக்கக்கூடியது இதுவே.

வருஷசந்தா: உள்ளூர்: ரூ. 22 வெளியூர்: ரூ.26

விலாசம் : மானேஜர், சுதேச பரிபாலினி,
31-32 பார் ஸ்டிரீட், ரங்கூன்,

"தமிழ் நேசன்."

பத்திராதிபர் கெ. நரசிம்மய்யங்கார்.

இப்பெயருள்ள தமிழ் வாரப் பத்திரிகை கோலாலம்பூரினின்றும் பிரதி புதன்கிழமை தோறும் வெளிவருவதாகும். மலேயா நாட்டிலுள்ள தொழிலாளர்களின் முன்னேற்றங் கருதி முதலாளிகளுக்கும் தொழிலாளர்களுக்கும் பரஸ்பரம் அபிமானத்தையும் ஒற்றுமையையும் விருத்தி செய்யக்கூடிய வழியில் நடைபெறும். இப்பத்திரிகை தமிழரால் ஆதரிக்கக்கூடியதாகும். வருஷ சந்தா இந்தியா, பர்மா, இலங்கை முதலிய நாடுகளுக்கு ரூ. 7—0—0. வேண்டுவோர், மானேஜர், 'தமிழ்நேசன்,' 212, பத்துரோட், கோலாலம்பூர் (F.M.S.) என்று எழுதவும்.

தமிழ்ப் பிரசுரங்கள்.

1. நந்தன் சரித்திரம்.—ஆசிரியர் T. G. ஆராவமுத அய்யங்கார் அவர்கள், M.A. விலை அணா 10.

   Approved as a Library Book.

2. போஜ சரித்திரம்.—ஆசிரியர் K. S. ராமஸ்வாமி சாஸ்திரி அவர்கள், B.A., B.L. ஸப்ஜட்ஜ், தஞ்சாவூர், விலை அணா 10.

   Approved as a Text-book suitable for School use, vide *Fort St. George Gazette*, Part I-B, dated 19-5-1925.

3. ராஜ ராஜ சோழன் I.—ஆசிரியர் P. V. ஜகதீச ஐயர் அவர்கள், R. ரங்காசாரியார் அவர்களுடைய முன்னுரையுடன் கூடியது. விலை அணா 8.

   Approved as a Text-Book suitable for School use.

4. இட்டார்க்கு இட்ட பலன்.—ஆசிரியர் மிஸ். J. பொன்னுசாமி ராவ். விலை அணா 10.

   Approved as a suitable Text-Book, vide *Fort St. George Gazette*, dated 24-7-23.

5. திலகவதி.—சகோதரி V. பாலம்மாள் (சிந்தாமணி பத்திராதிபர்) எழுதியது. ராவ் ஸாஹேப் S. கிருஷ்ணஸ்வாமி அய்யங்கார் எழுதிய முன்னுரையுடன் கூடியது. விலை ரூ. 1—4—0.

   Approved as a Library Book.

6. தமிழ் வசன லக்ஷணம்.—G. தாமோதர முதலியார், B.A., எழுதியது. விலை அணா 12.

   Approved as a Text-Book for Schools and Colleges, vide *Fort St. George Gazette*, 21st October 1913.

7. இரகுவம்சம் முதல் பாகம்.—(1—6 சருக்கங்கள்) பண்டித நடேச சாஸ்திரியார் அவர்கள் எழுதியது. விலை அணா 12.

8. இரகுவம்சம் இரண்டாம் பாகம்.—(7—12 சருக்கங்கள்) பண்டித நடேச சாஸ்திரியாவர் அவர்கள் எழுதியது. விலை அணா 12,

   Parts I and II are approved as suitable class-books, vide *Fort St. George Gazette*, Part I-B, page 478, dated 3-6-24.

9. சுகாதாரபோதினி.—(மூன்றாவது பாரத்திற்கு) K. வரதராஜ ராவ் இயற்றியது. விலை அணா 8.

   Approved as a Text-book suitable for School use, vide *Fort St. George Gazette*, Part I-B dated 19-5-1925.

10. மனு சரித்திரம்.—சென்னை க்ரிஸ்டியன் காலேஜ் தமிழ் போதகாசிரியராயிருந்த ஆர். இரங்காசாரியார், M.A., L.T. அவர்கள் இயற்றியது. விலை அணா 10.

11. காளிதாசன்.—ஆசிரியர் K. S. ராமஸ்வாமி சாஸ்திரி அவர்கள், B.A., B.L. ஸப்ஜட்ஜ், தஞ்சாவூர். விலை அணா 12.

    Approved as a Text-book suitable for School use, vide *Fort St. George Gazette*, Part I-B, dated 19-4-1927.

SRINIVASA VARADACHARI & CO., 4, MOUNT ROAD, MADRAS,

ஸ்ரீமான் V. M. M. ஆச்சாரி அவர்கள் 16—3—'26ல் டர்பனிலிருந்து எழுதுவது.

அன்புள்ள சகோதரிக்கு வந்தனம். க்ஷேமம்.

இதில் வைத்திருக்கும் போஸ்டல் ஆர்டரைப் பெற்றுக்கொண்டு நமது நாட்டில் திலகமாக விளங்கும் அருமை பெருமை பொருந்திய "சிந்தாமணி" என்னும் பத்திரிகையை கீழ்க்காணும் விலாசத்திற் கனுப்பி வரவும். தாங்கள் மோரிட்ஸ்பர்க் வாலிபர்களுக்கு விடுத்த செய்தியைப் பத்திரிகையில் பார்த்து மிகவும் ஆனந்தமடைந்தேன். தாங்கள் நமது பாத கண்டத்தில் நம் பெண்மணிகளின் முன்னேற்றங்கருதி சிரமம் பாராமலும் சுயநலத்தைக் கருதாமலும் தொண்டு புரிந்து வருவதைப் பார்க்க அதிசந்தோஷமடைவதுடன் தங்களுக்கு எல்லாம வல்ல இறைவன் தீர்க்காயுளும் திடகாத்திரமும் அளித்துத் தாங்கள் எடுத்துள்ள கைங்கரியத்தை சித்திபெறச் செய்து தங்கள் நாமம் இவ்வுலகில் நீடித்திருக்கச் செய்யப் பிரார்த்திக்கிறேன்.

ஸ்ரீமான் மு. சி. சிற்றம்பலவன் அவர்கள் இலங்கையிலிருந்து 7—10—1926ல் எழுதுவது.

எம் சகோதரி ஸ்ரீமதி வி. பாலம்மாள் அவர்கள் திவ்விய சமூகத்திற்கு,

தங்களாலுயிருறும் "சிந்தாமணியின்" எழுச்சியால் தமிழ் மகளினுட் கிடந்த பேதமை அகல வாரம்பிக்கின்றது. அம்மா! நந்தமிழ் நாட்டுப் பெண்மணிகளின் தாழ்ந்த நிலைமையை நோக்கிப் பரிதவித்து அவர்கள் முற்காலத்து வாழ்ந்த பெண்மணிகளின் சீவியவியல்வை யெட்டுமாறு வற்புறுத்தி அந்நிலைமைக்கு இவர்களை யுயர்த்து மாற்றலைக் கொண்டுயும் "சிந்தாமணியின்" செம்மையை வரை இக்கடிதமுமிடந்தரா. எனினும் எம் சகோதரிகளடைந்த சீர்திருத்தத்தையும் அவர்கள் தங்களினிடை கொண்டிருந்த மருளை ஒழித்ததும் இதனால் நானடைந்த உற்சாகத்தையும் இஃதுபோன்று நாங்களடைந்த முன்னேற்றமே இச்சிந்தாமணியின் ஆற்றலை வெளிப்படுத்தும்.

அம்பா! தங்களிடமிருந்து புறப்படும் சிந்தாமணியின் வாசனையை நுகர்ந்த பெண்மணிகளிற் சிலரை நான் கண்டபொழுது அவர்கள் சிந்தாமணியின் கட்டுரைகளைத் தங்களுள்ளத்திற் பதித்தமையினால் அதைக் கடைப்பிடித்துத் தாங்கள் நடப்பதாலும் தாங்கள் முன்னிருந்த நிலைமையினின்றும் இப்பொழுது மறுபிறப்படைந்திருக்கின்றோம் எனக் கூறினார்கள். இதுமட்டோ!!! இச்சிந்தாமணியைக் கண்ணுறும் பெண்கள் ஒவ்வொருவரும் தங்களை யுணர்ந்ததுமல்லாமல் தாங்கள் இதுகாறும் நடந்துவந்த வழிகளை அறவே ஒழித்துவிட்டனர்.

அம்மா! தங்களால் வெளிப்படும் சிந்தாமணிக்கும் தங்களுக்கும் எம்பெருமான் நீண்ட ஆயுளைத் தந்து அருள் புரிவாராக.

ஸ்ரீமதி டி. நடராஜா அவர்கள் 13—6—26ல் பாஜாமிலிருந்து எழுதுவது.

தாங்கள் அனுப்பிய சிந்தாமணி இதழ்களைப் படித்து விஷயங்களின் ரசங்களை யுணர்ந்து மகிழ்ச்சியடைந்தேன். எங்கள் தமிழ் நாட்டின் கண்ணுள்ள சகோதரிகளின் முன்னேற்றத்தை விரும்பி தாங்கள் எடுக்கும் பிரயாசையும் இரக்கமும் எவரும் வியக்கத்தக்கதே. இவ்வரிய பத்திரிகை பெண்களுக்கு உற்ற துணையாயிருக்குமென்பதில் சந்தேகமில்லை. தங்கள் பத்திரிகை தழைத்தோங்கும்பொருட்டுத் தாங்கள் நீடூழி வாழச் சிவபிரான் கிருபை பாலிப்பாராக.

கணபதி துணை.

வேதாந்த தருக்க போதகாசிரியர் திருவாளர் சென்னை கோ. வடிவேலு செட்டியாரவர்கள் அபிப்பிராயம் 8—5—26.

ஸ்ரீமதி சகோதரி வி. பாலம்மாள் அவர்கள் சமூகத்திற்கு; தாங்கள் எனது பார்வைக்குத் தந்த தங்களது 'சிந்தாமணி' என்னும் பெயரிய மாதப்பத்திரிகை (மலர் 2 இதழ் 7) யை நான் முற்றுஞ் செவ்வையாகப் படித்துப் பார்த்தேன். பெண்மக்கள் அபிவிருத்தியாதற்குரிய விஷயங்கள் மிக அழகாகத் தெளிவான நடையிலெழுதப்பட்டு விளங்கும் தங்கள் பத்திரிகை ஒவ்வொரு வீட்டிலும் அத்தியாவசியமா யிருக்கவேண்டுமென்பதும், இப்பத்திரிகையைப் படிப்[illegible]த்தம், மருத்துவ முறை, தேச சரித்திரம், இல்லற வொழுக்கம், கதைப்போக்கு முதலியவற்றுளின்றியமையாதான பலவற்றையும் மிகத் தெளிவாயறிந்துகொள்ளுதற்குரியவராவாரென்பது எனதபிப்பிராயமாம்.

நேரிசை வெண்பா.

சிந்தா மணியாய்த் திகழுஞ் சிந்தாமணியை
நந்தாது நாளு நலமாகப்—பந்தமறக்
கற்பார்க்கு நல்ல கவினுண்டாம் வாழ்வுண்டாம்
பொற்பாயீ தோங்க பொலிந்து.

7—2—25ல் டர்பனிலிருந்து ஸ்ரீமான் R. M. பிள்ளை அவர்கள் எழுதுவது.

தேவரீர் சகோதரி பாலம்மா அவர்களுக்கு, தங்களுக்குச் சேரவேண்டிய சந்தாவையனுப்பியிருக்கிறேன். நிற்க என்னுடைய மனைவி தங்கள் மாதாந்தப் பத்திரிகை சிந்தாமணியைப்பற்றி தன்னைப் போன்ற பெண்களிடம் பத்திரிகையிலுள்ள இனிய விஷயங்களைச் சொல்லி வருவதுடன் "சிந்தாமணி" கண்டு ஆனந்தங்கொண்டதாக என்மூலம் தங்களுக்கு அறிக்கை செய்யச் சொன்னதுடன் தங்களைப் பார்க்கப் பிரியமாயிருப்பதால் தங்கள் உருவப்படம் ஒன்றையனுப்பும்படிக்கும் எழுதச் சொல்லியிருப்பதால் ஒரு படம் அனுப்பிவைக்கவும்.

7—10—25ல் நேட்டாலிலிருந்து ஸ்ரீமதி மிஸ் குணரத்தினம் நாயுடு எழுதுவது.

சகோதரி அவர்களுக்கு,

தாங்களனுப்பிவரும் "சிந்தாமணி" எனும் பெயர்பெற்ற மாத சஞ்சிகையை மாதந்தோறும் வரப்பெறுகிறேன். அதன் சிறப்பை என்னென்று வரைவது? 'சிந்தாமணி' நீடூழி வாழ ஸ்ரீ கண்ணபிரான் கருணைபுரிவாராக.

ஸ்ரீமதி அம்புஜவல்லி அம்மாள் 19—9—'26ல் எழுதுவது.

பிரியமுள்ள சகோதரி பாலம்மாளுக்கு,

சென்ற இரண்டு வருடங்களாய் நடந்துவரும் இச்சிந்தாமணியை ஆவலுடன் படித்து வருகையில், அதில் வெளிவரும் விஷயங்கள் சிறந்தவைகளாகவும், ஸ்திரீகள் முன்னேற்றத்திற்கு சாதகமானவைகளாகவும், தற்காலப் போக்கிற்கு ஏற்றவைகளாகவும் இருக்கக்காண சந்தோஷப்படுகிறேன். மேலும் சிந்தாமணியில் வெளிவரும் விஷயங்கள் தெளிந்த சுலபமான நடையில் வரையப்பட்டிருப்பதானது அதிக உயர்ந்த தமிழ் கல்வியானது இலக்கண பரிச்சயமாவது இல்லாதவர்களும் அவரவர்கள் நுண்ணறிவிற்கு எட்டியவாறு ஏதோ சில விஷயங்களை எடுத்துக் கூற இடந்தருவதாய் இருக்கிறது.

ஸ்ரீமதி N. குப்பம்மாள் அவர்கள் 24—3—26ல் டேலுக் ஆன்ஸனிலிருந்து எழுதுவது.

பூமகள் திலகம்போல் நின்றிலங்கும் அன்பிற்கினிய சகோதரி வி. பாலம்மாள் அவர்களுக்கு எனது நன்றியறிதலான வந்தனம். தங்களுடைய சிந்தாமணி என்ற உயர்தர மாதத் தமிழ்ப் பத்திரிகை தமிழ் மக்களனைவரும் ஆதரிக்கக்கூடியவாறு அமைந்திருத்தல் போற்றத் தக்கதாம். இவ்வுயர்தரப் பத்திரிகை இன்னும் பல வழிகளிற் சிறப்புற்று விளங்கத் தமிழ் நாடெங்கும் பாவவேண்டுமென்பது எனது எண்ணம். ஆகையால் யான் சந்தாதாராகச் சேரவேண்டுவதுடன் என்னால் கூடுமானவரை வியாசங்களையும் எழுத நினைக்கிறேன். பெண் கல்வியைப் பெருகச் செய்யும் செல்வியே! தங்களுடைய பதிலை எதிர்பார்க்கிறேன்.

ஸ்ரீமதி பெரிய நாயகம் (மிஸஸ் P. R. பத்தர்) அவர்கள் 13—3—'26ல் டர்பனிலிருந்து எழுதுவது.

தெய்வீகம் பொருந்திய சகோதரி வி. பாலம்மாள் அவர்கள் திவ்விய சமுகத்திற்கு, தாங்கள் பிரசுரித்துவரும் "சிந்தாமணி"யை வாசித்து வந்ததில் ஒவ்வொன்றும் மிகவும் உற்சாகத்தையும் நல்வழிக்கு ஆதாரவையும் அளிப்பதுடன் இவ்வரிய பெரிய வியாசங்களும் பண்டைக் காலத்து சரித்திரங்களும் தமிழ் நாட்டுப் பெண்மணிகளின் முன்னேற்றங் கருதி அவர்கள் தற்கால நிலைமையினின்றும், உயர்நிலை யெய்துவதற்கு வேண்டிய கல்வி, ஒழுக்கம், நாகரிகம் முதலிய மகளிர்க்குரித்தான நற்குணங்களைப் போதிப்பதான விஷயங்கள் தங்கள் பத்திரிகையில் வரையப்பட்டுள்ளன. ஸ்திரீகள் விஷயத்தில் இவ்வளவு சிரமம் எடுத்துக்கொண்டிருக்கும் தங்களுக்கு நன்றியை எவ்விதம் பாராட்டுவதென்று எனக்குத் தெரியவில்லை.

ஸ்ரீமான் R. M. A. L. மாணிக்கம் பிள்ளை அவர்கள் 20-6-26ல் மைடானிலிருந்து எழுதுவது.

சகோதரி வி. பாலம்மாள் அவர்களுக்கு எனது மனமார்ந்த வந்தனம். பெண்கள் விஷயமாய் கவனம் செலுத்தி அவர்கள் முன்னேறும் வழியைப்பற்றி தாங்கள் முயற்சி யெடுத்துக்கொண்டதைப்பற்றியும் சிரமம் பாராது பத்திரிகை நடத்திவருவதுபற்றியும் சகோதரர்கள் சந்தோஷமடைகிறார்கள். தங்களுக்கு கடவுள் பூரண ஆயுளைக் கொடுத்து சிந்தாமணியை என்றும் நடத்திவரும்படியாய் சதா கடவுளைப் பிரார்த்தித்துக்கொண்டிருக்கிறோம்.

24—9—25ல் சித்தியவானிலிருந்து ஸ்ரீமான் R. M. P. R. ராமசுவாமி செட்டியார் அவர்கள் எழுதுவது.

அம்மா,

ஒருகாலத்தில் நாகரிகமே உருவாக விளங்கி மற்ற தேசங்களுக்கு வழிகாட்டியாகவிருந்த நம் நாடானது பல காரணங்களினால் நவநாகரிகத்தில் மூழ்கித் தத்தளித்துக்கொண்டிருக்கும் இச்சமயத்தில் பொதுவாகத் தமிழ் மக்களின் வளர்ச்சியையும் சிறப்பாக நம் பெண்மணிகளின் வளர்ச்சியையுமே முக்கிய நோக்கமாகக்கொண்டு பல அறிஞர்களின் அரிய கட்டுரைகளுடன் சிறந்த அறிவாளியும் தேசாபிமானியுமாகிய தங்களால் நடத்தப்பெறும் நமது "சிந்தாமணி" மேலும் மேலும் அதிக சிறப்புடன் நீடூழி காலம் நிலவுமாறு எல்லாம் வல்ல இறைவன் திருவருள் புரிவார்.

ஸ்ரீமதி சே. ராசம்மாள் ஸிலோனிலிருந்து 2—11—1926ல் எழுதுவது.

சாத்வீகம் தங்கிய சகோதரிக்கு நமஸ்காரம்,

தாங்கள் நந்தமிழ் நாட்டிற்கும் விசேஷமாக அதிலுதித்துள்ள பெண்மக்களுக்கும் மிகவும் பிரயாசையுடன் வெளியிட்டு வரும் சிந்தாமணியை கையில் எடுத்தவர்கள் முற்றும் வாசியாமல் வைக்க விரும்பாததுடன் அடுத்த சஞ்சிகைகளையும் பார்க்க விரும்புகின்றனர். தங்களைச் சகோதரியாக அடையப்பெற்ற எங்கள் பாக்கியமே பாக்கியம். தாங்கள் புரியும் இந்நன்றிக்கு பிரதியுபகாரஞ் செய்ய எம்மால் இயலாதாயினும், தங்களுக்கும் தங்கள் சிந்தாமணிக்கும் நீடித்த ஆயுளைச் செ—ெய்யுமாறு படைத்தளித்துக் காக்க வல்ல மழும் பொருளைப் பன்முறை வேண்டுகிறேன்.

27—4—26ல் சிலோனிலிருந்து ஸ்ரீமான் டி. ஜே. பரமானந்தன் அவர்கள் எழுதுவது.

சிந்தாமணி சஞ்சிகையைப் படித்ததிலிருந்து எனக்குண்டான மனமகிழ்ச்சிக்கோ ரளவில்லை. விசேஷமாய் தமிழ் நாட்டு ஸ்திரீகளின் நன்மைக்கென்று சகல கஷ்ட நிஷ்டூரங்களையும் பாராது மெத்தப் பிரயாசையுடன் தாங்கள் நடத்திவரும் சஞ்சிகையை எல்லாம் வல்ல இறைவன் மேன்மேலும் ஆசீர்வதிப்பாராக. "சிந்தாமணி" நீடூழி வாழ்க. தாங்கள் அன்புடன் எனக்கு சஞ்சிகையும் திருபமுமனுப்பியதற்கு மனமார்ந்த நன்றியைச் செலுத்துகிறேன். அனுப்பியிருக்கும் சந்தாவைப் பெற்றுக்கொண்டு என்னையும் ஓர் சந்தாதாராகப் பதிவுசெய்து கொள்ளக் கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன்.

ஸ்ரீமான் ஜி. பக்கிரிசாமி முதலியார் அவர்கள் 22—4—25ல் சிங்கப்பூரிலிருந்து எழுதுவது.

சிந்தாமணி பத்திராதிபர் அவர்களுக்கு,

தாங்கள் வெளியிட்டு வரும் சிந்தாமணி என்னும் தமிழ் மாதப்பத்திரிகையின் 1924 டிசம்பர் இதழ் எனது நண்பர் மூலமாக சமீபத்தில் எனக்குக் கிடைத்துக் கண்ணுற்றேன். அதிலடங்கிய சில விஷயங்களைப் பார்க்க என் மனது குதூஹலமடைந்தது. ஆகையால் என்னையொரு சந்தாதாராகச் சேர்த்துக்கொண்டு பழைய பிரதிகளையுமனுப்பக் கோறுகிறேன்.

ஸ்ரீமான் மு. சா. கபாலி அவர்கள் 9—2—26ல் பினாங்கிலிருந்து எழுதுவது.

நம் பாரத நாட்டில் அவதரித்து செந்தமிழ்த் திலகம்போல் விளங்கும் சிந்தாமணி வரப்பெற்றேன். உள்ளம் மகிழ்ந்தேன். பெண் கல்வி முன்னேற்றத்தைப்பற்றியும் நம் தாய் நாடு தூங்கிக்கொண்டிருந்ததைத் தட்டி எழுப்பி நல்கி செய்த நன்றிக்கு.........வைகமும்.........மாற்றலரிது. நம் சகோதரிக்கு நீடித்த ஆயுளளித்து இம்முயற்சிக்குக் கடவுள் கருணை புரிய வேண்டுகிறேன்.

ஸ்ரீராமகிருஷ்ண விஜயம்.

சிந்தாமணி:—*மாதந்தோறும் மேன்மேலும் பல சீர்திருத்தங்கள் பெற்றுச் சுக்கில பக்ஷத்துச் சந்திரனைப்போல ஒளிபெற்று விளங்கிவரும் இப்பத்திரிகையின் பங்குனி மாத இதழ் கண்டு மிகவும் மகிழ்வுற்றோம். இப்பத்திரிகை தோன்றியபொழுது, வெகு காலம் நடைபெறுமோ என நாம் ஐயுற்றதுண்டு. நமது ஐயம் தீர்ந்தது. நம் சகோதரிகளிலொருவர் நம்மவர்க்காக உழைக்க முன்வந்திருப்பதைக் கண்டு உவகை கொள்கிறோம். முதலில் 32 பெரிய பக்கங்கள் கொண்டு வெளிவந்த இப்பத்திரிகை இப்போது 64 பக்கங்கள் கொண்டுள்ளது. கட்டுரைகளுக்குத் தலைப்பில் அழகிய சித்திரப் படங்களும் விளங்குகின்றன. பத்திராதிபர் தமது கல்விச் செல்வத்தையும் அனுபோகத்தையுங் கொண்டு அரிய வியாசங்களையும இனிய கதைகளையும் எழுதி வருவதோடு அறிவிற் சிறந்த பெண்மணிகளையும் தமது பத்திரிகைக்கு விஷயதானஞ் செய்யும்படித் தூண்டி வருவது மிகவும் மெச்சற்பாலது. உள்ளே 'தமிழ் நாட்டுப் பெண்மக்களின் முன்னேற்றத்தை முக்கியமாகக் கொண்டுள்ள பத்திரிகை' என வரையப்பட்டிருப்பினும், இப்பத்திரிகை சிறப்பாகப் பெண்மக்களுக்கும் பொதுவாக ஆண் பெண் ஆகிய இருபாலருக்கும் பயன் தருவதாகும்.*

பங்குனி மாதத்து இதழிலே வெளிவந்துள்ள சில கட்டுரைகளை இங்கு குறிப்பிடுகின்றோம். "பெண்கள் சுதந்திரம், மனைவி மக்களும் முக்தி மார்க்கமும், இந்திய ஸ்திரீ ரத்னங்கள், பார்வத குமாரி, ஸ்ரீராதாகிருஷ்ண லீலைக் கும்மி, ஸலிமா பேகம் அல்லது மொகல் மன்னரின் அந்தப்புரம், கலாவதி, மஹா சிவாத்திரி".

இவ்வுயர்தரப் பத்திரிகை இன்னும் பல வழிகளில் சிறப்புற விளங்கி தமிழ்நாடெங்கும் பாவவேண்டுமென்பதே எமது எண்ணம்.

ஸ்ரீமதி என். குப்பம்மாள் அவர்கள் 20—4—27ல் டேலுக் ஆன்ஸனிலிருந்து எழுதுவது.

அலைகடல் சூழ் அவனியின்கண் அன்பே ஓர் உருவாக உதித்த சகோதரி வி. பாலம்மாள் அவர்களுக்கு,

தெய்வீகந்தங்கிய அம்மா, தங்களுடைய திரு உருவை நேரில் காணவும் தங்களுடைய தேனினுமினிய அன்பு நிறைந்த வார்த்தைகளைக் கேட்டு ஆனந்திக்கவும் கருணை புரிந்த என்னையன் ஸ்ரீராமச்சந்திர மூர்த்தியை என்னவிதம் வர்ணிப்பதென்று தெரியவில்லை. அம்மா! நான் டெலுக் ஆன்ஸனிலிருந்து வந்த அன்றே இவ்விடத்தில் எங்களுக்குத் தெரிந்தவர்களிடம் சிந்தாமணியின் பெருமையைப்பற்றியும், நமது இந்திய சகோதரிகளுக்காக தங்கள் தேக சுகத்தை ஓர் பொருட்படுத்தாமல் இவ்வளவு சிரமமெடுத்து இந்தியாவிலிருந்து இந்நாட்டிற்கு விஜயம் செய்ததைப்பற்றியும் தெரிவித்ததில் சிலர் சந்தாதாராக சேர விருப்பங்கொண்டிருக்கின்றார்கள். சரஸ்வதி தேவியின் அருள் நிறைந்த எனதன்னையே! தாங்கள் கோலாலம்பூருக்குப் போகும்பொழுது ஏழைமீது கிருபை கூர்ந்து தாப்பாவிற்கு விஜயம் செய்தால் தங்களுடைய அந்தஸ்திற்குத் தகுந்தவிதம் எங்களுக்கு மரியாதை செய்ய சக்தியில்லாவிட்டாலும் எங்களால் கூடுமானவரையில் முயற்சியெடுக்கின்றோம். தாங்கள் எப்பொழுது ஈப்போவை விட்டுப் புறப்படுவீர்கள்? தங்களுடைய ஆத்ம சரீர சுக சவுக்கியத்திற்கு ரகுவீரனைப் பணிந்து வருகின்றேன். இவ்விடத்தில் கடவுள் கிருபையாலும் தங்களுடைய ஆசீர்வாதத்தினாலும் எல்லோரும் க்ஷேமம். சிரம்பான் போஸ்ட்மாஸ்டர் மனைவிக்கும் ஓர் லெட்டர் எழுதியிருக்கின்றேன். அவர்களும் சந்தாதாராக சேருவார்கள். அளவற்ற வந்தனத்தோடு இக்கடிதத்தை முடிக்கின்றேன்.

Mr. C. R. SRINIVASA IYENGAR, "Ramayana Vilas", Mylapore, writes :—

"Chinthamani" is, so far as I know, the only Tamil Monthly, or for the matter of that, any kind of newspaper edited and published by a lady in South India. A more pleasing feature about it is that instead of being the editor of it in name only and conducting it usually backed up by members of the other sex (as is really the case with some so-called Ladies' Magazines I have known) she is all-in-all and uniformly self-reliant so far as the editing is concerned, has gone on sustaining it for the last four years with her inexhaustible leaders and amusing and instructive short-stories.

In this she has the incalculable advantage over her sisters of being the pupil and daughter of a very learned lady, a Pundit in fact; and consequently herself a very creditable student of Sanskrit, Tamil and Canarese. As if these were not a wide scope for her talents she has devoted herself to the uplift and ameleoration of the millions of her voiceless sisters of the land. She speaks for them, she thinks for them, she writes for them and she fights for them almost single-handed for till now I have not come upon any other who could stand by her side and like the Romans of old, hold the bridge against an army. Further she throws herself heart and soul into all activities that bear upon the question of women's rights and duties. I am glad to note that she has another aspect in that she is a talented author and speaker.

The Magazine that she edits is coming up very quickly to take the place by the side of those at whose helm are the members of the sterner sex.

But I have to own that there is a regrettable feature about it; as in the States and in similar advanced centres of the world, there are papers printed, published, edited and written by women and women alone. Sister Balammal has not the pleasure and privilege of not depending for contribution or financing upon the members of the other sex: May be her sisters have not educated themselves to that level where they could share her work; may be they have not the clear eye to see that the very best use they could make of the time and the money they could spare is to start, build up and grow such concerns and, like the beautiful rose in the valley of Kashmere cover the face of Mother India with noble women of of whom she could be really proud.

Well, the editor is a host in herself, her impressive personality, her polished manners and the driving force in her words and actions cannot fail in the near future to find fruitful response in the hearts of many a gem of Indian women who now lie hidden in the dark unfathomable caves of private life.

புதிய ஸங்கீத புத்தகம்!

பிரசித்திபெற்ற நூலாசிரியர்,
வித்வான் கெ. வி. ஸ்ரீனிவாச அய்யங்கார் இயற்றியது.

ஸங்கீத சிந்தாமணி

விலை ரூபா 3—0—0.

இது சங்கீத வித்யார்த்திகட்கும், உபாத்தியாயர்கட்கும் இன்றியமையாத ஓர் அரிய புத்தகம். இதுவரையிலும் வெளிவராத தியாகராஜ கீர்த்தனைகள், இன்னும் அநேக பிரசித்திபெற்ற வித்வான்களின் நூதன கீர்த்தனைகள் முதலியவைகளை ஸ்வரதாளங்களுடனும் ராக லக்ஷணங்களுடனும் அச்சிடப்பட்டிருக்கின்றன.

குறிப்பு :—நவம்பர் மாதம் 30-ஆம் தேதிக்குள் இப்பத்திரிகையின் பெயரை குறிப்பிட்டு ஆர்டர் செய்பவர்கட்கு தபாற் செலவு இனும்.

முழு விவரத்திற்கு கீழ்க்கண்ட விலாசத்திற்கு எழுதவும்.

எம். எஸ். ராமுலு கம்பெனி,
புத்தக வியாபாரிகள், ராயபுரம், மதராஸ்.

ஸ்ரீமான் டாக்டர் கே. முத்துகுமாரு அவர்கள் (J. P.) பினங்கிலிருந்து 10—3—'27ல் எழுதுகிறார் :—

பிரியமுள்ள சகோதரி பாலம்மாளுக்கு,

சென்ற மூன்று வருடங்களாகத் தாங்கள் நடாத்திவரும் "சிந்தாமணி" என்னும் மாதச் சஞ்சிகையை வாசித்து சந்தோஷமடைந்தேன். தமிழ்ப் பெண்களின் தாழ்ந்த நிலையையும், கல்வியின்மையையும், தேசாபிமானக் குறைவையும் நன்கறிந்த தாங்கள் இத்தகைய பத்திரிகையை நடத்த முன்வந்தது தமிழ் நாட்டின் நற்காலமேயாகும்.

சென்ற பலவருடங்களாகத் தாங்கள்செய்து வருகின்ற தேசத்தொண்டிற்கும் சமூக ஊழியத்திற்கும் இப்படிக்கான ஓர் அரிய சாதனம் இன்றியமையாததென்று எல்லோரும் ஒப்புக்கொள்ளுவார்கள்.

சிந்தாமணியின் பக்கங்களிலுள்ள ஒவ்வோர் விஷயமும், பிரதானமாகத் தமிழ்ப் பெண்கட்கும், பொதுவாகத் தமிழ் மக்கட்கும் நல்லறிவையும், நன்மையையும், சுயமதிப்பையும், தேசியப்பற்றையும் உண்டாக்கக் கூடியதென்பது எனது துணிபு.

மேலும் சமையல் சாஸ்திரம், குடும்ப சாஸ்திரம், சிசுபரிபாலனம் முதலிய அங்கங்களை "சிந்தாமணி" ஏற்றுவந்தால் முன்னிலும் அதிக பலனைத் தமிழ் மக்கட்கு அளிக்குமென்பதிற் சந்தேகமில்லை.

இவ்வரிய தொண்டைச் செய்துவரும் தாங்கள் இம்மலேயா நாட்டிற்கு வந்து எங்களையும், எங்கள் பெண்மணிகளையும் கௌரவம் செய்வது நாங்கள் செய்துகொண்ட பாக்கியந்தான்.

அன்புள்ள சகோதரியே! உம்மையும் உமது அருமைச் "சிந்தாமணி"யையும் மலாய் நாட்டுத் தமிழ் மக்களாகிய நாங்கள் அபிமானித்து ஒவ்வொருவரும் சந்தாதாராகச் சேர்ந்து உங்கள் உயரிய நோக்கத்தையும், தேசத்தொண்டையும் அபிவிருத்தி செய்ய முன்னணியில் நின்று வேலைசெய்யக் கடமைப்பட்டுள்ளோம். சர்வ வல்லமையுள்ள கடவுள் தங்களுக்கு நீடிய ஆயுளையும் நோயற்ற வாழ்வையும் கொடுத்துத் தாங்கள் செய்துவரும் தொண்டை மேன்மேலும் விருத்தி செய்து ஆசீர்வதிப்பாராக.

சிந்தாமணி சந்தாதாருக்கு ஒரு நற்செய்தி.

சோதிடம் ! சோதிடம் !!

பிறந்த ஊர், வருஷம், மாதம், தேதி, நேரம் இவைகளைக் குறித்தனுப்பினால் ஜாதக கணிதம் பண்ணி, ஸ்புடஞ் செய்து, ஜாதக மூலம், இனிவரும் பலன்கள், தொழில், புத்திர பாவம், ஆயுர்பாவம், களத்திரபாவம் முதலியவைகளையும் வியாதி முதலிய எல்லா சங்கடங்களை யும் நீக்கும்படியான ஜபஹோம சாந்தி முதலிய ஜாதக சம்பந்தமான எல்லா அம்சங்களையும் அடியில் கண்டவிலாசத்தில் தெரிந்துகொள்ளலாம். பிறந்த வருஷம், மாதம், தேதி தெரியாத வர்களுக்கு நஷ்டஜாதகமும் கணிக்கப்படும்.

சார்ஜு விபரத்துக்கு நேரில் எழுதவும்.

எம். நரசிம்மய்யர்,
சோதிட வித்வான், சுங்கைப்பாரி ரோடு, ஈப்போ, F.M.S.

மலாய் நாட்டு சந்தாதாருக்கு

மானேஜர் முக்கிய அறிவிப்பு.

நம் சிந்தாமணியானது ஒவ்வொரு ஆங்கில மாதக் கடைத் தேதியிலும் வெளிவர வேண்டியிருப்பினும் பல எதிர்பாராத அசந்தர்ப்பங்களால் மறுமாத முதல் வாரத்திற்குள் தற்போது வெளிவந்துகொண்டிருக்கிறது. ஒருவர்விடாது உள்நாட்டு வெளிநாட்டு சந்தாதார்களுக்கு ஒரேநாளில் தபாலாபீசில் போஸ்டு செய்யப்பட்டு வருகிறது. இப்படியிருக்க நம் சகோதரர் சிலருக்கு போஸ்டு செய்யப்படும் சிந்தாமணியானது வந்து சேருவதில்லை எனக் கேட்க வியப்பாக விருக்கிறது. ஒருவிதத் தப்பின்றி வெகு பொறுப்பாக நம் ஆபீசில் ஒவ்வொருவருக்கும் விலாசமிட்டு அனுப்பப்படுவதால் இவ்விதம் காபிகள் கைதவறுவதற்கு நடுவழியில் களவுபோவதே காரணமென ஊகிக்கவேண்டியிருக்கிறது. ஆகையால் நம் மலாய் நாட்டு சந்தாதார் ஒவ்வொருவரும் மறுமாத 20-தேதிக்குள் தமக்குப் பத்திரிகை கிடைக்காவிடில் உடனே தமது போஸ்டாபீசிலும் தெரிவித்துத் தாமதமின்றி நமக்கும் அறிவிப்பாரானால் இங்குள்ள போஸ்டுமாஸ்டர் ஜனராலுக்கு அக்கடிதங்களைக் காண்புவித்து இனிமேல் இவ்விதம் நிகழாவண்ணம் தடுப்பதற்கும் தவறிப்போன பிரதிகளுக்கு மாற்று அனுப்புவதற்கும் மெத்த சௌகரியமாயிருக்கும் என தெரிவித்துக்கொள்கிறோம்.

ஸ்ரீமான் உ. கா. தேவருயன் செட்டியார் அவர்கள் 21—5—27ல் கல்லலிலிருந்து எழுதுகிறார்.

அன்பு நிறைந்த சோதரியே !

நலன் வேண்டுவது மஃதே. தங்களால் வெளியிடப்பெறும் சிந்தாமணியில் நம் பாரத நாடும் முக்கியமாகப் பெண்மக்களும் முன்னேற்றமடையப் பல அரிய பெரிய விஷயங்கள் மலிந்து கிடக்கின்றன. நம் நாடு தற்காலமிருக்கும் நிலைக்கு தாங்கள் இத்தொண்டியற்ற முன் வந்தது மிகையே. பரோபகாரமே பரம மோக்ஷமென்றெண்ணும் தங்கட்கும் நமதருமைச் சிந்தாமணிக்கும் நீண்ட ஆயுளையும் பல நலங்களையும் தரவேண்டுமென எல்லாம் வல்ல எம குலக்கடவுளாம் குமர நாயகனைப் புலகாலும் பிரார்த்திக்கின்றேன்.

CHINTHAMANI.

A HIGH CLASS TAMIL MONTHLY.

(Devoted mainly to the cause of Indian Women.)

EDITOR SISTER V. BALAMMAL.

Vol. IV.] December 1927. [No. 5.

श्रीशारदायै नमः ।

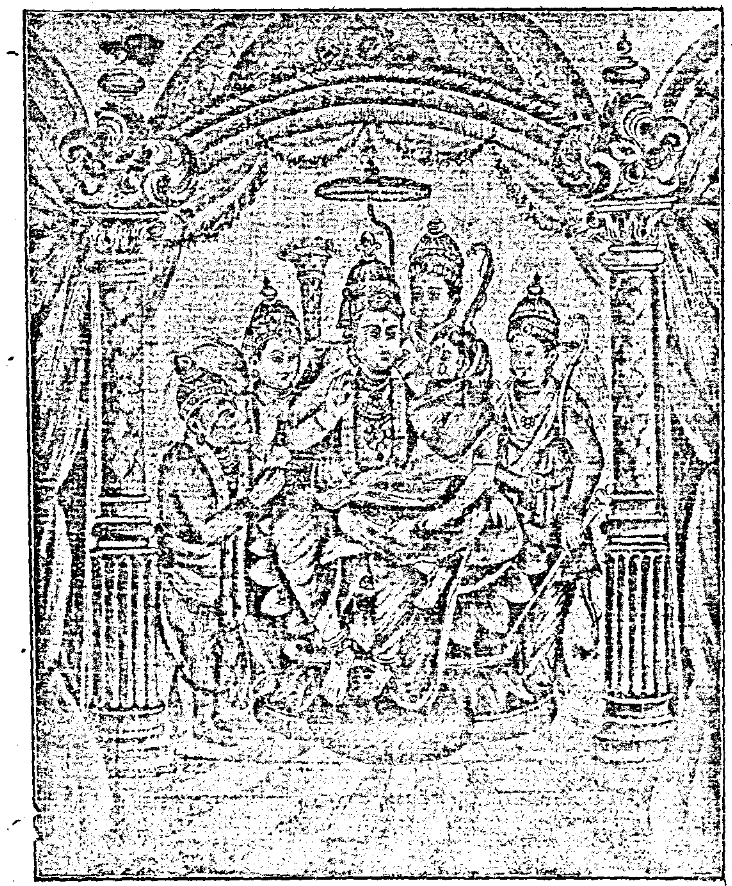

श्रीरामचन्द्रपरब्रह्मणे नमः

சிந்தாமணி

சுபோத ராம சரிதம்

COMPOSED AND ANNOTATED BY

SISTER V. BALAMMAL

DAUGHTER OF

Late Dr. A. R. VAIDYANATHA SASTRIAR, M.A., M.B. & C.M

(All Rights reserved by the Authoress)

सुबोधरामचरिते

॥ किष्किन्धाकाण्डः ॥

ततः प्रकृतिमापन्नो हरिभिर्हनुमन्मुखैः ।
लक्ष्मणञ्च पुरस्कृत्य सुग्रीवो राममभ्यगात् ॥ २० ॥

ततः பிற்பாடு **प्रकृतिं** நல்லறிவை **आपन्नः** அடைந்தவனான **सुग्रीवः** சுக்கிரீவன் **हनुमन्मुखैः** ஆஞ்சனேயர் முதலிய **हरिभिः** வானரர்களோடு **लक्ष्मणंच** லக்ஷ்மணரையும் **पुरस्कृत्य** முன்னிட்டு **रामं** ஸ்ரீராமரை **अभ्यगात्** அடைந்தான் ॥ २० ॥

सोऽपि रामाज्ञया सीतान्वेषणे धृतमानसः ।
सीतां विचेतुं विनतप्रमुखान्प्राहिणोत्कपीन् ॥ २१ ॥

सोऽपि அந்த சுக்கிரீவனும் **रामाज्ञया** ஸ்ரீராமரின் கட்டளையால் **सीतान्वेषणे** சீதையைத் தேடுவதில் **धृतमानसः** உறுதிகொண்டவனாக **सीतां** சீதையை **विचेतुं** தேடும் பொருட்டு **विनतप्रमुखान्** விநதன் முதலிய **कपीन्** வானரர்களை **प्राहिणोत्** அனுப்பினான் ॥ २१ ॥

पूर्वपश्चिमकौबेरदिग्गता ये प्लवङ्गमाः ।
सीतामनुपलभ्यैव मासमात्रात्समागताः ॥ २२ ॥

पूर्वपश्चिमकौबेरदिग्गताः கிழக்கு மேற்கு வடக்கு திக்குகளிற் சென்றவர்களான **ये** யாதொரு **प्लवङ्गमाः** வானரர்கள் **सीतां** சீதையை **अनुपलभ्यैव** கண்டு கொள்ளமாட்டாதவர்களாக **मासमात्रात्** ஒரு மாதத் தவணைக்குள் **समागताः** திரும்பி வந்துவிட்டார்கள் ॥ २२ ॥

दक्षिणाशागता वीरा हनूमत्प्रमुखास्तदा ।
अन्विष्यन्तस्तत्र तत्र जग्मुः पथि महाबिलम् ॥ २३ ॥

दक्षिणाशा गताः தென்திசை சென்றவர்களான **हनुमत्प्रमुखाः** அனுமார் முதலிய **वीराः** வீரர்கள் **तत्र तत्र** ஆங்காங்கு **अन्विष्यन्त** தேடுபவர்களாக **पथि** பாதையில் **महाबिलं** பெரிய தோர் பிலத்துவாரத்தை **जग्मुः** அடைந்தார்கள் ॥ २३ ॥

(To be continued)

ஸ்ரீராமஜயம்.

சிந்தாமணி

தமிழ் நாட்டுப் பெண்மணிகளின் முன்னேற்றத்தை முக்கிய மாகக்கொண்டு வெளிவரும் ஓர் உயர்தர மாதாந்தத் தமிழ்ப் பத்திரிகை.

பத்திராதிபர். சகோதரி வி. பாலம்மாள்.

மலர் IV.] பிரபவ—மார்கழி. [இதழ் 5.

மனவுறுதியும் பெண்மக்களும்.

(பத்திராதிபர்.)

தற்காலம் பல விஷயங்கள் திரித்துக் கூறப் படுவதுபோலவே பெண்கள் நிச்சயபுத்தி யில்லாதவர்கள் என்றும், சபலசித்தமுடையவர்கள் என்றும் பகிரங்கமாகக் கூறப்படுகிறார்கள். பெண்மக்கள் ஒரு காலத்தில் கல்வியறிவிற் சிறந்தவர்களாக வாழ்ந்துவந்த காலம்போக மத்திய காலத்தில் கவிவாணர்களாகிய ஆடவர்கள் தங்கள் மனம்போனபடிக்கெல்லாம் பெண்களை இகழ்ந்துரைத்து வரையலானார்கள். தங்களுக்குரிய கல்விப்பயிற்சியற்று குடும்ப வாழ்க்கையிலேயே பலவாறு இடுக்கண் பட்டுக் கொண்டிருக்கும் தற்காலப் பெண்கள் இதை யறிவதெங்ஙனம்? உலக சிருஷ்டியில் ஒப்பற்றவர்களாயும் தாய்மார் என்ற உயர்பதவியிலிருப்பவர்களாயும் இல்லறத்திற்குத் திலகம் போல் விளங்குபவர்களாயுமுள்ள பெண்மக்களிடத்தில் மனவுறுதி கிடையாதென்றால் ஆடவர்களிடத்தில் மனவுறுதி யிருக்க நியாயமே இல்லை. உண்மையை உள்ளபடி உரைப்பதாயின் ஆடவர்கள் மனவுறுதி யற்றவர்கள் என்பதைப் பல காரியங்களிலும் நிரூபிக்கலாம். பூர்வீக புராணக் கதைகளையும் தேச சரித்திரங்களையும் ஆராய்ந்தால் பெண்கள் தங்கள் மனவுறுதிகொண்டு பல காரியங்களை முடித்திருப்பதைக் கண்டுகொள்ளலாம். பெண்களின் வாழ்க்கையே மனவுறுதியை அஸ்திவாரமாகக் கொண்டுள்ளது. காதலன் ஒருவனைக் கை பிடித்து அவனிடத்தில் தனதுள்ளன்பைச் செலுத்தித் தனது வாழ்நாளைப் பயனுள்ளதாகவும் இம்மை மறுமை யிரண்டிலும் கண்ணிய

முள்ளதாகவும் சந்தோஷமயமாகவும் காலங் கழிக்கக்கூடிய சக்தி படைத்துள்ள பெண்மணிகளிடத்தில் மனவுறுதி யில்லாமலிருத்தல் சாத்தியமில்லை. சில சந்தர்ப்பங்களில் பெண்களின் மனவுறுதி தவறான வழியிற் சென்றிருக்குமாயின் அதற்குக் காரணமும் ஆடவர்களே. பெண்களிடத்தில் அடக்கங் கண்டு பேதையெனப் புகலுதலும் இரக்கமுற்ற மனங் கண்டு சபலசித்தமுள்ளவர்களெனச் சொல்லுதலும், அவர்தம் மெல்லிய உடல் கண்டு அபலைகளெனச் சாற்றுதலும் மனவுறுதி கண்டு பிடிவாத முள்ளவர்களெனச் சாதித்தலும் வழக்கமாய் விட்டுள்ளது. மனவுறுதியை அடிப்படையாகக் கொண்டிருத்தலால் முற்காலம் முதல் இன்றுவரை தாங்கள் செல்லும் வழியில் பெண்கள் ஒருகாலும் அபஜயப்பட்டதே கிடையாது. மைந்தனுக்குப் பட்டங் கட்டித் தீரவேண்டுமென்றெண்ணிய கைகேயியுடையவும், கடுங் கானகத்தில் பின்தொடர்ந்து வருவேனெனக் கூறிய சீதாப்பிராட்டி யுடையவும், துரியோதனாதியர் மடிந்தாலின்றித் தலைமுடியை எடுத்துக்கட்டேனெனத் தீர்மானித்த பாஞ்சாலியுடையவும், கணவனுயிரை மீட்டு வருவேனெனத் துணிந்த சாவித்திரியுடையவும், மூவரையும் இளங் குழவிகளாக்கிய அநுசூயா தேவியுடையவும், பொழுது விடியாமற் சபித்த நளாயினியுடையவும், காட்டில் பிரிந்தோடிய கணவனைக் கண்டுபிடிக்க முற்பட்ட தமயந்தியுடையவும், சுடுகாடு காப்பவன் கணவனெனத் தெரிந்தும் கத்தி வீச்சிற்குத் தலைகுனிந்து நின்ற சந்திரமதியுடையவும், நின்றவிடத்தில் மாங்கனி தருவித்த காரைக்காலம்மை யுடையவும், உடன்பிறந்தானைச் சைவசமயத்தில் சேர்த்த திலகவதியாருடையவும், திருநீற்றின் பெருமையை எம்மிடத்தே நிலைநிறுத்திய மங்கையர்க்கரசியாருடையவும், நியாயம் வழங்கா மன்னனைச் சபித்த கண்ணகியாருடையவும், இன்னும் பல ஸ்திரீ ரத்தினங்களின் மனவுறுதி சாமானியமானதோ? தேசத்தையும் மதத்தையும் காப்பாற்று என்று தமது மைந்தனுக்கு ஜீஜாபாய் சொல்லிவந்திராதபட்சத்தில் சிவாஜி மன்னருக்குச் சரித்திரமேது? சாரதாமணி தேவியாரின் மனவுறுதியாலன்றோ பரமஹம்ஸ தேவரின் பெரும்புகழ் இரட்டிப்பாக விளங்கியது! ராணி பத்மினி, சிறுமி கிருஷ்ணகுமாரி, அரசி லக்ஷ்மீபாய், வீரமாது தாராபாய், அகல்யாபாய் இவர்களுடைய மனவுறுதியாலன்றோ இந்திய சரித்திரமும் இந்தியர்களும் பெரும்புகழ் கொண்டு இன்றும் சிறிதும் மாசுபடியாதிருப்பதற்கும், பெருந்தகைமையும், உதாரபுத்தியும், தியாகத்தன்மையும், மனவடக்கமும், கலங்கா மனவுறுதியும், பொறுமையும், பெருமையும் கொண்டு விளங்கும் இந்தியப் பெண்மக்கள் தங்களுக்காக வேண்டிய சகல காரியங்களையும் ஆடவர்களை முன்னிட்டு அவர்களுக்குப் பெருமை வைத்து இன்றளவும் நடந்துகொள்வதற்கும் அவர்களின் மனவுறுதியே போதிய சான்றாகும்.

இதுபற்றி விஸ்தாரமாக எடுத்துரைக்கும் பொறுப்பை நமது பத்திரிகையின் நிருப சகோதரி சகோதரர்களிடம் ஒப்புவித்து இவ்வியாசத்தை இத்துடன் முடிக்கிறோம்.

சுபம்.

அபிமானிகள்,

சந்தா பாக்கியை உடனே அனுப்பித் தருவதோடு தம்மவர்களுக்கும் சிந்தாமணியை சிபார்சு செய்யக் கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

வி. பாலம்மாள்.

ஓரே சிறு மச்சம்.

(ஸ்ரீமதி பி. மங்களாபாயி.)

(மனோரஞ்சன் மொழி பெயர்ப்பு.)

பாலிவாலா கம்பெனியின் நாடகம். ஒவ்வொரு களத்திலும் அங்கத்திலும் நடிக்கும் அந்த நடிப்புப் பலவிதமான விசித்திரங்களையுடைய 'ஸீன்'கள் முடிவு பெறுவதற்குள் காலையில் நான்குமணி யடித்துவிட்டது. எனக்கொன்றும் நாடகங்கள் பார்க்கும் பைத்தியம் கிடையாது. அதிலும் பார்ஸி நாடகம் பார்ப்பதென்றால் எனக்குக் கொஞ்சங்கூடப் பிரியம் கிடையாது. ஆனால் சுந்தரம் ஒருதரம் பிடிவாதம் பிடித்தானானால், எனக்குப் பிடிக்கும் பிடிக்காது என்பதையெல்லாம் தூர விலக்க வேண்டியதா யிருக்கிறது. இல்லாவிடில் சுந்தரம் என்னை ரஸிகனல்லன் என்று சொல்லுவதுமல்லாமல், என்னுடன் எல்லா டாக்டர்களையும் அரஸிகர்களாக்கி அவர்களை கலிவர் (Gulliver) பிரயாணத்தில் சந்தித்த 'யாஹூ' என்னும் நீசனுடைய பந்தியில் கொண்டுபோய் உட்காரவைக்கவும் பின்வாங்கமாட்டான். ஆதலால் எனக்கு இஷ்டமில்லாவிடினும் சுந்தரத்துடன் எனக்கு நாடகங்கள் பார்க்கப் போக வேண்டியதாயிருந்தது. மேற் சொன்ன தினமுங்கூட அவனுடைய கட்டாயத்திற்காகத் தான் நான் அவனுடன் போயிருந்தேன். நாடகம் முடியும்பொழுது நான்கு அடித்துவிட்டது. அப்பொழுது வீட்டிற்குப் போய் தூங்கும் யோசனையை விட்டு, நான் சுந்தரத்துடன் அவனுடைய 'தாஜ்மஹாலு'க்குப் போனேன். குளிர்ந்த ஜலத்தால் கைகால்களைக் கழுவிக்கொண்டு நித்திரையின்மையால் காய்ந்து கிடந்த மண்டையையும் சற்று குளிர்ச்சியடையுமாறு செய்து, அவ்விடத்திலிருந்த ஓர் சாய்வு நாற்காலியில் நான் தூக்கத்தினால் மயங்கிக்கொண்டே கிடந்தேன்.

"கொஞ்சம் காப்பி சாப்பிட்டால் நல்லதல்லவா, டாக்டர்? சிகரெட்டின் புகையை 'தாஜ்மஹால்'. முழுதும் பரவச்செய்யும் உத்தேசத்தைச் சற்று தூர விலக்கிவிட்டு" என்று சுந்தரம் நகைத்துக்கொண்டே கேட்டான்.

"சாப்பிடுவதென்றால் அது கொஞ்சமாகப் போவானேன்? சுதேச்சையாக நிறையக் குடித்தால் நல்லது" என்று நானும் தூக்கக் கலக்கத்துடன் பதிலளித்தேன்.

சுந்தரம் உடனே தனது 'ட்ரான்ஸ்வால் ஸ்டவ்' பற்றவைத்து அதில் காப்பி செய்து கொடுத்தான். 'ட்ரான்ஸ்வால் ஸ்டவ்' என்னும் பெயரைக்கேட்கப் பலருக்கு அற்புதமாகத் தோன்றக்கூடும். சிலருக்கு, சுந்தரத்துக்கு அக்கம்பக்கத்தில் போயர்கள் வந்திருக்கிறார்களோ என்னவோ என்கிற கற்பனையால் நடுக்கமுண்டாகும் சம்பவமுண்டு; ஆனால் அது அத்தகைய சங்கதியன்று. சுந்தரத்தினுடைய மற்ற சங்கதிகளைப்போலவே இந்த ட்ரான்ஸ்வால் ஸ்டவ்வும் ஓர் அற்புதமா யிருக்கின்றது. அதனாற்றான் அதற்கு ட்ரான்ஸ்வால் ஸ்டவ் என்கிற விசித்திரமான பெயர் கிடைத்திருக்கிறது. நிற்க.

சொற்ப நேரத்தில் காப்பி தயாராய் நாங்கள் அதை வேண்டியமட்டும் பானம் செய்தபிறகு பலவிதமான விஷயங்களைப் பேசிக்கொண்டே இருவரும் இரண்டு சாய்வு நாற்காலிகளில் படுத்திருந்தோம். பேசப்பேச எங்களுக்கு

எப்பொழுது நித்திரை பிடித்ததென்று தெரியவுங் கூடவில்லை.

சற்று நேரத்திற்கெல்லாம் எனக்கு திடீரென்று விழிப்புண்டாயிற்று. தாஜ்மஹாலின் வாயிலில் ஏதோ அமர்க்களம் நடப்பது போல் தோன்றியது. "இந்த சுந்தரத்தின் வீட்டிற்குப் படுக்கவந்தால் இழவு இதுதான் தொந்தரவு! இன்று இப்பொழுது இவ்வளவு காலையில் யாருக்கு என்ன முழுகிப் போயிற்று?" என்று சொல்லிக்கொண்டே நான் போய் வாயிற் கதவைத் திறந்தேன். அப்பொழுது ஒரு கோச்சுமான் முன்னுக்கு வந்து சலாம் செய்து ஒரு கடிதத்தை என் கையிற் கொடுத்தான். அக்கடிதம் சுந்தரத்தின் பேருக்கு எழுதப்பட்டு அதன் இடதுபுறத்து மேல்மூலையில் 'அர்ஜண்ட்' என்று ஆங்கிலத்தில் எழுதப்பட்டிருந்தது.

நான் மிக்க யோசனையிலாழ்ந்தேன். "இன்று நான் பன்னிரண்டு மணிவரையில் படுத்திருக்கப்போகிறேன், உனக்கு எழுந்து போகவேண்டியதாயிருந்தால் வாசற் கதவை வெளியிலிருந்து இழுத்து மூடிக்கொண்டு பேசாமற் போய்விடு" என்று சுந்தரம் கண்டிப்பாய்ச் சொல்லியிருந்தான். கடிதமோ மிகவும் அவசரமானது. கோச்சுமானைக் கேட்டபோது சுந்தரத்தை அழைத்துச் செல்வதற்காகத் தான் வண்டியுடன் வந்திருப்பதாகச் சொன்னான். இப்பொழுது என்ன செய்வது? சற்று நேரம் யோசித்துப் பிறகு உள்ளேவந்து சுந்தரத்தை எழுப்பி அக்கடிதத்தைப்பற்றிச் சொன்னேன். அதைக் கேட்டு "அடே அதைத் திறந்து படி. அதில் என்னதானிருக்கின்றது?" என்று சொல்லி அவன் மறுபடியும் கண்களை மூடிக்கொண்டு பேசாமல் படுத்துக்கொண்டான். நான் அக்கடிதத்தைப் பிரித்தேன். பார்த்தால், அதில் சென்னையில் பெயர்பெற்ற டாக்டர்...அவர்களுடைய கையொப்பமிடப்பட்டிருந்தது.

நான் ஆச்சரியத்தினால் திகைக்கலானேன். "இந்த ஆசாமிக்கும் உனக்கும் எப்படி பரிச்சயமேற்பட்டதப்பா?" என்று சுந்தரத்தைக் கேட்டுவிட்டு, நான் அக்கடிதத்தைப் படிக்கலானேன். அதில் அதிகமாக ஒன்றும் எழுதப்பட்டிருக்கவில்லை. "தயவுசெய்து உடனே புறப்பட்டுவந்து என்னைப் பாருங்கள். நான் மிக்க சங்கடத்தில் அகப்பட்டுக்கொண்டிருக்கிறேன். நேரில் வந்தால் எல்லாம் தெரியும்." இவ்வளவுதான் அதிலிருந்த சங்கதி. அது மிகவும் நடுக்கமுற்ற கையால் எழுதப்பட்டிருந்தது.

நான் சுந்தரத்திற்கு அச்சங்கதியைப் படித்துக் காண்பித்துவிட்டுச் சொன்னேன்: "சுந்தரம்! டாக்டர் ஆயிற்றே என்று பார்க்கவேண்டியதாயிருக்கிறது. இல்லாவிட்டால் இந்தத் தடியன் கஷ்டத்தில் அகப்பட்டுக்கொண்டிருப்பதை நான் ஒருநாளும் நம்பியிருக்கமாட்டேன். இது ஒரு பெரிய ஆச்சரியந்தான். எனக்கோ ஒன்றும் தோன்றவில்லையப்பா!"

சுந்தரம் எழுந்து உட்கார்ந்து கவனத்துடன் அக்கடிதத்தைப் படித்தான். பிறகு அவன் கண்களை மூடிக்கொண்டு சற்று நேரம் யோசித்துவிட்டு அப்படியே எழுந்து உடுப்புப் போட்டுக்கொள்ளத் தலைப்பட்டான். என் வார்த்தைக்கு அவன் ஒரு எழுத்துக்கூட பதிலளிக்கவில்லை.

நான் முன்னிலும் அதிக ஆச்சரியத்திலாழ்ந்தேன். டாக்டர்—இவரைக்கூடத் தன் சுழலில் இழுத்துக்கொள்ளக்கூடியதான பயங்கரமான சங்கடம் என்னதானிருக்கும் என்பதைத் தெரிந்துகொள்ளவேண்டுமென்கிற இச்சை எனக்கு மேலிட்டது. அன்றி "அடே நீயோ போவதற்குப் புறப்பட்டிருக்கிறாய்! இந்த

சங்கடத்தைப்பற்றி ஏதாவது புலப்படுகிறதா சுந்தரம்" என்று நான் ஜாடையாய்க் கேட்கவும் கேட்டேன். "இல்லையப்பா, எனக்கொன்றும் புலப்படுவதில்லை. இப்படித் தர்க்கம் செய்து மூளையைக் கெடுத்துக்கொள்வதைவிட என்னுடன்தான் வாயேன், வண்டி வந்திருக்கிறது, இன்று ஞாயிற்றுக்கிழமை, என்ன வேடிக்கையோ, தானே தெரிகிறது" என்றான். பிறகு நானும் ஒன்றும் யோசியாமல் சுந்தரத்துடன் புறப்பட்டேன். தாஜ்மஹாலிலிருந்து வண்டி புறப்பட்டு நான்கு, ஐந்து நிமிஷங்களுக்குள் நாங்கள் டாக்டர் அவர்கள் பங்களாவின் காம்பவுண்டில் வந்து சேர்ந்தோம். டாக்டர் அவர்கள் வாயிலில் எதிர்பார்த்துக்கொண்டே நின்றிருந்தார். சுந்தரம் வண்டியிலிருந்து இறங்கினதும் அவர் முன்னுக்கு வந்து அவனுடைய கையில் கையைப்போட்டுக் குலுக்கி (ஷேக்ஹாண்ட் கொடுத்து) பிறகு என்னிடம் நோக்கினார்: அதைக் கண்டு "அவர் என் நண்பர். அவரைப்பற்றி யொன்றும் சமுசயப்படவேண்டியதில்லை" என்று உடனே சுந்தரம் சொன்னான்.

எங்களை அழைத்துக்கொண்டு டாக்டர் தமது டிராயிங் ரூமிற்குச் சென்றார். டாக்டர் அவர்களுக்கு என்னைப்போன்ற புதியதாகக் கற்பவர்களைத் தெரியாமலிருந்தபோதிலும் நான் அவரை நன்கறிவேன். சென்னையில் அவர் மிகவும் பெயர்பெற்ற டாக்டர். கடந்த முப்பது முப்பத்தைந்து வருஷங்களாக அவர் நல்ல புகழைப் பெற்றிருந்தனர். விசேஷமாய் வெளியூர்களில் ஜமீன்தார், மிராசுதார், சிற்றரசர்கள் இவர்களிடத்தில் அவருக்கு பிராக்டிஸ் நடந்துகொண்டிருந்தது. அவர் பிராக்டிஸ் செய்ய ஆரம்பித்தபோது நான் பிறக்கவுங்கூடவில்லை. நிற்க, இப்போது நான் பார்த்தபோது உதாரமாயும் (உதாரகுணத்தின் குறியுடையதாயும்) அந்தமாயுமிருந்த அவருடைய முகமானது, இன்று கம்பீரமாயும், கவலை நிறைந்ததாயும் காணப்பட்டது. உள்ளத்தில் கொழுந்துவிட்டெரிந்துகொண்டிருக்கும் கவலை என்னும் தீயினால் அவருடைய முகம் வெளுத்திருந்தது. உண்மையாகவே அவர் ஏதோ பயங்கரமான சங்கடத்தில் அகப்பட்டுக்கொண்டிருக்க வேண்டுமென்பது அவருடைய முகக்குறிகளால் நன்கு விளங்கிக்கொண்டிருந்தது. எங்கள் இருவரையும் இரண்டு நாற்காலிகளில் உட்காரச் சொல்லி டாக்டர் தான் போய் டிராயிங் ரூமின் கதவை மூடித் தாளிட்டுக்கொண்டு வந்து எங்கள் எதிரில் ஓர் நாற்காலியில் உட்கார்ந்து சொல்லலுற்றார்: "சுந்தரம்! இது காறும் பிறர் வாயினின்றும் வெளிவரும் என்னைப்பற்றிய புகழை நான் கேட்டுக்கொண்டிருந்தேன். ஆனால் இன்று என் விதிவசத்தினால் என்னைப் பரீட்சிக்கும் பிரசங்கம் என் பேரில் நேர்ந்திருக்கிறது. நேற்றிரவு ஓர் பயங்கரமான சம்பவம் நேர்ந்திருக்கிறது. நான் பெருந் துன்பத்தில் அகப்பட்டுக்கொண்டிருக்கிறேன். இன்றல்ல, கடந்த முப்பது முப்பத்தைந்து வருஷங்களாக நான் இவ்வுத்தியோகத்தைச் செய்துகொண்டிருக்கிறேன். ஆனால் இத்தகைய துன்பத்தில் நான் ஒருபோதும் அகப்பட்டுக்கொண்டதில்லை."

"அபாயத்திற்கு உபாயம் இருக்கவே யிருக்கிறது. இதை நான் உங்களுக்குச் சொல்ல வேண்டுமென்பதில்லை. சங்கதி என்னவென்பதை எனக்கு விஸ்தாரமாகச் சொல்லுங்கள்; என்னாலானமட்டும் செய்ய நான் ஒருபோதும் பின்வாங்கமாட்டேன்" என்று சுந்தரம் சாந்தமாக அவருக்குத் தைரியம் உண்டாகும் பொருட்டுச் சொன்னான்.

அதன்பேரில் சற்று யோசித்து டாக்டர் சொன்னார்: "சுந்தரமய்யர், சில தினங்களுக்கு

முன் அய்யாசாமி அய்யர் இவ்விடம் வந்து எழும்பூரில் ஓர் பங்களா வாங்கி அதில் வசித்துக்கொண்டிருந்தார் என்பது நீங்கள் கேள்விப்பட்டிருப்பீர்கள். கடந்த பத்துப் பதினைந்து தினங்களாக அவருக்குக் கொஞ்சங் கொஞ்சமாகக் காய்ச்சல் வந்துகொண்டிருந்தது. எத்தனையோ வருஷங்களாக நான் அவர் வீட்டிற்குப் போய்வந்துகொண்டிருக்கிறேன். வேறு யாரிடத்திலும் அவர் மருந்து சாப்பிடுவதில்லை. நான்தான் அவருடைய குடும்ப வைத்தியன். நேற்றிரவு அவர் திடீரென்று மரணமடைந்தார்—"

"யார்? அய்யாசாமி அய்யரா! அவர் அவ்வளவு தேக அசௌக்கியமா யிருந்தாரா?" என்று சுந்தரம் மிகவும் ஆச்சரியத்துடன் கேட்டான்.

"சே, சே! அவர் அவ்வளவு தேக அசௌக்கியமா யிருக்கவே யில்லை. சுந்தரமய்யர்! அவருடைய சாவு மிகவும் விசித்திரமா யிருக்கிறது. நேற்றிரவு காய்ச்சல் குறைவதற்காக நான் அவருக்கு மருந்து அனுப்பினேன். அம்மருந்தே அவருடைய மரணத்திற்குக் காரணமாயிற்று. அம்மருந்து விஷம் கலக்கப்பட்டதென்று ருஜுப்படுத்தும் காலம் சமீபித்திருக்கிறது. புரிந்ததா, நான் என்ன சொல்லுகிறேனென்று?"

"புரிந்தது, புரிந்தது. ஆனால் டாக்டர்! அந்த மருந்தை நீங்களே சுயமாகத் தயார் செய்தீர்களா?"

"நன்றாயிருக்கு! இரவில் அந்தக் கம்பௌண்டரோ இங்கு காணவில்லை. அய்யாசாமி அய்யருக்கு அவசரமாய் மருந்து வேண்டியதாயிருந்தது. அதனால், அதை நானே சுயமாய்த் தயார்செய்து என் சேவகன் மூலமாய் அவருக்குக் கொடுத்தனுப்பினேன். அம்மருந்தில் விஷம் எப்படிக் கலந்திருக்குமோ அது தான் எனக்கு முற்றிலும் புலப்படவில்லை. அய்யாசாமி அய்யருடைய மரணத்தைப்பற்றி விளங்காத விஷயமானது இதுதான். இதைப் பற்றி ஆராய்ந்து காரணமின்றி என்பேரில் ஏற்பட்டிருக்கும் இக்களங்கத்தை விலக்குவீர்களாகில் சுந்தரமய்யர்! என் ஆயுள் பரியந்தம் நான் மிகவும் நன்றியுள்ளவனு யிருப்பேன். இன்று மத்தியானம் மூன்றடித்ததும் ஜூரிகள் கூடப்போகின்றனர். ஜட்ஜ் என்னைக் குற்றவாளியாக்கி செஷன்ஸுக்குக் கமிட் செய்யப் போகின்றனர் என்று தோன்றுகிறது. சுந்தரமய்யர்! இதுவரையில் பெற்றுவந்த மானசன்மானங்களெல்லாம் போய், இப்பொழுது, இவ்வயதில் என்பேரில் கொலைக்குற்றமும் ஏற்படவேண்டுமா!" டாக்டருடைய நெஞ்சடைக்கலாயிற்று. அவர் கண்களைத் துடைத்துக்கொண்டார்.

இச்சங்கதி எனக்கும் மிக விசித்திரமாகத் தான் தோன்றியது. என்னைப்போன்ற புதிதாய்க் கற்கும் டாக்டர்களாயிருந்தால் இத்தகைய சந்தர்ப்பத்தில் திண்டாடிப்போ யிருப்பார்கள். அவரைத் தைரியப்படுத்தும்பொருட்டு சுந்தரம் சொன்னான்: "இவ்வளவு பயப்படுவானேன்? டாக்டர்! இத்தகைய சந்தர்ப்பங்களைத் தைரியத்துடன்தான் தள்ளிக்கொண்டு போகவேண்டும். இதை நான் உங்களைப்போன்ற வயதாகி அநுபவமுள்ளவர்களுக்குச் சொல்வதென்றால் ஒருவிதத் துணிவுடைமைதான். மறுபடியும் ஒருமுறை இச்சங்கதியை நன்கு விளக்கிக் கூறுங்கள். இது மிக விசித்திரமான சங்கதி."

"இதைவிட அதிகமாகச் சொல்வதென்றால், நேற்று மாலையில் நான் அவரைப் பார்க்கப் போயிருந்தேன். அப்பொழுது அவர் உடம்பில் சுரமிருந்தது. 'சுரம் நீங்க மருந்து அனுப்புகிறேன். அதை மூன்று மணி நேரத்திற்கு ஒருமுறை கொடுங்கள்' என்று நான்

அவர்களிடம் சொல்லிவிட்டுவந்தேன். திரும்பி வீட்டிற்கு வர இரவு வெகுநேரமாயிற்று. மருந்தைத் தயார்செய்து அனுப்புவதற்குள் கிட்டத்தட்ட பத்தரை மணி யடித்துவிட்டது. பிறகு போஜனம் முதலியன முடித்துக்கொண்டுபோய்ப் படுக்கையில் தலை சாய்ப்பதற்குள் அய்யாசாமி அய்யருடைய மனிதன் வண்டியைக் கொண்டுவந்து, அவருக்கு திடீரென்று நோய் அதிகரித்ததென்று எனக்குச் சொல்ல வந்தான். அதைக் கேட்டதும் உடனே எனக்கு அவ்விடம் போகவேண்டியதா யிருந்தது. அய்யாசாமி அய்யருக்கு இப்படித் திடீரென்று நோய் அதிகரிப்பானேன் என்பது எனக்கு விளங்கவில்லை. எட்டுமணி சுமாருக்கு நான் அவரைப் பார்த்துவிட்டு வந்தேன். அப்பொழுதொன்றும் இப்படித் திடீரென்று நோய் அதிகரிக்கும் குறிகள் காணப்படவில்லை. நிற்க, அதைப்பற்றி நான் யோசித்துக்கொண்டே பதினைந்து இருபது நிமிஷங்களில் அய்யாசாமி அய்யருடைய பங்களாவைப்போய் அடைந்தேன். அவருடைய படுக்கையருகிற் சென்று அவரைப் பார்த்தபோது அவர் கைகால்களை உதறிக்கொண்டிருந்தார். நான் அருகில் உட்கார்ந்து அவருடைய இருதயத்தை ஆராய்ந்து பார்த்தேன். தலையைத் தொட்டுப் பார்த்தேன். அவர் உடல் முழுதும் பனிக்கட்டிபோல் குளிர்ந்திருந்தது, உடம்பு வேர்த்துக்கொண்டிருந்தது. நாடியைப் பார்த்தபோது என்னுடைய கைகால்களும் நடுக்கமுற்றன. அவருடைய உயிர் எப்பொழுது உடலைவிட்டு நீங்கும் என்று சொல்ல முடியாதென்பதை நான் உணர்ந்தேன். அய்யாசாமி அய்யர் இன்னமும் பிரக்ஞையுடனிருந்தார். அவர் என்னை நோக்கிச் சொன்னார்: "டாக்டர்! இனி நான் பிழைக்கமாட்டேன். என் வயற்றில் விஷம் சென்றிருக்கிறது. உங்களுடைய மருந்தில் வி—ஷ—ம்—, அப்பப்பா, உடம்பெல்லாம் பற்றி எரிகிறது—". அவர் வாயினின்றும் பிறகு வார்த்தைகள் வெளிவரவில்லை. உடனே அவர் உயிர் போயிற்று. இனி என்ன செய்கிறது? வெகுநேரம் வரையில் நான் சலனமற்று உட்கார்ந்திருந்தேன். இவ்வுலகத்து இந்நிலையில்லாத் தன்மையைப்பற்றிய எண்ணங்கள் என் மனதிலுதிக்க நான் மிகவும் உதாசீனமடைந்தேன். அய்யாசாமி அய்யருடைய அறையில் அடியை வைத்ததும் ஓர்வித உக்கிரமான வாசனை அடித்தது. பிறகு அவருடைய லக்ஷணங்களைக் கண்டு, ஏதோ ஆஸிட் (Acid) வயிற்றிற் போனமையால் இப்படி நடந்திருக்கிறதென்பதை யுணர்ந்தேன். பிறகு காலஹரணம் செய்வதிற் பிரயோஜனமில்லையென்று எந்த புட்டியில் நான் மருந்தை அனுப்பியிருந்தேனோ, அந்த புட்டியைத் திறந்து பார்த்தேன். மருந்து மூன்று நேரத்திற்குக் கொடுத்திருந்தேன். அதில் ஒரு நேரத்து மருந்துதான் கொடுக்கப்பட்டிருந்தது. மற்ற இரண்டு வேளை மருந்து அப்புட்டியில் அப்படியே இருந்தது. புட்டியின் மூடியை எடுத்து அதை முகர்ந்து பார்த்தேன். ஐயோ! என் விதியை நான் என்னவென்று சொல்வேன்! அம்மருந்தில் கொடூரமான விஷம்—'புருஸிக் ஆஸிட்' கலக்கப்பட்டிருந்தது! அப்புட்டியை அப்படியே மூடி வைத்துவிட்டு நான் மெல்ல மெல்ல அவ்வறையினின்றும் வெளியில் வந்தேன். என் உடம்பெல்லாம் வேர்க்கலாயிற்று. அய்யாசாமி அய்யருடைய இவ்வெதிர்பாராத மரணத்தைப்பற்றிப் போலீஸில் தெரிவிக்கும்பொருட்டு நான் ஒரு கடிதம் எழுதி உடனே அதைப் போலீஸ் இன்ஸ்பெக்டருக்கு ஓர் ஆளின் மூலமாய்க் கொடுத்தனுப்பினேன். அனுப்பிய அரைமணி நேரத்திற்குள் இன்ஸ்பெக்டர் அவ்விடம் வந்து சேர்ந்தார். பிறகு சகல சங்கதிகளையும் எழுதிக்கொண்டார். அவருக்குப்பின் போலீஸ்

ஸர்ஜனும் வந்து சேர்ந்தார். அவர் சவத்தைப் பரிசோதித்து 'புருஸிக் ஆஸிட்' வயிற்றிற் சென்றமையால் இவர் இறந்தனரென்று தன்னுடைய ஸ்பஷ்டமான அபிப்பிராயத்தைக் கொடுத்தார். போலீஸ் ஸர்ஜன் என்னை அதிகமாக ஒன்றும் கேட்கவில்லை. எனக்கும் அவருக்கும் ஏற்கெனவே கொஞ்சம் பரிச்சயமுண்டு. மிகவும் அவசியமான சில சங்கதிகளைக் கேட்டுவிட்டு அவர் புறப்பட்டுப் போயினர். சீமான் வீடென்று சவத்தைப் பரிசோதிக்கும் காரியம் வீட்டிலேயே நடைபெற்றது. ஆனால் இன்னும் பிரேதத்திற்குமுன் நடக்கவேண்டிய காரியங்கள் நடைபெறவில்லை. இன்று மூன்று மணிக்குக் கரோனர் துரை வழக்கப்படி ஜூரி கூடுவார்கள். பிறகு முன்னுக்கு நடக்கவேண்டியன நடக்கும். ஜூரியால் என்ன தீர்மானமாகும் என்பதைப்பற்றி யாருக்கும் சமுசயம் கொள்ள இடமே கிடையாது என்று போலீஸ் ஸர்ஜனும் நேற்றிரவே என்னிடம் வெளிப்படையாய்ச் சொல்லிவிட்டார். சுந்தரம்! நான் இதுவரையில் பெற்ற பேரும் புகழும் இன்று மண்ணுடன் சேரும் காலம் சமீபத்தில் வந்திருக்கிறது."

டாக்டர் அவர்கள் சுந்தரத்தின் கையைப் பிடித்துக்கொண்டு துக்கத்தினால் நெஞ்சடைக்க விம்மிக்கொண்டே சொன்னார்: "என்னுடைய மானத்தைக் காக்கும் முழு பாரமும் (முழுப் பொறுப்பும்) உங்கள் பேரிலிருக்கிறது. என்னுடைய சொத்து முழுதும் அதற்காகச் செலவானாலுஞ் சரி, என்பேரிலுள்ள களங்கத்தை எடுக்கவிடுங்கள். அது உங்களால் முடியாவிட்டால், எவ்விதமாய் உயிரைத் துறந்தால் என் மானத்திற்கு இழிவில்லாமலிருக்குமோ அதைத் தயவுசெய்து சொல்லுங்கள். எனக்கு, கிழவனுக்கு, இனிமேல் மரணபயம் ஏது? இந்த அபகீர்த்தி எனக்கு வேண்டாம்."

அவ்வயது முதிர்ந்த டாக்டருடைய அவ்வார்த்தைகளைக் கேட்டு என்னுடைய உள்ளமுங்கூட இளகியது. சுந்தரத்தின் சகவாசத்தில் இத்தனை நாட்களிருந்துங்கூட எனக்கு இன்னமும் மனிதனைப் பரீட்சித்தறியத் தெரியாதா என்ன? டாக்டர் குற்றவாளி அல்லவென்பதை அவருடைய முகக்குறிகளால் நான் உடனே உணர்ந்தேன். இத்தகைய நிரபராதியான மனிதன்பேரில் இத்தகைய பழி ஏற்பட்டு அவன் நிஷ்காரணமாய்த் தண்டனைக்குட்படவேண்டியதானதற்காக எனக்கு மிகவும் வருத்தமுண்டாயிற்று. ஆனால் என்னால் என்ன செய்யமுடியும்? சுந்தரம் இதற்கு என்ன சொல்லப்போகிறான் என்பதைக் கேட்க நான் ஆவல் கொண்டேன். டாக்டர்பேரிலிருக்கும் இக்களங்கத்தை எவ்வாறு போக்குவது என்பதைப்பற்றி எனக்கோ ஒன்றும் தோன்றவில்லை. இதற்குள் சுந்தரம் ஆழ்ந்த யோசனையிலிருந்து திடீரென்று விழித்துக்கொண்டதுபோல் சொல்லலுற்றான்: "டாக்டர்! இனி அதிக சாவகாசமில்லை. என்ன செய்வதென்பதோ எனக்குத் தெரியவில்லை. நீங்கள் எந்த மனிதனிடம் மருந்தை அனுப்பினீர்களோ அம்மனிதனைச்சற்று இங்கு கூப்பிடும்." டாக்டர் எழுந்து அறையின் கதவைத் திறந்து வெளியில் எட்டிப் பார்த்து, "கணபதி, கணபதி" என்று கூப்பிட்டார். சற்று நேரத்திற்கெல்லாம் கணபதி எதிரில் வருவதைக் கண்டு அவர் "அந்த ராமலிங்கை அழைத்துக்கொண்டுவா" என்று அவனிடம் சொல்லி அவர் மறுபடியும் மெல்ல மெல்ல எங்களிடம் வந்து உட்கார்ந்தார்.

ஐந்து நிமிஷத்திற்கெல்லாம் முப்பது முப்பத்திரண்டு வயதுள்ள ஓர் பரதேசி (அந்நிய நாட்டான்) எங்கள் எதிரில் வந்து நின்றான். அவன் தலையிலிருக்கும் நீண்டு சுருண்ட மயிர்,

விரைப்பான மீசை, நீண்ட தாடி இவைகளைப் பார்த்து நான் திகைப்படைந்தேன். அந்த தாடியினாலும், மீசையினாலும் அவன் தன் வயதைவிடப் பெரியவனாகக் காணப்பட்டான். அவ்வளவு காலையிலுங்கூட அவன் தன் நெற்றியில் பட்டைபட்டையாக நாமத்தைச் சாற்றிக்கொண்டிருந்தான். எல்லாவற்றிலும் அவன் பார்வைக்கு மிகப் பகட்டமாகவும் கம்பீரமாகவும் காணப்பட்டான். ராமலிங்கு இக்கொலையில் சம்பந்தப்பட்டிருந்தானா? இருந்தால் அவனுடைய முகக் குறிகளில் மாறுதல் ஏதாவது காணப்படுகிறதாவென்று பார்க்கும் பொருட்டு, சுந்தரம் தன் கூர்மையான பார்வையுடன் அவன் முகத்தைக் கவனித்துப் பார்க்கலானான். இரண்டு மூன்றுமுறை அவன் ராமலிங்கைக் கால் கட்டைவிரல்முதல் உச்சந்தலைவரையில் ஏற இறங்கக் கவனித்துப் பார்த்தான். ஆனால் சுந்தரத்தின் உள்ளத்தைக் கலக்கக்கூடிய கூர்மையான பார்வையால் அவனுடைய முகத்தில் ஒன்றும் மாறுதலே காணப்படவில்லை. அவன் அசைவற்று நின்றுக்கொண்டிருந்தான்.

அவனுடைய இருப்பிடம் எது? அவன் பெயரென்ன? சென்னையில் எத்தனை வருஷங்களாக இருக்கிறான்? இதற்குமுன் யாரிடத்தில் வேலைக்கிருந்தான்? இவைகளைப்பற்றிச் சுந்தரம் அவனைச் சில கேள்விகள் கேட்டான். அவன் மெல்ல வெகு பணிவுடன் எல்லாக் கேள்விகளுக்கும் சுருக்கமாக மறுமொழியளித்தான். பிறகு அவன் சொன்னதாவது: "நான் மருந்து கொண்டுபோய் அய்யாசாமி அய்யர் பங்களாவில் ராகவன் என்னும் அவருடைய வேலைக்காரனிடம் கொடுத்தேன். அப்பொழுது இரவு பத்துமணி யடித்திருக்கும். டாக்டர் என்னிடத்தில் மருந்தைக் கொடுத்தபோது அவருடைய முகத்தில் மாறுபாடு ஒன்றும் காணப்படவில்லை. அப்படியே அம்மருந்தில் விஷம் கலந்திருக்குமோவென்று சங்கையுண்டாகும்படி அப்பொழுது ஒன்றும் நடக்கவுமில்லை." இதெல்லாம் அவன் ஹிந்துஸ்தானி பாஷையில் சொன்னான். ஆனால் இதெல்லாம் சொல்லவேண்டிய அவசியமிருக்கவில்லை.

தனது கூர்மையான பார்வையால் பின்னும் ஒரு முறை ராமலிங்கைக் கால் கட்டைவிரல் முதல் உச்சந்தலைவரையில் பார்த்துவிட்டு சுந்தரம் அவனைப் போகச் சொன்னான். அவனும் வெகு வணக்கத்துடன் சலாம் செய்துவிட்டு அவ்விடத்தினின்றும் அகன்றான். அய்யாசாமி அய்யரைக் கொல்வதில் ராமலிங்குக்கு ஏதாவது ஏது (ஹேது) இருந்ததாக எங்கள் மூவரில் ஒருவருக்காவது தோன்றவில்லை; ஆதலால் அவன் அங்கிருந்து அகன்றதும் நாங்களும் அவனைப்பற்றி மறந்துவிட்டோம்.

சற்றுநேரம் யோசித்துச் சுந்தரம் டாக்டர் அவர்களைக் கேட்டான்: "அய்யாசாமி அய்யருடைய வேலையாட்களைப்பற்றி உங்களுடைய கொள்கை என்ன? அவருடைய குடும்பத்தைச் சார்ந்தவர்கள் யார் யார் இருக்கின்றனர்?"

"சே, சே! அவ்விடத்தில் சந்தேகிக்க இடமே கிடையாது. அய்யாசாமி அய்யருடைய வேலைக்காரர்கள் அவரைப் பிரத்யட்ச தந்தையைப்போல் பாவிக்கிறார்கள். இத்தகைய தயவும் உதார குணமும் நிறைந்த யஜமான் எங்கே கிடைக்கப் போகிறார்? அவருடைய குடும்பத்திலோ ஒருவரும் காணப்படவில்லை. அவருடைய பாரியை நான்கோ ஐந்தோ வருஷங்களுக்குமுன் இவ்வுலகத்தை விட்டகன்றனள். ஸந்ததியோ முற்றிலும் கிடையாது. மறுமணமும் புரிந்திலர். திருநெல்வேலியிலோ எங்கோ அவருடைய ஓர் விதவையான

அத்தை மாத்திரம் இருப்பதாகத் தோன்றுகிறது. அவருக்கு ஒரு தம்பியிருந்தான். அவன் வெகு தத்தாரியாயும் அயோக்கியனாயுமிருந்தபடியால் அய்யாசாமி அய்யர் அவனை ஏழெட்டு வருஷங்களுக்கு முன்னமேயே வீட்டினின்றும் துரத்திவிட்டார்."

"அப்படியானால் அவருடைய தம்பி அவருடைய சொத்திற்கு வார்சாக இருக்க வேண்டும் அல்லவா?" என்று சுந்தரம் மத்தியில் கேட்டான்.

"ஆம், அவன் இப்பொழுது உயிருடனிருப்பானாகில் அவன்தான் சட்டப்படி ஹக்குள்ளவனாவான் என்பது உண்மை. ஆனால் அவன் போனதுமுதல், என்றால், கடந்த ஏழெட்டு வருஷகாலமாக, அவன் உயிருடனிருக்கிறானோ இறந்தானோ என்கிற சங்கதி அய்யாசாமி அய்யருக்குத் தெரியவில்லை. அய்யாசாமி அய்யர் இறந்த சங்கதி ஒன்றும் ரகசியமாயிருக்கப்போவதில்லை. எங்கேயாவது அவன் பிழைத்திருப்பானாகில் தன் ஹக்கைச் சொல்லுவதற்கு வருவான். சொத்தொன்றும் கொஞ்சநஞ்சமல்ல, ஐம்பதினாயிரத்து ஜாகீராக்கும் இருப்பது!"

"உம், உம்!" என்று சொல்லிச் சுந்தரம் எழுந்திருந்தான். நானும் எழுந்திருந்து மெல்ல மெல்ல நாங்கள் டிராயிங் ரூமுக்கு வெளியில் வந்தோம். படிகளில் இறங்கிக்கொண்டே சுந்தரம் டாக்டரை நோக்கிச் சொன்னான்: "நீங்கள் ஜூரிக்குப் போகும்போது என்னைச் சற்று ஞாபகப்படுத்துங்கள். உங்கள் பட்சத்தில் (பட்சமாகப்) பேச யாராவது நல்ல வக்கிலை நீங்கள் கூட அழைத்துத்தான் செல்வீர்கள். இன்னும் உங்களுக்குச் சொல்லுகிறேன். நீங்கள் கொஞ்சங்கூட பயப்படக்கூடாது. எத்தகைய கவலையும் படக்கூடாது. இத்தொழிலில் நானென்றும் முற்றிலும் கற்றுக் குட்டியல்ல. குற்றவாளியைக் கண்டுபிடித்து உங்கள் பேரிலுள்ள அரிஷ்டத்தை (ஆபத்தை) விலக்க என்னால் கூடியவரையில் உழைக்க நான் ஒருபொழுதும் பின்வாங்கப்பட்டவனல்லேன் என்பதை உறுதியாய் நம்புங்கள். பிறகு கடவுள் இருக்கிறார்."

டாக்டர் தனது நன்றியைச் செலுத்தினார். நாங்கள் மறுபடியும் தாஜ்மஹாலை நோக்கிச் செல்லலானோம்.

போகும்போது வழியில் சுந்தரம் என்னைக் கேட்டான்: "என்ன டாக்டர்! இவ்விஷயத்தில் உங்கள் மூளையில் ஏதாவது படுகிறதா?"

"மற்ற விஷயங்களில் ஒன்றும் படவில்லை. ஆனால் ஒருவிஷயம் மாத்திரம் நன்றாக விளங்குகிறது. இந்த விஷயம் (பிரகரணம்) டாக்டரைச் சூழப்போகின்றது. எல்லா சங்கதிகளும் அவருக்கு விரோதமாகவே இருக்கின்றன. ஜூரிகள் ஒற்றுமையுடன் அவர்பேரில் இவ்வசிங்கமான குற்றத்தைச் சாட்டப்போகின்றனர் (சாற்றப்போகின்றனர்). கரோனர் துரையவர்கள் தெரிந்தோ தெரியாமலோ சொல்லப்போவதென்னவென்றால் இவர்தான் அவ்விஷத்தை அம்மருந்தில் கலந்தமையால் இம்மரணம் ஏற்பட்டிருக்கிறது. சுந்தரம்! பிறகு இப்பெரும் டாக்டர் எந்த கதியை அடைவார் என்பதையொன்றும் சொல்ல முடியவில்லை."

"இப்படித் தோன்றுவது உண்மைதான். எனக்கும் நற்குறிகள் ஒன்றும் தெரியவில்லை. முன்னுக்கு அடியை எடுத்துவைக்க இடமே இல்லாமலிருக்கிறதே, அதெப்படி?"

"பிறகு?"

"பிறகென்ன? என்னவாகுமோ அதுதான் உண்மை. ஆனால், ஏன் டாக்டர்! தாங்கள் இத்தகைய அசந்தர்ப்பத்தில் அகப்பட்டுக் கொண்டிருப்பீர்களாகில் முன்னுக்கு என்ன செய்திருப்பீர்?"

"கடவுள்பேரில் பாரத்தைச் சுமத்திவிட்டு சாவகாசமாய் உட்கார்ந்திருப்பேன்."

"பேஷ்! வெகு அழகு! அப்படியானால் அவருக்கு ஏன் அப்படிப் போதிக்கவில்லை? நல்லது, அது கிடக்கட்டும். இந்த ஜூரிக்கு வரப்போகிறீர்களா? இஷ்டமிருந்தால் சீக்கிரம் போஜனத்தை முடித்துக்கொண்டு புறப்படுங்கள் பார்க்கலாம்!"

இரண்டு மணி சுமாருக்கு நான் மறுபடியும் தாஜ்மஹாலில் அடிவைக்கும்பொழுது டாக்டருடைய சேவகன் ஒருவன் பின்னும் ஒரு கடிதத்தைக் கையில் வைத்துக்கொண்டு அங்கு நிற்பதைக் கண்ணுற்றேன். சுந்தரம் ஊக்கத்துடன் அக்கடிதத்தைப் படித்துக்கொண்டிருந்தான். நான் போனதும் எனக்கும் அதைப் படித்துக் காண்பித்தான். அதில் மூன்று மணிக்குள்ளாகவே அய்யாசாமி அய்யருடைய பங்களாவுக்கு வரும்படி கேட்டுக்கொள்ளப் பட்டிருந்ததல்லாமல் "தாங்கள் இவ்விடத்தினின்றும் புறப்பட்டுப் போனபிறகு இனியொரு சங்கதி நடைபெற்றிருக்கிறது. அதாவது ராமலிங்கு திடீரென்று காணாமற்போயிருக்கிறான். இதுவரையில் அவனைக் கண்டுபிடிக்க முடியவில்லை. உண்மையில் அவன் இக்கொலைக் கேஸில் சம்பந்தப்பட்டிருப்பானோ என்னவோ ஒன்றும் சொல்ல முடியவில்லை. ஆனால் அவன் இப்படித் திடீரென்று காணாமற்போவதனால் உண்மை ஒன்றும் வெளிவராமலிருக்கும்பொருட்டு நானே அவனைத் தூர அனுப்பிவிட்டதாக ஜனங்கள் நினைக்க நல்ல இடமுண்டாயிற்று. எல்லாம் என்னுடைய விதி. அவன் காணாமற்போன சங்கதி நான் போலீஸாருக்குத் தெரிவித்திருக்கிறேன். ஆனால் இதுவரையில் ஒன்றும் தெரியவில்லை. அவனைக் கண்டுபிடிக்கும் விஷயத்தில் தங்களால் ஏதாவது செய்ய முடியுமானால், பின் வாங்காமற் செய்யுங்கள். என் முழு நம்பிக்கையும் உங்கள்பேரில்தானிருக்கின்றது."

கடிதத்தைப் படித்துப் பார்த்துவிட்டு, ராமலிங்கு இப்படித் திடீரென்று ஓடிப்போவதற்குக் காரணம் என்னவாயிருக்குமென்று நாங்கள் யோசிக்கலானோம். உண்மையில் அவன் இக்கொலையில் சம்பந்தப்பட்டிருப்பானோ? அல்லது பொருளாசையின்பேரில் சொல்வார் பேச்சைக் கேட்டு இக்காரியத்தைச் செய்திருப்பானோ? ஒன்றும் தோன்றவில்லை. பிறகு சுந்தரம் சொன்னான்: "போம், முன்னுக்கு ஆவது ஆகட்டும். இன்னும் ஆதாரங்களைக் கண்டெடுக்கும்பொருட்டுக் கரோனர் துரை அவர்களிடத்திற் கொஞ்சம் சாவகாசம் கொடுக்கும்படி கேட்கவேண்டும்." பிறகு அவன் என்னிடம் இதைவிட அதிகமாய் ஒன்றும் சொல்லவில்லை. மணி இரண்டரையடிக்கும் சமயமாகிவிட்டதென்று நாங்கள் அப்படியே அய்யாசாமி அய்யருடைய பங்களாவை நோக்கிச் செல்லலானோம்.

டாக்டர் ஏற்கெனவே அங்கு வந்து உட்கார்ந்திருந்தனர். கரோனர் துரை அவர்கள் இன்னும் வந்திருக்கவில்லை. டாக்டருடைய குன்றிய முகத்தைக் கண்டு எனக்கு மிகவும் துக்கமாயிருந்தது. நான் சுந்தரத்தினிடம் அதை வெளியிட்டேன். அவனும் மிக்க வருத்தப்பட்டானேயன்றிப் பிரயோஜனமென்ன? எங்களைக் கண்டதும் மிக்க ஆசையுடன் டாக்டர் எங்களிடம் வந்தனர். அதைக் கண்டு சுந்தரம் சொன்னான்: "டாக்டர்! ராமலிங்கைப்பற்றி விசாரிக்க எனக்கு முற்றிலும் சாவகாசப்படவில்லை."

பாரமடைந்த மேகங்களைப்போல் கம்பீரமான முகக்குறிகளுடன் டாக்டர் சொன்னார்: "சுந்தரம்! உங்கள்பேரில் நான் முழு நம்பிக்கையுடனிருந்தேன். ஆனால் இது இப்

பொழுது நஷ்டமடைந்துவிட்டது. இனிமேல் இந்த சங்கடத்தினின்றும் விடுதலை அடைய வேண்டுமென்கிற ஆசை வீண்.''

இதுவரையிலாவது உண்மையில் எள்ளளவாகிலும் (வாகிலும்) வுங்கூட ஆசை காணப்படவில்லை. அதனால் அவரை சமாதானப்படுத்துவது அசாத்தியமாயிருந்தது. அவர் தன்னுடன் ஓர் வக்கீலை அழைத்து வந்திருந்தார். அவரைச் சுந்தரம் கரோனர் துரையவர்களிடம் விசாரணையை இன்னும் இரண்டொரு தினங்கள் தள்ளிவைக்கச் சொல்லிக் கேட்டுக்கொள்ளும்படி சொன்னான். இதற்குள் கரோனர் துரையவர்களும் வந்து சேர்ந்தார். போலீஸ் இன்ஸ்பெக்டர் முதலியவர்களும் ஏற்கெனவே ஆஜராயிருந்தனர்.

சற்று நேரத்திற்கெல்லாம் ஜூரியிலிருக்கப்பட்டவர்களுடைய சத்தியம், பிரமாணம் எல்லாம் முடிந்தது. விசாரணைக்கு ஆரம்பமாயிற்று. சாட்சிக்காரர் ஒன்றும் அதிகமாக இல்லை. டாக்டர், போலீஸ் ஸர்ஜன், ஒரு கோச்சுமான், அய்யாசாமி அய்யருடைய சேவகன் (வேலைக்காரன்) ஒருவன், வெகு நாட்களாகக் காணமற்போன அய்யாசாமி அய்யருடைய இளைய சகோதரன்—அவருடைய ஜாகீரின் தற்காலத்திய யஜமான்—குப்புசாமி அய்யர், இவ்வளவு பெயர்கள்தான் சாட்சி சொல்ல வேண்டியவர்கள்.

கோச்சுமான், அய்யாசாமி அய்யருடைய வேலைக்காரன் இவ்விருவரும் சொன்ன சாட்சியில் விசேஷமாய் ஒன்றும் பிரயோஜனப்படவில்லை. அவர்களுக்குடாக்டர்தனக்குத்தெரிந்தவற்றையெல்லாம் சொல்லியிருந்தார். கரோனர் துரையவர்கள் அவரைக் கேட்கும் கேள்விகளால் அவர் டாக்டரை முற்றிலும் குற்றவாளி என்று நினைத்திருப்பதாக எங்களுக்கு நன்கு விளங்கிவிட்டது. தெரிந்தோ தெரியாமலோ அவருடைய கையால் அம்மருந்தில் விஷம் கலக்கப்பட்டிருப்பதனால் இம்மரணம் ஏற்பட்டிருக்கின்றது என்பது கரோனர் துரையவர்களுடைய உறுதியான எண்ணமிருந்தது. டாக்டரும் அப்படித்தானிருக்குமோவென்று சந்தேகிக்கலானார். சாட்சி எல்லாம் சொல்லி முடிந்ததும் அவர் ஆசையையிழந்து கீழே உட்காரலானார். இதனின்றும் தப்பித்துக் கொள்ளும் ஆசையை அவர் முற்றிலும் இழந்தார். சுந்தரமும் அவருக்காக மிகவும் தவிக்கலானான். இதற்குள் இவ்விடத்தில் குப்புசாமியின் சாட்சி ஆரம்பமாயிற்று.

குப்புசாமி சாட்சி சொல்ல எழுந்து நின்றதும் சுந்தரம் கூர்மையான பார்வையுடன் இடைவிடாமல் அவனைப் பார்த்தவண்ணமாயிருந்தான். குப்புசாமி ஏறக்குறைய முப்பது முப்பத்திரண்டு வயதுள்ளவனாயிருந்தான். அவனுடைய பார்வை மிக ஜரப்புடையதாயிருந்தது. மீசையும் மிக ஜோராக முறுக்கப்பட்டிருந்தது. தாடி முதலியவை ஒன்றுமின்றி, புருவத்திலுள்ள ரோமம் கமான்போல் வளைக்கப்பட்டிருந்தது. அவனுடைய குரல் மிக்க குரூரமுள்ளதாயிருக்குமென்று எனக்குத் தோன்றியது. தனக்குக் கொஞ்சம் கொஞ்சம் ஆங்கிலம் வருமென்று அவன் சொன்னான். ஆனால் கரோனர் துரையவர்கள் அவனைத் தமிழிலேயே பேசும்படி உத்தரவளித்தார். அவன் சொன்னதாவது: "சுமார் ஏழு வருஷங்களுக்குமுன் நான் அய்யாசாமி அய்யரைவிட்டுத் தூரதேசம்போனேன். தேசாடனம் செய்துகொண்டே நான் சென்னைக்கு வந்து பத்து தினங்களாயின. திருநெல்வேலியில் எனது அத்தை வீட்டிற் போய் ஒரு வாரம் தங்கி இன்று காலையில் மறுபடியும் சென்னைக்கு வந்தேன். தற்செயலாய் அய்யாசாமி அய்யருடைய மரண சமாசாரத்தைச்

செவியுற்றதும், இவ்விடம் வந்து சேர்ந்தேன். அய்யாசாமி அய்யருக்குத் தற்கொலை புரியக் காரணமொன்றும் இருக்கவில்லை. அவருடைய மரணத்திற்கு வேறு ஏதாவது காரணம் இருக்கவேண்டும். அது எதுவாயிருக்குமென்பதுதான் விளங்கவில்லை. அவருடைய மரணத்தினால் டாக்டர் அவர்களுக்கு எத்தகைய சுயநலத்தைச் சாதிக்கவேண்டியதாயிருக்குமோ என்பதும் எனக்கு விளங்கவில்லை."

கரோனர் துரையவர்கள் பின்னும் அவனைக் கேட்டதன்பேரில் அவன் மறுபடியும் சொன்னான்: "அய்யாசாமி அய்யரை நான் விட்டுப்போக விசேஷ காரணம் ஒன்றும் இருக்கவில்லை. கேவலம் யாத்திரை செய்யவேண்டுமென்கிற விருப்பத்தினால் நான் வீட்டை விட்டுப் புறப்பட்டேன். அய்யாசாமி அய்யருக்கும் எனக்கும் எத்தகைய மனஸ்தாபமாவது, விரோதமாவது முற்றிலும் கிடையாது. அவருடைய இந்த ஜாகீர் முன்னோரால் தேடப்பட்டதன்று (பூர்வார்ஜிதமல்ல). அய்யாசாமி அய்யரே சுயமாகச் சம்பாதித்ததாகும். அதை அவர் இஷ்டப்படி செலவுசெய்ய ஹக்குடையவராயிருந்தார். அவருக்கு ஸந்ததி இல்லாமையாலும், வேறு வார்சுதார் ஒருவருமில்லாததாலும் அவருடைய ஜாகீரின்பேரில் நான் தான் பூரண ஹக்குள்ளவனாயிருக்கிறேன். அவர் பாரியை ஐந்து வருஷங்களுக்குமுன் இவ்வுலகத்தைவிட்டகன்றனள். அய்யாசாமி அய்யருக்கு மறுமணம் புரியும் உத்தேசமிருந்ததோ இல்லையோ (என்னவோ) அதை நானறியேன். தத்தெடுத்துக்கொள்ளும் எண்ணம் இருந்ததோ என்னவோ அதையும் நானறியேன். அவருக்குப் புதல்வன் இருந்திருந்தாலும்கூட, எனக்கு நல்ல ஏற்பாடு செய்ய ஒருபோதும் மறந்திருக்கமாட்டார். என்பேரில் அவருக்கு மிக அன்பிருந்தது. மரணத்திற்கு முன்பு அவர் ஏதாவது மரண சாஸனம் எழுதிவைத்திருப்பாரோ என்னவோவென்பதைத் தெரிந்து கொள்ளவும் வழியில்லாமலிருக்கிறது. நான் யாத்திரையிலிருக்கும் போது என் செலவுக்கு அவர்தான் கொடுத்து வந்தார். அதற்கு அவர் ஒருநாளும் பின் வாங்கவில்லை."

குப்புசாமி அய்யர் சாட்சி சொல்லி முடிந்தது. கரோனர் துரையவர்கள் ஜூரியிலுள்ள பெரிய மனிதர்களுக்குக் கேசை விளக்கிச் சொல்லத் தயாராய் முன்னுக்கு வந்தார்.

இதற்குள் சுந்தரம் சூசனை செய்தபடி வக்கீல் மூலமாய் விசாரணையை இன்னும் இரண்டு நாள் தள்ளிப் போடும்படி கேட்டுக்கொள்ளப்பட்டதேயன்றி துரையவர்கள் சம்மதிக்கவில்லை. அவர் சொன்னார்: "ஜூரியைத் தள்ளிப்போடுவதில் பயன் ஒன்றும் ஏற்படுமென்று எனக்குத் தோன்றவில்லை. டாக்டர் அவர்களுக்குத் தகுந்த ஸ்தலத்தில் தன்னுடைய சாட்சியைச் சொல்ல சமயம் கிடைக்கும்."

வக்கீலுடைய வேண்டுகோள் பயன்படும் குறிகள் காணமையால் சுந்தரம் தானே சுயமாக எழுந்து கரோனர் துரையவர்களை மறுபடியும் அவ்வாறே வேண்டிக்கொண்டான். சுந்தரத்தை துரையவர்கள் நன்கறிவார். சுந்தரம் இக்கேஸில் இருப்பதைக்கண்டு அவருக்குச் சற்று யோசனையுண்டாயிற்று. பிறகு அவர் சொன்னார்: "சுந்தரம்! இரண்டொரு தினங்களில் உங்களால் இனி என்ன சாட்சிகளைக் கண்டுபிடிக்க முடியும்?"

"எனக்கு இனி ஒரு சாட்சிக்காரனை முன்னுக்குக் கொண்டுவரவேண்டியதாயிருக்கிறது. மேலும் அந்த சாட்சிக்காரனுடைய சாட்சிதான் இக்கேஸில் மிகவும் மகத்துவமுள்ளதாயிருக்கிறது."

"அச்சாட்சிக்காரனின் பெயரென்ன?"

இக்கேள்வியைக் கேட்டதும் சுந்தரம் பின்னும் ஒருமுறை குப்புசாமியை மிகவும் சூட்சுமமாக உற்றுப் பார்த்துவிட்டு பிறகு சொல்லலுற்றான்: "துரையவர்களே, இந்த பயங்கரமான குற்றத்தைச் செய்தவனை யான் கண்டுபிடித்திருக்கிறேன். பூரணமான சாட்சிகளுடன் நான் அதை ருஜுப்படுத்திக் கொடுக்கத் தயாராயிருக்கிறேன்."

சுந்தரத்தின் இவ்வார்த்தைகளைக் கேட்டு எல்லோரும் திகைக்கலாயினர். டாக்டர் அவர்கள் முகத்தில் மலர்ச்சியுண்டாயிற்று. அதிக ஆசையுடனும் நன்றியறிதலுள்ள பார்வையுடனும் அவர் சுந்தரத்தைப் பார்க்கலானார். குப்புசாமியின் நிலைமை மாத்திரம் இதற்கு நேர் விரோதமாக விருந்தது. அவனுடைய முகம் குன்றிக் க்ரேலென்றாயிற்று. அவன் வயற்றில் இடிவிழுந்ததுபோலிருந்தது. கரோனர் துரையவர்கள் சிந்தையிலாழ்ந்தனர், போலீஸ் இன்ஸ்பெக்டர் சுந்தரத்தின் காதில் இரண்டொரு நிமிஷம் ஏதோ மெல்லப் பேசிவிட்டு தன் ஜாகையைவிட்டெழுந்து அவர் சகஜமாய் குப்புசாமியின் பின்புறம் போய் உட்கார்ந்தார். இதற்குள் கரோனர் துரையவர்கள் சுந்தரத்தை நோக்கிக் கேட்டார்: "எங்கே யிருக்கிறான் அந்த சாட்சிக்காரன்? அவன் கொடுக்கப்போகும் சாட்சிதான் எத்தகையது?"

"என்னுடைய சாட்சிக்காரன் இங்குதானிருக்கிறான். அங்கு உட்கார்ந்திருக்கும் குப்புசாமி அய்யர்தான் நமது சாட்சிக்காரர். ஜாகீரின் பேராசையினால் அவர் தமது தமையனை எப்படிக் கொன்றார் என்பதைத் தானே சுயமாகத் தங்களுக்குச் சொல்லுவார்."

எல்லோரும் திகைத்தனர். சுந்தரம் பேசுவதன் அர்த்தங்கூடச் சிலருக்கு விளங்கவில்லை. என்னுடைய நிலைமையும் அவ்வாறேயாயிற்று.

கரோனர் துரையவர்கள் கூர்மையான பார்வையுடன் குப்புசாமியைப் பார்க்கலாயினர். இதற்குள் மிகவும் கோபித்துக்கொண்டதுபோல் பாசாங்கு பண்ணி, குப்புசாமி எழுந்து கரோனர் துரையவர்களை உத்தேசித்துச் சொன்னான்: "துரையவர்களே, என்னைப்போன்ற பெரிய குலத்திலுதித்து கௌரவம் பொருந்திய மனிதன்மீது இத்தகைய பெரும் குற்றத்தைச் சாட்டுவதற்குமுன், இதைப்பற்றித் தாங்கள் நன்றாக யோசிக்கவேண்டும். இம்மனிதனுக்கு பதில் கொடுக்கவேண்டியதாயிருக்கும்."

இதன்பேரில் சுந்தரத்தைநோக்கிக் கரோனர் துரை சொன்னார்: "தாங்கள் சொன்னபடி தங்களிடத்தில் இதற்குப் போதுமான ருஜு விருக்கின்றதா?"

"ஆம், துரையவர்களே, ருஜு இருந்தாலன்றி இத்தகைய சாகசம் நான் ஒருபொழுதும் செய்யமாட்டேன்" என்று சொல்லி சுந்தரம் தனது 'பாக்' (Bag) திறந்து அதினின்றும் ஓர் போலி தாடியை எடுத்து அதைப் போலீஸ் இன்ஸ்பெக்டர் கையில் கொடுத்து குப்புசாமியின் முகத்தில் வைக்கச்சொன்னான். குப்புசாமி என்ன செய்தபோதிலும் அதற்கு இசையவில்லையேயன்றி, இன்ஸ்பெக்டருக்கு அவனுடைய லட்சியமென்ன? அவர் உடனே அவனுக்கு உணர்ச்சி யுண்டாக்கி அந்தத் தாடியை அவன் முகத்தில் ஒட்டி எதிரில் நிற்க வைத்தார். அதைக் கண்டு சுந்தரம் டாக்டர் அவர்களைப் பாரத்துச் சொன்னான்: "டாக்டர் அவர்களே! இப்பொழுதாவது தெரிந்து கொண்டீர்களா தங்களுடைய ராமலிங்கை?"

டாக்டர் அவர்களுக்கு மயிர்க்கூச்சலெடுத்தது. அவர் சொன்னார்: "ராமலிங்! எவ்வளவு பயங்கரமான காரியமிது! என்னிடத்தில் பரதேசியின் வேஷத்திலிருந்து, அய்யாசாமி அய்யரைப்போன்ற தமையனை இவ்வாறு

கொலை புரியும்போது உனக்கு ஒன்றுமே தோன்றவில்லையா? சே, சே! நீ இவ்வளவு அதமன் என்று எனக்குக் கற்பனையும் உண்டாகவில்லை."

ஆனால், கற்பனையிலும் உதிக்காத சில விஷயங்கள்கூடப் பல தடவைகளில் பிரத்யட்சமாக நடந்து வருகின்றன. நிற்க.

குப்புசாமிக்கு உடனே விலங்கு போடப்பட்டு 'செஷனுக்குக் கமிட்' ஆனான். பிறகு அவனுக்கு ஹைகோர்ட்டில் இக்குற்றத்திற்காக தூக்கில் போடும்படி தண்டனை விதிக்கப்பட்டது.

டாக்டர் அவர்களுடைய ஆனந்தத்திற்கு ஓர் அளவேயிருக்கவில்லை. கரோனர் துரையவர்கள் சுந்தரத்தை மெச்சிக்கொண்டே எழுந்து போனதும் டாக்டர் சுந்தரத்தின் கையைப் பிடித்துக்கொண்டு, அவனைக் கட்டாயப்படுத்தித் தன் வண்டியில் உட்கார வைத்தார். சுந்தரத்துடன் நானும் அவர்களுடைய பக்கத்தில் உட்கார்ந்துகொண்டேன். வண்டியில் உட்கார்ந்ததும் டாக்டர் சுந்தரத்தைக் கேட்டார்: "குப்புசாமியானவன் ராமலிங்கின் மாறுவேஷம் பூண்டு என்னிடத்திலிருந்தான் என்பது உங்களுக்கு எப்படித் தெரிந்தது? வாஸ்தவத்தில் இதைப் பற்றி எனக்குக் கற்பனையேயிருக்கவில்லை."

எனக்கும் அச்சங்கதியைக் கேட்க ஆவலுண்டாயிற்று. அதனால் டாக்டருடைய கேள்வியைக்கேட்டு நானும் சுந்தரத்தைச் சகல சங்கதிகளையும் விரிவாகச் சொல்லும்படி வற்புறுத்தினேன். அதன்பேரில் அவன் சொன்னான்: "இதில் பிரமாதமென்ன விருக்கிறது? இத்தொழில் செய்யவேண்டுமானால் காக திருஷ்டியுடன் நான்குபுறத்திலும் கவனத்தைச் செலுத்தவேண்டியதா யிருக்கிறது. கேவலம் அற்ப விஷயத்தையும்கூட அலட்சியப்படுத்த முடிவதில்லை. ராமலிங்கு காணமற்போனான் என்கிற சங்கதியைக் கேட்டதும், அவனுக்கும் குப்புசாமிக்கும் ஏதோ சம்பந்தம் இருக்கத்தான் வேண்டும் என்பதை நான் உடனே உணர்ந்தேன். பிறகு குப்புசாமி இங்கு வந்திருக்கிறான் என்பதைக் கேட்டதும் என்னுடைய எண்ணம் உறுதி யடைந்தது. நான் குப்புசாமியின் முகத்தைக் கவனித்துக் கொண்டிருக்கும்போது, அப்படியே அவன் பேசும் ஒவ்வொரு வார்த்தையையும் கவனித்துக் கேட்டுக்கொண்டிருந்தேன். இதை நீங்கள் கவனித்தே யிருப்பீர்கள். அவனைப் பார்த்தவுடன், இம்மனிதனை இதற்கு முன்பு எங்கோ பார்த்திருக்கவேண்டும் என்று தோன்றியது. ஆனால் எங்கு? எப்பொழுது? என்று எனக்கு விளங்கவில்லை. குப்புசாமியைப் பார்த்துக்கொண்டிருக்கும்பொழுது ஒவ்வொரு வினாடியிலும் ராமலிங்கைப்போல் தோற்றலாயிற்று. ஆனால் ராமலிங்கும் குப்புசாமியும் ஒருவரே என்பது மாத்திரம் வெகு நேரம் வரையில் என் மனதிற் படவில்லை. பிறகு குப்புசாமியின் இடது கண்ணுக்குக் கீழ் பாகத்தில் இருந்த ஓர் சிறு மச்சத்தண்டை என் கண்கள் நாடியதும், உடனே என் மனதில் இக்கற்பனை யுதித்தது. ஏனென்றால் ராமலிங்குடைய இடது கண்ணின் கீழ் பாகத்தில் சரியாக இதே இடத்தில் அதைப்போலவே மச்சம் இருந்ததாக நான் பார்த்திருந்தேன். குப்புசாமி தன் குரலை மாற்றிக்கொண்டு கரோனர் துரையவர்கள் முன்னிலையில் சாட்சி சொல்லிக்கொண்டிருந்தபோதும் ராமலிங்கினுடைய வேஷத்தைப் பூண்டவன் இவன்தானென்று எனக்கு உறுதியாகத் தோன்றியது. இதில் ஒன்றும் பிரமாதமில்லை. துப்பறிவதில் தேர்ந்த யாவரும் குப்புசாமியைக் கண்டுபிடித்திருப்பார்கள். அய்யாசாமி அய்யரை நாசம் பண்ணும்முயற்சியைக் குப்புசாமி ஏற்கெனவே

செய்திருக்கவேண்டும். அதை நிறைவேற்றும் பொருட்டுதான் அவன் இங்கு வந்து உங்கள் வீட்டில் பரதேசியின் வேஷத்துடன் வேலைக்கு அமர்ந்திருக்கவேண்டும். போலி தாடி முதலியன வெகு நாள் உபயோகிக்க முடியாது. அதை அறிந்துகொண்டுதான் அவன் வட இந்தியாவில் சுற்றிக்கொண்டிருக்கும்பொழுது தாடி (தீட்சை) வளர்த்தும் உத்தியோகத்தைச் செய்திருக்கவேண்டும். நிற்க.

"கேவலம் கடவுள் கிருபையாற்றான் (கிருபையினாற்றான்) தக்க சமயத்தில் இச்சங்கதி வெளிவந்து, உங்கள்பேரிலிருந்த அரிஷ்டம் தூர விலகியது. இதைப்பற்றி நான் மிகவும் ஆனந்தப்படுகிறேன்."

டாக்டர் அவர்கள் எவ்வளவு நன்றி செலுத்தினார்! சுந்தரத்தை எவ்வளவு புகழ்ந்தார்! எவ்வளவு மெச்சினார்! என்பதை வர்ணித்துரைக்க என்னால் சாத்தியமில்லை. அதைப் பற்றிக் கற்பனை செய்யும் காரியத்தை வாசகர் மீது சுமற்றிவிட்டு நான் விடைபெறுகிறேன்.

சுபம்.

கள்ளாநலனும் காரிகையாரும்.

(ஸ்ரீமதி கோமதியம்மாள்.)

(1) சீரமுஞ் சிறப்பும் வாய்ந்து மிளிரா நின்ற இவ்விந்தியநாட்டில் இக்காலத்தே தோன்றிய பெண்மக்களாகிய நாம் 'கற்கக் கசடற' என்ற பொய்யா மொழியைப் புனைந்தோமில்லை.

(2) சிறிதளவேனும் உலக ஞானம் உறையப்பெறாது இளமையின்கண் மணப் பந்தம் துயர்ந்து பலவீனராய்ப் பேரறிவு குன்றப் பெறுகின்றோம்.

(3) மக்களுடம்பும் மாண்பும் பெருகி வளர்தற்கு முக்கிய சாதனங்களில் தலையாய ஒன்றினை எமதறிவிற் கெட்டியவா றிங்ங னியம்புகின்றோம்.

(4) எனது அன்பார்ந்த சகோதர சகோதரிகளே! மேலே காட்டிய கள்ளாநலனும் காரிகையாரும் என்று எழுதத் தொடங்கிய கருத்தின் உண்மையினுயர்வை யாம் அனைவரும் கருத்தொத்துக் கவனம் செலுத்துவோமாக.

(5) கள்ளா நலனும்—களவு (சிறிதும்) இல்லாத நன்மையும், காரிகையாரும்—மாதரும் என்பதேயாம்.

(6) இங்கு நமது சிறுமியர் அதிபால்யந் தொட்டு பால்மணமாறாத காலத்தே சிறு பதார்த்தங்களை இச்சித்துக் கிடைத்தால் சந்தோஷமும் கிடையாவிடில் அழுதும் பெறுகின்றனர்.

(7) நடந்து திரியும் பருவத்தும் ஒருவர் கைபதார்த்தங்களை மற்றொரு சிறுமி ஏமாற்றித் தின்பதும் வெகு வேடிக்கையெனப் பெற்றோர் எண்ணுவர்.

(8) ஏமாற்றமடைந்த மற்றொரு சிறுமி மறுநாள் தானே ஏமாற்றுந் தொழிலை மேற்கொண்டு தானும் அவ்வாறு செய்து பழகுகின்றனள். தடுப்பாரின்றியும் பெற்றோர் கவனம் செலுத்தப்பெறாமையாலும் நாளடைவில் மனத்திடமேற்றமடைந்து தங்கள் முழுமனமே முற்றிலுங் களவாடப்பெறுகின்றனர்.

(9) இந்நாட்டமானது பின்னர் பலகாலுமபிவிர்த்தியாய் இல்லறம் நடத்துமியல்பாகிய காலத்தும் ஊற்றங்கொண்டு மனமொத்த மகிணற்கும் மாமியர் முதலான மற்றும் சுற்றத்தாரனைவருக்கும் தம்மீதுள்ள கருணையனைத்தையுமறவே நீக்குகின்றது.

(10) சில பெண்டீர்கள் பேரழகும் பெருங்குணமும் பெருமிதமும் நடையுமுடையாக இருந்தும் இச்செயல் குடிபுகுந்துழீஇய் அனைத்து நலனும் கவிழ்க்கப்படுகின்றது.

(11) அந்தோ! இம்மாதர் இத்தீய நெறியினை அறியாதேற்று, நாண முதிர செய்கையு முற்றி பிறரது சிறார் சிறுமிகளி னாபரணங்களையும் வெளவாநிற்பர்.

(12) மேலும் இஃது தமது மேன்மைதங்கிய நலத்தினையுங் குலத்தினையும் அடியுடனழித்துவிடுங் கருவியேயன்றி இப்பிறப்பினையும் கெடுக்குந் தகைமைபெற்ற வலியடைந்துளது.

(13) கவிதா ரத்னங்களாகிய கம்பர், புகழேந்தி, ஒளவை முதலாய பெரும் புலமை மிக்காரும் நம் நாட்டுக் கற்பாசிகளைப் பலவாறு புகழ்ந்தே வந்திருக்கின்றனர்.

(14) புகழ் புரிந்து வாழும் மதிநல்லாரன்றி மற்றையர் இப்பாழும் களவின்கண் சிந்தை புகுத்தப்பெற்று தமது அறிதற்கரிய ஞானமழிந்து கணவாதி குலநலங் குன்றச்செய்யும் சிறிய தன்மை தென்னாட்டி லின்றுங் காணலாகும்.

(15) இதற்குத் திருட்டாந்தமாக சிலகாலத்திற்குமுன் எம்மவரில் ஒருவரதில்லத்தின்கண் மணவினை நிகழ்வுற்றுழி மணமகளின் களைந்தவுடையினை எத்தந்திரத்தாலோ யுவதி ஒருத்தி வெளவலாயினள். அது காணாமையால் வினையாளர் ஆராய்ந்து அவ்வாறு எடுத்திருந்த யுவதியின் பேழையோடு கண்டுபிடித்துவிட்டனர். அதுபொழுது அன்னவள் தமதுடலின் பயனைத் தானே இழக்கலாயினள். நிற்க.

(16) களவு செய்யும் மனதையும் உடம்பையுமுடையார் எப்பொழுதும் நிலைபேறடையாது வீய்ந்தழிவர் எனவும்,

(17) களவினாற் சேர்க்கப்படும் எப்பெருநிதியங்களும் அளவுகடந்து ஆவதுபோல உடனே யழிந்துவிடுவது நிச்சயமெனவும்,

(18) பிறரால் நகைத்தற்கு மனம் பொறாத ஒருவர் தமதகத்தின்கண் களவினையைக் கனவிலேனுங் கருதாது காக்கவேண்டு மெனவும்,

(19) பிறரது அரும் பொருள்களை அன்பின்றிக் கவர்தற்கு உறுதிகொள்ளும் ஆர்வமே முடிவில் பெருந்தீங்கையே தரூஉம் எனவும்,

(20) அளவு கடந்த ஆசையால் தனது சிறப்பாய மனதைக் களவின்கண் செலுத்துவாராயின் அது விளைந்து விர்த்தியாகி உய்யுந்திறனற்ற ஓர் மார்க்கத்தில் தள்ளிவிடுமெனவும்,

(21) பிறரது செவ்விய நலங்களை நுகர விரும்பும் மதியிலிகள் திருவருளின் கிருபைக்கு அபாத்திரத்தன்மையை யடைவார்கள் எனவும்,

(22) யாதாமொருவர் காரறிவாகிய களவினையைக் கைக்கொளின் தமது குலநலம், குடிநலம், குண நலம் கொய்யுமியல்பினராய்க் குறுகிய வாணாளையும் கூடியவாறே பெறுவர் எனவும்

(23) இத்துணையாளர் பலரைக் காவியங்களிலே காவிய கர்த்தர்கள் ஒப்புக்கூறி யிகழ்ந்தமையை நமது சகோதரிகள் தெரிந்தே யிருக்கலாகும்.

ஆனாலும் சிலரையேனும் இங்குனியம்புவாம்...

(அ) சானகியாரைத் திருடிய வஞ்சகன்றன்மை எவ்வாறாகியது?

(ஆ) வஞ்சக வாமனரும் மாபலிமாட்டியிரந்த தன்மை யுலகமறிந்ததாமே.

(இ) துவஸ்டாவாய இந்திர குருவும் இவ்வினையா லிறந்தானல்லனோ?

(ஈ) திரிமூர்த்திகளும் இவ்வஞ்சகவினையிவீடுபடவே அவாறியாப் பாலகராகி யழுத தன்மையை அருமறைகளின்றும் அறைகின்றனவன்றோ?

இத்தகையினரை எவ்வித மேம்பாடு கூறினும் உண்மையின் வண்மை ஒழுங்கினமேயாகும்.

(24) பிறர் சிந்தை நோகவும் பிறர் துன்பங் காணவும் பிறரறங் கெடுத்தலும் ... பெருகிய தொழிலே களவியாகக் கருதுதல்வேண்டும்.

(25) மேலே காட்டிய இவ்வினையகத்துள் எம்மைப் புகுத்தாது காத்தருளிய பேரறக்கடவுளரைப் பேரன்புடன் வணங்குவோமாக.

(26) அரிய சகோதர சகோதரிகளே! எனது சிறிய ஆராய்ச்சியில் இக்களவினையைத் தள்ளத்தகுந்த பொருளுடன் மனதொத்து நீக்கிக் கள்ளாநலனைக் கைக்கொண்டு வாழும் வாழ்வே மனிதவாழ்க்கையாகும். இஃதொன்றே நம்முடைய சிறப்பின் (அஸ்திவாரம்) அடிப்படையாகும்.

ஓம் தத் சத்.

வெண்பா.

கள்ளாநலமதனைக்கைக்கொளுஉம் நாரியரைத்
தள்ளா துலகமினிதாளுமே—கொள்ளாத
அல்லொழுக்கந்தானு யகலு மனமார்ந்த
நல்லொழுக்கஞ் சேரும் நயந்து.

தெள்ளாற்றி னீரொக்குந் தெய்வமடந் தையர்கள்
கள்ளாற்றி னேறுங் கருத்துரார்—நள்ளாற்றில்
கைகழீஇய் வாழுங் கமையா ரெஞ்ஞான்று
மைதழீஇய்த் தாழுமவர்.

நூர்ஜஹான் அல்லது பரதகண்டத்துச் சௌந்தரியக் கொடி.

(ஸ்ரீமதி பாகீரதி அம்மாள்.)

(258-வது பக்கத்தொடர்ச்சி.)

அத்தியாயம் முப்பத்திரண்டு.

மேஹர் அலிகுலிபெக்கை மணக்க இஷ்டமில்லாதிருப்பதை அறிந்த அயாஸ்பெக் சீக்கிரம் அவளது விவாகத்தை முடிக்க எண்ணங்கொண்டான். மூன்றுவது நாள் இரவு மிக்க நேரஞ்சென்றபின் மணமகன் தன்னிஷ்டமித்திர பந்துக்கள் சூழ மிக்க விமரிசையுடன் வந்து சேர்ந்தனன். அயாஸ்பெக் அவனை வரவேற்றுபசரித்து வீட்டினுள் அழைத்துச் சென்றான். ஆங்கு எங்கும் ஸ்திரீகளது இராஜ்யமாகவே இருந்தது. தலையிலிருந்து கால்வரை எண்ணிறந்த நகைகளை அணிந்த தருணிகள் விநோதமாகவும் வேடிக்கையாகவும் பேசிக்கொண்டு இருந்தார்கள். காராக்கிருகத்தில் அடைபட்டுள்ள கைதிகளைப்போல் இருக்க மனமில்லாத பல ஸ்திரீகள் தங்களது முக்காடுகளை நீக்கித் தம்முடன் பிறந்த ஸ்வாதந்திரிய சுகத்தை அனுபவித்துக்கொண்டிருந்தனர். ஆங்கிருந்த ஸ்திரீகள் சொல்லிவந்த வண்ணம் அலிகுலிபெக் மௌனமுடன் ஒவ்வொன்றையுஞ் செய்து வந்தான்.

அவர்களில் ஒரு தருணி, "நான் ஆடு, மேஹர் புலி" என்று சொல்லுமென வேண்டவே அலிகுலிபெக் "நான் அப்படி ஒரு போதுஞ் சொல்லேன்" என்றான்.

இரண்டாவது தருணி:—"அது முடியாது. சொல்லாதிருக்க முடியாது."

மூன்றுவது தருணி:—யாரடி அங்கே? சரியாய் முடியவேண்டும். இடத்தை விட்டு எழுந்திருக்க முடியாமற் கட்டவேண்டும்.

நான்காவது தருணி:—அதெல்லாம் இங்கே நடக்காது. 'மேஹருக்கு ஜன்மமுள்ளவரை தொண்டுபுரிகின்றேன்' எனச் சொல்ல வேண்டும்.

இவ்வண்ணம் பிடிவாதமுள்ள பெண்களது பரிகாசமான பேச்சைக் கேட்டு வகையொன்று மில்லாது, "சரி இவ்வளவு தானே. 'நான் ஆடு, அவள் புலி'. இப்பொழுது திருப்திதானே" என்றான் அலிகுலிபெக்.

இதைக் கேட்டவுடன் ஆங்கிருந்த ஸ்திரீகள் சிறுமிகள் யாவரும் கலகலவெனச் சிரிக்கவே, அவ்விவாக மண்டபமெல்லாம் ஒரே கூச்சலாயிருந்தது. வெளியில் வீற்றிருந்த புருஷர்களும் இத்தொனியின் காரணத்தை அறிய ஆவல்கொண்டனர். வீணையின் தந்திகளெல்லாவற்றையும் ஒருமிக்க மீட்டுங்கால் அது எவ்வித தொனியை யுண்டாக்குமோ அவ்வண்ணமே அச்சிறுமிகள் எல்லோரும் ஒருமிக்கச் சிரித்துத் தொனியைக் கிளப்பினர். இருபது இருபத்தைந்து குருவிகள் ஒன்றுசேர்ந்து சிவ்சிவ் எனக் கத்திக்கொண்டு ஒன்றுக்கொன்று சண்டையிட்டுத் தின்னும் பண்டங்களின்மேல் வீழ்வதுபோல் மணமகன் அலிகுலிபெக்கைச் சுற்றிப் பலதருணிகள் நின்று பரிகாசஞ் செய்து குதூகலமாயிருந்தார்கள். ஆனால் அலிகுலிபெக் புன்னகையுடன் அச்சிறுமிகளது உபத்திரவத்தைக் கொஞ்சமேனுங் கருதாது மௌனமுடனிருந்தான். மத்திய ராத்திரியும் நெருங்கியது. மணமகனையும் மணமகளையுஞ் சுற்றி ஆங்கு வந்தவர்கள் யாவருங் கும்பல் கூடினார்கள்.

அருகில் ஓர் அறையில் இவ்வளவு வேடிக்கை விநோதங்களையும் கொஞ்சமேனுங் கவனியாது முகத்தைக் கீழே தொங்கவிட்டு மணமகள் உட்கார்ந்திருந்தனள். இவளது நிலைமையைக் கண்டு அயாஸ்பெக்கும் மற்றுஞ் சிலரும் இவள் விவாக சமயத்தில் காஜியின் முன்பாகத் தனக்கு இவ்விவாகத்தைக்குறித்து இஷ்டமில்லையெனப் பகருவாளெனச் சமுசயங் கொண்டதால் அநேக யுக்திகளைச்செய்து அபினியை அவள் உட்கொள்ளும்படி செய்து அவளை மயக்கத்திலிருத்தி வைத்தனர். விவாகச் சடங்குகள் நடக்கும் போழ்து அவள் தன் ஞாபகத்திலிருந்தனள் எனச்சொல்லமாளாது. அயாஸ்பெக் மெதுவாக அவளைப் பிடித்து அழைத்து வந்து விவாக மண்டபத்தில் உட்காரவைத்தான். காஜி சாஹேப் மகமதிய மதத்தை அனுசரித்து மிக்ககம்பீரமாய் எல்லாச் சடங்குகளையும் நடாத்திக் கடைசியாக மணமகளை நோக்கி, "மேஹருல் நிஸா குருடியாயிருந்தாலும் முடமாயிருந்தாலும் அல்லது குரூபியாயிருந்தாலும் நீ அவளை மணக்க இஷ்டமுடனிருக்கிறாயா?" என வினவினான்.

"ஆமாம் காஜி சாஹேப்! நான் இஷ்டமுடனிருக்கின்றேன்" என நிச்சய மனமுடன் பகர்ந்தான் அலிகுலிபெக்.

பிறகு காஜீ ஒரு க்ஷணநேரம் தாமதித்து மேஹருல் நிஸாவை நோக்கிப் "பெண்ணே! உனக்குஞ் சம்மதந்தானே"? என்றான்.

இக்கேள்வியை காஜி சாஹேப் மும்முறை கேட்டும் மேஹரது வாயினின்றும் யாதொரு உத்தரமும் வரவில்லை.

இதைக்கண்ட அயாஸ்பெக் பீதி கொண்டவனாய், "காஜி சாஹேப்! இவளுக்குச் சம்மதமே. நமது மேஹர் மிக்க லஜ்ஜைப் படுபவள். அதிக வெட்கப்படுகின்றனள். அந்நியரிடம் வாயைத் திறந்து பேசி அறியாள். மௌனம் இவளது சம்மதத்தைக் குறிக்கின்றது" என்றனன்.

"சரிதான்" எனக் கம்பீரமுடன் பகர்ந்த வண்ணம் காஜி சாஹேப் வதூவரர்களை ஆசீர்வதித்து விவாகச் சடங்குகளைப் பூர்த்தி செய்

தான். உடனே நானுவித வாத்தியங்கள் ஒருமித்து முழங்கி, விவாகம் முடிவுபெற்றதென அவ்வூராருக்கு அறிவித்தன. காஜியோ தனக்குக் கிடைத்த விலைமிக்க வெகுமதிகளை ஏற்று விடைபெற்றுத் தன்னில்லம் புறப்பட இருக்க அயாஸ்பெக், காஜியின் மூலமாகத் தன்புத்திரிக்கு விவாக ஞாபகார்த்தமாக இரண்டு லக்ஷம் மோகராக்கள் அளித்திருப்பதாக எல்லோருக்கும் அறிவிக்கும்படி செய்தனன். காஜி அதை விடுத்துச் சென்றபின் ஸ்திரீகளெல்லாம் வதுவார்கள் முன் ஒன்று கூடினர்கள். ஒரு பெரிய கண்ணாடி கொணர்ந்து மேஹருக்கு முன்னல் வைத்து அவளது முகத்தை மூடியிருந்த வஸ்திரத்தை நீக்கினர்கள். உடனே பௌர்ணமி தினத்தன்று சந்திரன் உதயாசலத்திற் கிளம்பும் போழ்து பிரகாசிக்கும்வண்ணம் எங்கும் ஓரே பிரகாசம் உண்டாயிற்று. தன் பார்வையின் முக காந்தியைக் கண்ட அலிகுலிபெக் பித்தம் பிடித்தவன் போலானன். அவளது கழுத்திலிருந்த முத்து மாலையிலும் அவள் முகம் பிரதிபிம்பித்ததால் அந்த முத்துமாலை பன்மடங்கு ஜ்வலித்தது. அச்சமயம் விடிந்து விட்டதென உலகத்தவருக்கு அறிவிக்கும் பொருட்டு கோழிகள் கூவத் தொடங்கின. காளகூட விஷத்தைப்போற் கறுத்த இருளைக் கொஞ்சங் கொஞ்சமாக விலக்கிக்கொண்டே கதிரவன் மெதுவாகத் தன் சிரித்த முகத்தை வெளிக் காண்பித்தனன். பட்சிகணங்கள் தமது மஞ்சுள தொனியால் அவனை எதிர்கொண்டழைத்தன. அச்சமயம் விவாகச் சடங்குகள் யாவும் முடிவுபெற்றதால் அலிகுலிபெக் இளைப்பாறும் பொருட்டுத் தன்னிடத்தை அடைந்தனன்.

மேஹர் மறுநாட் காலையிலும் அபினி மயக்கத்திலேயே இருந்தனள். அவளை அதே ஸ்திதியில் அவளது புருஷன் வீட்டிற்கு அனுப்புவது உசிதமெனக் கண்ட அயாஸ் அதற்கு வேண்டிய ஏற்பாடுகளைச் செய்தனன். மேஹரது மைத்ரிணிகள் அவளை அழைத்துச் சென்று வெளியில் தயாராக விருந்த பல்லக்கில் உட்கார வைத்தனர். அலிகுலிபெக் குதிரைமேலேறிப் பல்லக்குடன் சென்றனன். தன் வீட்டை யடைந்தவுடன் அலிகுலிபெக் மேஹருக்காக ஒரு அறையை ஏற்பாடு செய்து அவளை ஓர் மஞ்சத்திற் படுக்க வைத்தனன். கொஞ்சநேரங் கழித்து அவ்வீட்டிலிருந்த ஸ்திரீகளெல்லாம் ஒவ்வொருவாக அவளை எழுப்பியும் பயனில்லாதிருந்தது. அபினியின் வேகத்தால் அவளது மயக்கங் குறைந்தபாடில்லை.

அன்று மாலை எங்கும் சாந்தமாயிருக்குஞ் சமயம் மேஹர் மானையும் நாணும்படி செய்யும் விசால நேத்திரங்களை மெதுவாகத் திறந்து, பீதி கொண்டவளாய் நாலாபக்கங்களிலும் உற்று நோக்கினள். அவளுக்கு எல்லாம் புதிது புதிதாகத் தோற்றியது. தன் நேத்திரங்களை நம்பவில்லை. உடனே தன் கண்களைக் கரங்களால் துடைத்துக்கொண்டு எழுந்துட்கார்ந்து, "நானென்ன கனவுதான் காண்கின்றேனே, நானிப்போழ்து எங்கு இருக்கின்றேன் ?" என்று தனக்குள்ளாகவே முணுமுணுத்துக்கொண்டனள். இதைக் கேட்ட மாத்திரத்தில் அலிகுலிபெக் முன்னும் சென்று மிக்க நயமுடன், "நீ உன் வீட்டில்தானிருக்கின்றாய் கண்மணி! உன்னை மனைவியாக அடைந்திருக்கும் இத்தாசனது வீட்டிலிருப்பதை நீ இன்னும் அறியவில்லையோ ?" என்றனன்.

இதைக் கேட்ட மாத்திரத்தில் மேஹர் திடுக்கிட்டு எழுந்தாள். மனைவி என்ற வார்த்தையைக் கேட்டதால் மஞ்சத்தை விட்டிழிந்து விரைவாக அவ்வறையின் கதவிற்கு ஓடினள்.

இதற்குள் அலிகுலிபெக் அவளை மெதுவாகப் பிடித்து நிறுத்தி மிக்க மெல்லிய குரலில் "கண்ணே சாந்தமடைவாய். பீதியடையக் காரணம் யாது? நீ அன்னியரது இல்லத்திலில்லை" என்றனன்.

கோபங் கொண்ட மேஹர் அவன் கரத்தினின்றும் தன்னை விடுவித்துக்கொண்டு ஒரு புறமாகச் சென்று நின்று முதன்முதலாகத் தன் கணவனை நன்கு உற்று நோக்கினள்.

அலிகுலிபெக் :—ஆகா ! என்ன அபூர்வ லாவண்யம்! இஃதென்ன மோகிக்கும் மூர்த்தி! பிரியே! என்னை க்ஷமிப்பாய்.

மேஹர்:—"ஜாக்கிரதை, என் மேற் கரத்தை வைத்தால் இதைக் கொண்டு மாய்த்துக்கொள்ளுவேனெனத் திண்ணமாய் எண்ணும்" எனப் பகர்ந்தவண்ணம் அவ்வறையின்சுவரில்தொங்கவிட்டிருந்த ஒரு வாளை யெடுத்துக் கரத்திலேந்திக் காளி ஸ்வரூபத்தைத் தரித்து நின்றனள்.

கோபங்கொண்ட மேஹர் கரத்தில் வாளுடன் தன்னெதிரில் நின்றிருப்பதைக் கண்ட வீரனை அலிகுலிபெக்கின் சப்த நாடிகளும் ஒடுங்கின. மிக்க நயமுடன் அவளை நோக்கி, "இவ்வாளால் உன் மெல்லிய தேகத்திலுள்ள இரத்தத்தைச் சிந்துவதைவிட பிரயோஜனமற்ற இத்தேகத்திலுள்ள இரத்தம் சிந்தட்டும். உன் ஒரு ரோமத்திற் கேனும் ஹானிவர நான் கண்டு சகியேன்' என்றனன்.

இவ்வார்த்தைகளைக் கேட்டு மேஹரது கோபந் தணிந்தது. கையிலிருந்த வாளைக் கீழே யெறிந்து கொஞ்சம் முன்னல் வந்து "உமக்கு உண்மையாக என் மேற் பிரேமை இருக்கும் பட்சத்தில், நானும்மைக் கேட்டுக் கொள்ளும் வண்ணஞ் செய்யவேண்டும். இன்னும் ஆறு மாத காலம் நீர் என்னிடம் சிநேகபாவத்துடன் மாத்திரமே இருக்கச் சம்மதமா ?" என்றனள்.

மேஹரது அதிலாவண்ய முகத்தைக் கண்டு மோகித்து நிற்கும் அலிகுலிபெக் அவளை நோக்கி, "நீ பகரும் வண்ணஞ் செய்ய இத்தாசன் தயாராயிருக்கின்றனன். உனக்காகப் பஞ்சப் பிராணனையும் கொடுக்கத் தயாராயிருக்கின்றேன். இதைவிட இன்னும் யாது வேண்டும் ?" என்றனன்.

மேஹர்:—ஈசுவர சாட்சியாய் மக்கா க்ஷேத்திரத்தை நோக்கி எனக்குப் பிரதிக்ஞை செய்து கொடுங்கள்.

அலிகுலிபெக்:—அப்படியே.

மேஹர்:—சரி. இன்றுமுதல் நாமிருவரும் சிநேகிதர்கள். சரிதானே.

(தொடரும்.)

சிவ தருமம் மகிமை.

(ஸ்ரீமதி எஸ். மோகனம்மாள்.)

(117-ம் பக்கத்தொடர்ச்சி.)

இரண்டாவது அதிகாரம்.

சிலர் பதி புண்ணிய பரிபாலனஞ் செய்யத் தொடங்கி அறுபது லட்சம், எண்பது லட்சமாகத் திரவியத்தைச் செலவழித்துச் சிவாலயத் திருப்பணி செய்கின்றனர். அதனல் என்ன பயன் உண்டாகின்றது? ஜனங்களின் மனம் என்னும் உட்கோயில் இருளடைந்து பாழாய்க் கிடக்கையில் சிலர் (இவர்கள்) வெளிக்கோயில்களை இடித்துக் கட்டுவதனல் யாது பயன்? இத்தகைய தரும சீலர்கள் இருளடைந்து பா

ழாகக் கிடக்கும் மனிதர்களுடைய மனம் என்னும் உட்கோயிலில் அறிவு என்னும் விளக்கேற்றுவார்களானால், மனிதர்களிடத்து நீதி ஒழுக்கங்களும், சமய ஒழுக்கங்களும், ஞான ஒழுக்கங்களும் எவ்வளவோ பிரகாசிக்கும். சனங்களுக்கு நன்பகமின்மையும், ஆத்மாவின் விஷயத்தில் அவநம்பிக்கையும், அகங்காரமும், கோபமும், வஞ்சகமும், பகையும், பிரிவினையும், உயிர்க்கொலையும், புலால்புசிப்பும், கள்ளருந்தலும் எங்கும் மிகுதியாகப் பரவி வருகையில், அளவிறந்த பொருளை வெருங்கல்லிலும், சுண்ணும்பிலும், மரத்திலும், இரும்பிலும் பணத்தைச் செலவழித்து, சிவாலயங்களை இடித்துக் கட்டுவதால் பிரயோஜனம் என்ன? மண்டபங்கள் அமைப்பதிலும், இரதங்கள் செய்வதிலும், விமானங்கள் இயற்றுவதிலும், தாசிகளை நடனம் செய்விப்பதிலும், நாட்டிற்கு உண்டாகும் நன்மை என்ன? காண்பதற்கெல்லாம் அதீதமாய் உரையளவு சென்று முடிவிடங் கடந்ததாய், மனவுணர்வுசென்று பற்றுதற்கு அப்புறமாய், அறிவினுள் அறிவாய், ஆன்மாவினுள் அந்தரான்மாவாய்ச் சர்வவுலகங்களும் சர்வ அண்டங்களும் தன்னுள் அடங்கி கிடப்பதுமாய், முடிவிடமறியாததாய் விளங்கும் கடவுள் அதிவிசித்திரமான கோயில்களிலிருந்தா, இன்படைய போகின்றது?

ஆனால் ஆலயங்கள் கட்டுவதனால் ஒரு நன்மையுண்டு. அதாவது நம்தேசத்துக் கல்தச்சுத் தொழிலும் சிற்ப நற்கலையும் மிகவும் விருத்தியடைந்து வருகின்றன. இது இக்காலத்திற்குரிய ஒரு பெரிய நன்மையே என்பதிற் சிறிதும் ஐயமில்லை. இதையும் நாம் கவனிக்கவேண்டியது தான்.

ஆங்காங்குள்ள பழமையான சிவாலயங்களை அறவே இடித்துக் கட்டுவதில் நாட்டுக் கோட்டைச் செட்டிமார்கள் பெருந்திரளான பொருளைச் செலவழித்து, அச்சிவாலயங்களுக்கு உயிர்போன்ற சைவசமய ஞானத்தை எங்கும் பரவச் செய்வதில் அவர்களில் பலரும் முன்வந்திருக்கின்றனர். அப்படியிருக்க, சில வருஷங்களாகச் சிதம்பரம், நாகப்பட்டினம், திருச்சிறுப்பள்ளி என்னும் இடங்களில் சபைகள் கூடி சைவசமய உண்மைகளையும் சமரசக் கொள்கைகளையும் விளக்குவதோடு, சைவசமயிகளாகிய நமக்குள் மிகுந்த ஒருமைப் பாட்டையும் சிறந்த சகோதர உரிமையையும் உண்டாக்கி வருகின்றன.

அச்சபைக்குப் பொருள் உதவி செய்தவர், திரு. இராமசாமி செட்டியாரேயாகும். இவர் திருவானைக்காவிலுள்ள சைவசித்தாந்த மகா சமாஜத்தின் தலைவர். இப்பெரியார் இயன்ற இத்தகைய உதவி அப்பெரியாரின் பேரறிவையும் பெரும் புண்ணிய மிகுதியையும் காட்டுகின்றது. அவ்வாறே ஒவ்வொருவரும் சிவஞானப் பிரகாச நற்காரியத்தைச் செய்வார்களானால் சைவ சமயம் இனிது தழைத்து ஓங்குமென்பதற்கு ஐயமும் உண்டோ?

ஜனங்கள் நல்வழியில் நடக்கும் பொருட்டுத் தருமத்தை எடுத்துப் போதிப்பார் இல்லாமையினால், தீய சிந்தையும் தீய செயல்களும் எங்கும் விரைவாகப் பரவி வருகின்றன. கூன், குருடு, கிழவர் முதலிய சக்தியற்ற ஏழைச் சனங்கள் சோற்றுக்கும் துணிக்கும் காற்றாய்ப் பறந்து உதவி செய்வாரின்றி வருந்துகின்றனர். இதென்ன மிக்க பரிதாபமாயிருக்கின்றது! இவ்விஷயங்களில் நாம் மனதைச் செலுத்தி நம்பொருள் கொண்டு நிலையான ஏற்பாடுகள் செய்தல் வேண்டும்.

நம் இனிய செந்தமிழ்ப்பாஷை வளர்ந்து வருதற்குத் தக்க ஏற்பாடு செய்தலுமன்றி, கல்விச்சாலைகளையும் எங்கும் ஸ்தாபித்தல்வேண்டும். அக்கல்விச்சாலைகளில் சேர்ந்து பயிலும் மாணுக்கர்களுக்கு வேண்டிய உதவிகள் செய்தல் வேண்டும். கல்வியென்பது மக்கள் மன அழுக்கைக் கழுவி அறிவினை விரிவாகச் செய்யும் கருவியாகும். இது மக்களாய்ப் பிறந்தவர் யாவர்க்கும் இன்றியமையாது வேண்டப்படும் பொருளேயாகும். கல்விச்சாலைகளில் திருக்குறள், சைவசமய நெறி முதலான ஒழுக்க நூல்களையும், தேவாரம், திருவாசகம் முதலான பக்தி நூல்களையும் சிவஞானபோதம், சிவஞான சித்தியார் முதலான ஞான நூல்களையும் மாணுக்கர்களுக்கு முக்கியமாகக் கற்பித்து நல்லொழுக்கத்தையும், சமய உணர்ச்சியையும் உண்டாக்குதல் வேண்டும். இன்னமும், தமிழ்ச் சங்கங்களும், சைவ சபைகளும் ஸ்தாபித்து நல்ல உபந்நியாசகர்களைக்கொண்டு தமிழின் பெருமையினையும், சைவ சமய உண்மையினையும் பிரசங்கஞ்செய்வித்தல் வேண்டும். இத்தகைய நற்கருமங்களைச் செய்பவர்கள் என்றும் அழியாத புகழ், செல்வம், இன்பம் முதலான பலன்கள் அடைந்து விளங்குவர்.

வீர சைவர்களுள் சிலர் "நாங்கள் மகேசுவரர்களாகிய சிவனடியார்களுக்கே அன்னம் அளிப்போமேயொழிய, சிவ சிந்நங்களை அணியாத பிறருக்கு ஒருகாலும் அன்னம் அளிக்க மாட்டோம்" என்று கூறுவாராயின், அவ்வீர சைவர்கள் சிவ சிந்நங்கள் அணியாத ஏழைகளைப் பஸ்மம் அணியச் செய்தும், உருத்திராக்கந் தரிக்கச் செய்தும், சிவாலய தரிசனஞ் செய்து வரச் செய்தும், அன்னம் அளித்து உபசரிப்பும் செய்தால் மிக நலமாயிருக்கும். இயல்பாகவே சிவ சிந்நங்கள் தரிக்கப்பெருத அவ்வேழைகள் முன் ஸ்ரீவசவதேவர் காலத்தில் நடந்தமைபோல் பொய் சைவாசாரத்தை மேற்கொண்டு வரினும் வருவர்.

பழையகாலத்தில் ஸ்ரீவசவதேவர் என்னும் சிறந்த வீர சைவர் ஒருவர் இருந்தார். அவர் எப்போதும் தம்முடைய மடத்தில் சிவனடியார்களுக்கு அன்னம் அளித்துவந்தார். ஒரு நாள் அம்மடத்தில் திருவமுது செய்யச்சென்ற அடியார்களோடு சிவலிங்க தாரணமில்லாத சிலர் தம் பசியின் கொடுமையினால் கத்தரிப் பிஞ்சைச் சீலையில் முடித்துக் கழுத்தில் சிவலிங்கம்போல் தரித்துக்கொண்டு மடத்தினுள்ளே புகுந்து பந்தியில் இருந்தனர். யாவர்க்கும் அன்னம் அறுசுவை பதார்த்தங்களுடன் பரிமாறப்பட்டது. பின்பு வழக்கம் போல் கற்பூர ஆராதனை காலத்தில் வீர சைவ அடியார்களெல்லாந் தங்கள் தங்களுடைய சிவலிங்கத்தின்மீதிருந்த கவசத்தைத் திறந்து பூசை செய்தனர். ஆனால் அந்த ஆசாரத்தைத் தெரிந்துகொள்ளாமல் தம் பசித் துன்பத்தினால் கத்திரிப் பிஞ்சைச் சீலையில் முடிந்து கழுத்தில் தரித்துக்கொண்டு வந்தவர்கள் அக்கற்பூர ஆராதனையைக் கண்டு கத்தரிப் பிஞ்சுள்ள தங்கள் முடிப்பை அவிழ்க்காமலும் தாங்கள் செய்யவேண்டியது இன்னதென்று அறியாமலும் மனங்கலங்கி இருந்தார்கள். அப்போது கற்பூரத் தட்டை எந்திக்கொண்டு வந்தவர்கள் அவர்களைப் பார்த்து, "ஐயன்மீர்! நீங்கள் உங்களுடைய சிவலிங்கங்களுக்குப் பூசைசெய்யுங்கள்" என்று கூற, அவர்கள் மிக்க மனத்துன்பத்தை அடைந்து, தேகத்தில் வேர்வை உண்டாகப்பெற்று, மனம் நடுநடுங்கி, வாட்டமடைந்து, "ஐயோ! நம்முடைய பசியின் கொடுமையால் இம்மடத்து ஆசாரம் அறியாமல் இங்கு வந்து அகப்பட்டுக்கொண்டோமே! இனி இவ்வீர சைவர்கள் நம்மைக் கொன்று விடுவார்களோ" என்று மனம் வருந்தி நின்ற காலத்தில் அவர்கள் நினைத்தமைபோல் அங்கிருந்த ஜீவகாருண்ணியமில்லாத வீரசைவர்கள் சிலர் மிக்க கோபங்கொண்டு அவர்களைத் தண்டிக்கப் புகுந்தார்கள். அப்போது, முழுமுதற்

கடவுளாகிய சிவபரம்பொருளின் இயல்பினையும், அது எல்லா ஆன்மாக்களிலும் நீங்காமல் வியாபித்திருக்குந் தன்மையையும் உண்மையால் உணர்ந்து ஜீவகாருண்ணியத்திற்கு ஓர் உறையுளாயிருந்த ஸ்ரீவசவதேவர் என்னும் மெய்யடியார், அக்கள்வரைத் தண்டிக்கப் புகுந்த அடியார்களைத் தடுத்து, "ஓ அடியார்களே! அவர்கள் கள்வர் அல்லர்! அவர்களும் சிவனடியார்களே!" என்று சொல்லி யாவரையும் ஆற்றி ஏல்லாம் வல்ல சிவபரம்பொருளைத் தியானிக்க, கள்வரெல்லாம் சிவஞானிகளானார்கள். அவர்கள் சீலையில் முடிந்து கொண்டுவந்த காய்களெல்லாம் சிவலிங்கங்களாயின. இது 'வசவபுராணம்' என்னும் வீரசைவ புராணத்தில் உள்ள ஓர் சரித்திரமாகும்.

இதனால் சைவசாதனங்களை மேற்கொண்டவர்களுக்கு மாத்திரம் அன்னம் அளித்து உபசரிக்கப்படுமென்பது மிக்க துன்பத்திற்கும், குழப்பத்திற்கும் இடமாகுமென்று அறிகின்றோம். ஆதலால், இடரினால் வருந்துபவர்க்கு உதவி புரிதலே மேலான தருமமாகும். இஃதே சிவதரும நெறியாகும். இஃதே சுத்த சிவ சன்மார்க்கமாகும். இத்தருமத்தை ஒவ்வொருவரும் கிருகப்பிரவேசம், கலியாணம் முதலான காலங்களிலும், பிதுர்க்களைக் குறித்துச் சிரார்த்தம் செய்யுங் காலத்திலும் மற்றுமுள்ள விசேஷ காலங்களிலும் தத்தமக்கு இயன்ற அளவு செய்தால் போதும்.

இத்தருமத்தைச் செய்கின்ற காலத்தில் ஆதரவுடன், அதாவது யாவரிடத்தும் முகமன் கூறுதல், நல்ல வார்த்தைகளைச் சொல்லுதல், இரக்கம் பாராட்டுதல் முதலியவைகளுடன், செய்தல் வேண்டும். ஆதரவின்றி கடுஞ்சொல், கோபமுகம், தீயசெய்கை முதலியவைகளுடன் செய்யப்படும் தருமங்கள் தருமங்களாகா. ஆதரவே சிவதருமத்துக்கு மூலமாகும். இது பற்றியே,

"ஆதரவே பரமான வறமதாகு
மாதிநடு வந்தமிவற் றனைத்துமாகு
மாதரவற் றவரீகை யறமேயாகா
தாதலினா லாதரவே மூலமாகு
மாதரவே பிரகிருதி யான்மாவீச
னெனும்பொருளு மறிவிக்கு மெலன்றறு
மாதரவே யடைவிக்கு மாதலாலே
யனைத்தினுக்கு மாதரவே மூலமாகும்"

எனவும்,

"காதலின்றேற்
சாதிக்கப் படுவதல தருமந்தானே
யுவகையுற வாதரவாற் சிறிதேதேனு
முதலியபி மெறமதனாற் பெரிதுண்டாகு
மகநெகவு மாதரவே யரியபேறென்
றறியாதா ரென்பெறுவ ரன்னோவன்னோ"

எனவும் ஆன்றோர் வற்புறுத்திக் கூறுவாராயினர். சிவதருமங்களைச் செய்வோர்க்கு முத்தியுண்டு. இவர்கள் சிவஞானத்தை யடைந்து முத்தியடைதல் திண்ணம்.

"செய்யாமற் செய்த உதவிக்கு வையகமும்
வானகமும் ஆற்ற லினிது"

என்னும் திருவாக்கை நாம் நன்குணர்ந்து, இக்கற்றவர்க்கு உதவி புரிதல் வேண்டும்.

(முற்றிற்று.)

"இராம சந்திரன்."

(ஒரு சிறு கதை)

(ஸ்ரீமான் ஆரியூர் வ. பதுமநாப பிள்ளை.)

அப்பொழுது வசந்த காலம். அழகிற் சிறந்த சிறகுகளையுடைய பலவகைப் பறவைகளும், பசும்புலங்களில் திரிந்து வயிறார மேய்ந்து குளிர்ந்த உள்ளத்தோடு கூடிய ஆடு மாடு முதலிய விலங்குகளும் தத்தம் இருப்பிடங்கட்கு ஆனந்தமாகத் திரும்பும் மாலைப் பொழுது. "கா! வென்று கத்திடுங் காக்கை—என்றனன் கண்ணுக்கினிய கருநிறக் காக்கை—மேவிப் பல கிளைமீதில்—இங்கு விண்ணிடையந்திப் பொழுதினைக் கண்டே—கூவித்திரியுஞ் சிலவே—சில கூட்டங்கள் கூடித் திசைதொறும் போகும்"—எனப் பாரதியார் பாடியவாறு, கூட்டிலிருக்கும் குஞ்சுகட்கு ஊட்டுதற்கென எங்கணுந் திரிந்தலைந்து இரைதேடிக்கொண்டு, தத்தம் கூடுகளை நோக்கி இனிமையாகக் கத்திக்கொண்டு பறந்து செல்லும் பலவகைக் குருவிகளது தோற்றம், ஆனந்த மூட்டும் அந்திவேளை—பரந்து விளங்கும் நீல வானத்திடையே பகல் முழுவதும் திரிந்தயர்ந்தாய்! அமுது உண்டு போதி!'—என்று குளிர்ச்சி பொருந்திய ஓய்வெடுத்துக் கொள்ளுமாறு இரவாகிய நங்கை வேண்டியதற்கிணங்கி, கதிரவன் மேற்றிசையில் மறையும் மனோகர மாலைப்பொழுது. பச்சைப்பசேலெனத் தளிர்த்துத் தழைத்து வளம்பேற வளர்ந்த பலவகை மரங்கள் பசும்பொன் மரங்களோ என்று சந்தேகிக்குமாறு, வெய்யோன் தனது மஞ்சட் கிரணங்களைப் பொன் முலாம் பூசுவான்போல் அவற்றின்மீது பரப்பும் சாயங்காலம். அரசு, மா, தாழை, நாவல் முதலிய மரங்கள் இருபுறமும் செறிந்து அழகு செய்ய, பளிங்கு நொய்யென இலங்கு வெண் மணலின் மீது, மிகத்தெளிவாக சிலுசிலெனப் பெருகி மெல்லெனச் சிற்றாறு ஒன்று ஓடிக் கொண்டிருந்தது. இருகரைகளிலும் ஓங்கி வளர்ந்துள்ள சவுக்கு மரங்கள் காற்றிலசைந்தாடியதனால், 'ஓம்' எனும் இனிய ஒலி எழுந்து இன்பம் விளைவியாநின்றது. அத்தகைய இயற்கை வனப்புமிக்க அவ்வாற்றங்கரையிலே, ஏகாந்தத்தின் இனிமையை அனுபவித்துக் கொண்டு, மரகதக் கம்பளம் பரப்பப்பட்டதே போன்ற பசும் புற்றரையின்மீது காளைப் பருவமும் கம்பீரத் தோற்றமும் வாய்ந்து அழகிற் சிறந்த ஒரு வாலிபன் உட்கார்ந்துகொண்டு, ஏதோ ஆழ்ந்த யோசனையி லிருப்பவன்போற் காணப்பட்டான்.

மனோகரமான அம்மாலைப் பொழுதினிலே, இயற்கைக் காட்சிகளால் இன்ப வெள்ளத்திலாழ்ந்த அவ்விளைஞன் பின்வருமாறு சிந்திக்கலானான்:—

"ஆ! என்ன அழகிய உலகம் இது! இறைவனது திருவருட் படைப்பின் பேரெழில் இருந்தவாறு என்னே! இயற்கையோடியைந்து உள்ளத்திற்கு எல்லையற்ற இன்பமூட்டும் இத்தகைய இனிய இடங்களை விட்டு, அசுத்தமான காற்றும், தூய்மையற்ற நீரும், இயந்திரங்களின் கர்ண கடூரமான ஓசையும், ஜன

நெருக்கமும் வாய்ந்து நரகங்களாக விளங்கும் பாழும் நகரங்களில் வாழும் மாந்தர்கள் எப்பாபம் இழைத்தனரோ பாபம்! அத்தகைய நவீன 'நாகரிக' மக்கள் தமது வாணாள் முழுவதும் செயற்கையோடு ஒன்றுபட்டு, இயற்கைக்கு மாறுபட்ட வாழ்வு நடாத்துவதாலன்றோ, நகரவாசிகள் மனம்செயற்கையின் பத்திலேயே தோய்ந்து கிடக்கின்றது!

" இத்தகைய இனிய மாலைப்பொழுது கருத்தொருமித்து ஆதரவுபட்ட''—இன்ப வாழ்வு நடாத்தும் இளங்காதலர்கட்கு எத்துணையோ இன்பப் பொழுதாகின்றது! ஆ! காதலின் இனிமை என்னே! அதன் உயர்வு என்னே!! தெய்விகச்சக்தி என்னே!!! தெய்வத்திருவருள் துணைகொண்டு எத்தகைய இழுக்குமின்றித் தத்தமது பிரமசரிய கன்னிவிரதங்களை ஒழுங்குபெறக் கடைப்பிடித்தொழுகிய ஒத்த குணமும், ஒத்த அன்பும், ஒத்த கல்வியும், ஒத்த அழகும் வாய்ந்த ஆண்மகனும், பெண்மகளும் முதன் முதல் ஒருவரை யொருவர் அன்புக் கண்கொண்டு சந்தித்து காமக் கலப்பற்ற காதலுடையவர்களாய் — ஒன்றிய உள்ளத்தினராய் திருமணம் முடித்துக்கொண்டு, இல்லறம் நடாத்துவோர் வாழ்க்கை இருமைப் பயன்களையும் எளிதில் ஈயவல்லதென்பதில் என்ன சந்தேகம்? "வையத்துள் வாழ்வாங்கு வாழ்பவன் வானுறையுந்—தெய்வத்துள் வைக்கப்படும்''—"பெற்றூர் பெறிற் பெறுவர்; பெண்டிர் பெருஞ்சிறப்புப் — புத்தேளிர் வாழுமுலகு''—என வரூஉம் பொய்யாமொழிகள் இவ்வுண்மையைப் புலப்படுத்துகின்றனவன்றே! இத்தகைய தெய்விகக் காதலின் பெருமையை ஒரு செந்தமிழ்ப்புலவர் கீழ்வருமாறு வருணித்துப் பாடுவது, எத்துணையோ உண்மையாகும்!

துன்பே நிறையும் மன்பே ருலகாம்
எரியுங் கானல் விரியும் பாலையில்
திரியும் மனிதர் நெஞ்சஞ் சிறிது
தங்கி யங்கவ ரங்கங் குளிரத்
தாருவாய்த் தழைத்தும் ; ஓயாத் தொழிலில்
நேருந் தாகம் நீக்குவான் நிமல
ஊற்ருயிருந்தவர உள்ளம் ஆற்றியும்;
முயற்சியாம் வழியில் அயர்சசி நேரிடில்
ஊன்று கோலாய் அவர் ஊக்கம் உயர்த்தியும் ;
இவ்விதம் யாரையுஞ் செவ்விதிற் படுத்தி
இகத்துள சுகத்திற்கு அலவு கோலாகி ;
பரத்துள சுகத்தை வரித்த சித்திரமாய் ;
இல்லற மென்பதன் நல்லுயிரேயாய்
நின்ற காதலின் நிலைமை நினையில்
இரும்புங் காந்தமும் பொருந்துந் தன்மைபோல்
இருவர் சிந்தையு மியலபா யுருகி
ஒன்ருந் தன்மையன்றி, ஒருவரால்
ஆக்கப் படும்பொருள் ஆமோ!-(மனோன்மணீயம்)

"அத்தகைய தெய்விகக்காதலைக் கைக்கொள்ளாது, நோயின் வன்மையாலோ, மூப்பினாலோ பிற எவ்வாற்ருலோ விரைவிற் குன்றுந் தன்மையதாய கேவலம் சரீர சௌந்தர்யத்தில் —இளமையழகில் ஈடுபட்டுக் கருத்தழிந்து காமநோக்கங்கொண்டு வாழ்வு நடத்துவது எத்தகைய மிருகத்தனமாகும்! அந்தோ! சிற்றின்ப நுகர்ச்சி ஒன்றே குறிகொண்டு "பெண்ணிற் பெருந்தக்க யாவுள? கற்பென்னும் திண்மை யுண்டாகப் பெறின்'' எனத் திருவள்ளுவரால் புகழ்ந்து போற்றப்பட்ட பெண்ணினத்தை, அன்புக்கும், அருளுக்கும், அழகுக்கும் உறைவிடமான பெண்ணினத்தை, கேவலம் காமப் பொருளாகவும், பேயாகவும், மாயையாகவும் கருதுவதும் பேசித் திரிவதும், பெரும்பாபமன்றே! ஆசை பிறக்குமிடம் ஆணு? பெண்ணு? கேவலம்ஆண்மக்கள் சிலரது மையலால் எத்துணை பெண்தெய்வங்கள் தமது நிறையழிந்து, நலன் குலைந்து, பரிதவிக்க நேர்கிறது! பெண்ணொருத்தி சகோதர பாவத்துடன் மற்றொருவரோடு சிறிதே பேசி விட்டாலும் அவள் மீது பழி சாற்ற முனைந்துநிற்கும் நீதிமான்கள், பல பெண்தெய்வங்களின் கற்பைக் கெடுத்துவிட்டு ஏது மறியாதார்போல

வாசாஞானம் பேசித் திரியும் வஞ்சகர்களை மட்டும் பரம பரிசுத்தர்களாகப் பாவித்து கௌரவிப்பது எத்தனை கொடுமையாகும்! கற்பு என்னும் ஆபரணம் பெண்ணினத்திற்கு மட்டுந்தானு! ஆணினத்திற்கில்லையா? என்ன பாரபட்சமான நியாயமிது! இத்தகைய காமுகப் பாபிகள் இவ்வுலகில் ஏன் வாழவேண்டும்? உயிரற்ற இயந்திரத்தைப் போன்ற உடலைத்தாங்கி ஏன் உலவவேண்டும்? அப்பாபிகளது உடல்கள் சுடலையில் எரிக்கப்பட்டபின், கோரமான நரகங்களில் அவர்களை வீழ்த்தி சித்திரவதை செய்பவர்களாகச் சொல்லப்படும் எமகிங்கரர்கள், இவ்வுலகத்திலேயே அத்தகைய தூர்த்தர்களைச் சித்திரவதை செய்யலாகாதா? தான் கெடுவதுமன்றித் தனது மனைவிமக்களையும் நோய்வாய்ப்படச்செய்யும் பாதகர்கள் இருந்தென்ன! இறந்தென்ன!''—இவ்வாறு பல திறப்பட்ட நினைவுகளால் அலைக்கப்பட்ட நெஞ்சினனாய் சிந்தனை சாகரத்தில் ஆழ்ந்து கிடந்தவனாய் நமது இராமசந்திரன் தனது குயிலினுமினிய தீங்குரலிலே கீழ்வருமாறு பாடத் தொடங்கினான்:—

"நாப்பிளக்கப் பொய்யுரைத்து நவநிதியந் தேடி
நலனொன்று மறியாத நாரியரைக் கூடி
பூப்பிளக்கப் புறம்பாகும் புற்றீசல் போலப்
புலபுலெனக் கலகலெனப் புதல்வர்களைப் பெறுவீர் ;
காப்பதற்கும் வகையறியீர் ; கைவிடவு மாட்டீர் ;
கலர்பிளந்த மரத்துளையிற் கைநுழைத்துக் கொண்டீர் !
ஆப்பதனை யசைத்தெடுத்த குரங்கதனைப்போல
அகப்பட்டீர் கிடந்துழல அகப்பட்டீரே!''

சிந்தனை கலைந்து வானத்தை நோக்கினான். வெண்மதியம் குளிர்ச்சியான ஒளி பரப்பி நின்றது. பறவைகளின் இனிய குரலின்றி, நரிகளின் ஊளையோசையே அப்பொழுது கேட்டது. இரவு வந்து விட்டதை உணர்ந்து, சட்டென எழுந்து தன்னிருப்பிடம் நோக்கி விரைந்து நடந்தான்.

II.

'இராமசந்திரன்' யாரென்பதைச் சற்று விசாரிப்போம். அவன் பரம்பரையாகவே செல்வப் பொருளிலும், கல்வி யறிவிலும், அநுபவ ஞானத்திலும், தெய்வ பக்தியிலும் சிறந்து விளங்கியவர்கள் வழித் தோன்றியவன். ஒழுக்கத்திற்கு உறைவிடம் போன்றவன். எத்தகைய இழுக்குமின்றித் தனது பிரமசரிய விரதத்தை முறைப்படி அனுஷ்டித்து நிறைவேற்றித் தனது இருபத்திரண்டாம் பருவத்தில் எவ்வகையிலும் தன்னோடு ஒத்த குணமும் ஒத்த அழகும் ஒத்த அன்பும் ஒத்த கல்வியுமுடையவளும் பதினெட்டுப் பருவங்க ணிரம்பிய பரிசுத்தவாழ்வினையுடையவளுமான கன்னிப் பெண்ணொருத்தியைப் பெற்றோர் விருப்பப்படி திருமணம் முடித்துக்கொண்டு நெறிபிறழாது இல்லறம் நடாத்திவருபவன். அவன் மணஞ் செய்து கொண்டது "மங்கலமென்ப மனைமாட்சி; மற்றதன்—நன்கலன் நன்மக்கட்பேறு'' என்று செந்நாப்போதார் செப்பியவாறு சந்ததி விருத்திக்கென ஒரு சற்புத்திரனைப் பெறவும், பரோபகாரநோக்கங்கொண்டு ஜனசமூகத்திற்குப் பணி செய்து கிடப்பதற்குமேயாம். கேவலம், சிற்றின்ப நுகர்ச்சி யொன்றனையே விழைந்து 'கலியாணம்' செய்துகொண்டு வாழும் காமுகர்களிற் சேர்ந்தவன் நமது சந்திரன் அல்லன். "பிறன்மனை நோக்காத பேராண்மை சான்றோர்க்—கறனொன்றோ ஆன்றவொழுக்கு''—எனும் நாயனார் நன்மொழியைக் கருத்திலிருத்தி, தனது மனைவியைத் தவிரப் பிறபெண்மணிகளனைவரையும் அன்னைமாராகவும் சகோதரிகளாகவும் பாவிக்கும் இயல்புடையவன். தனது அன்னையோடும் சகோதரிகளோடும் மனைவியோடுமன்றிப் பிற பெண்மணிகளெவரிடத்தும் உரையாடுதலைக் கூசியகலும் குணமுடையவன். "கற்றதனாலாய பயனென்கொல்? வாலறிவன் — நற்றாடொழா அரெனின்''—

எனும் தமிழ் மறைக்கிணங்க, மானிடப் பிறவியாற் பெறத்தக்க பேறுகளெல்லாவற்றுளும் மிகச் சிறந்த பேறு, இப்பிறவியை ஈந்தருளிய கைம்மாறற்ற தனிப் பெருங் கருணையாளனாய் இறைவது இணையடிகளை எய்த முயல்வதே என்பதை நன்குணர்ந்தவன். அதற்கேற்பவே, தனது வீட்டின் மாடியில் திருமகள் மணாளனது விக்கிரகத்தையும் திருவுருவப் படங்களையும் எழுந்தருளச் செய்து, இருவேளைகளிலும் திருவாராதனை செய்தும் ; ஒருமைப்பட்ட உள்ளத்துடன் உம்பர் நாயகனைத் தியானித்தும், மனமுருகுமாறு பக்திரஸமான பாடல்களைப் பாடியும் தெய்வபக்தியில் நாடோறும் முன்னேற்ற மடைந்துகொண்டே வந்திருப்பவன். தனது மனவிருப்பத்தையும் செயல்களையும் பிரதி தினமும் இறைவனிடம் விண்ணப்பித்து, தீயவற்றினின்று விலக்கி நல்லொழுக்கத்துறையிற் செலுத்தி தன்னைத் தூய்மையாளனாக்கியருளுமாறு ஆண்டவனை நோக்கி நாடோறும் வேண்டிவருபவன்.

இவ்வுத்தம குணாளனும் இராமசந்திரன், நாடோறும் கல்விப்பயிற்சியில் ஆழ்ந்து கலாமிர்தத்தைச் சுவைப்பதிலேயே பொழுது போக்குவதில் பெரு விருப்பமுடையவனாயிருப்பது வியப்பன்றோ! வழக்கம் போன்றே தனது வீட்டு மாடிக்குச் சென்று அடுத்த அகத்தின் மாடிக் கெதிராயுள்ளதொரு அறையில் பலகணிகளைத் திறந்து விட்டுவிட்டு, ஒரு கதைப் புத்தகத்தைக் கையிலெடுத்துக்கொண்டு படிக்க உட்கார்ந்து கொண்டிருந்தான். அடுத்த வீடு ஒரு பெரிய தனவந்தர் வீடாகும். ஆதலால், செல்வத்திற் சிறந்த அச்சீமானது வீட்டிற்கு, பந்துக்கள் பலர் பற்பல விடங்களினின்றும் வந்து போவதுண்டு. அவ்வாறே, குணத்திலும் குலத்திலும் உயர்ந்தவர்களாய் அவ்வகத்தினர்களின் உறவினர்களுள் ஒரு சாரார், அருகிலுள்ளதொரு நகரவாசிகளாவர். அன்னோர், தமது கிராமபந்துக்களைக் கண்டுபோக அவ்வீட்டிற்கு வந்திருந்தனர். அவ்வாறு வந்தோர் உயர்குலத்துதித்து உத்தமகுணம் படைத்த சீமான் ஒருவரும் ஒழுக்கத்திலும் போழகிலும், நிகாற்றவளும், தனது கன்னி விரதத்தைக் காப்பதில் மிக்க உறுதியுடையவளும் அவரது அருந்தவப் புதல்வியுமான 'மோகனசுந்தரி' என்னும் கன்னியுமாம்.

அம்மங்கையர் திலகம் கிராமங்களிலுள்ள இயற்கைக் காட்சிகளை உற்று நோக்கி உவத்தலில் பேரவாக் கொண்டவளாதலின், தான் தங்கியிருந்த வீட்டின் மாடியிலேறி உலவிக் கொண்டிருந்தாள். உலவியவள் கருத்தெல்லாம் இயற்கைக் காட்சிகளைக்கண்டு இன்புறுவதிலேயே பதிந்து விட்டமையால், தன்னையும் தனது தனிமையையும் மறந்து ஆனந்த சாகரத்திலாழ்ந்தனள். அவள் நின்றவிடத்திற்கு நேரெதிர்ப்பக்கத்திலிருந்த அறையில் உட்கார்ந்திருந்த நமது சந்திரன், புத்தகப் படிப்பைவிட்டு யோசனையிற் புகுவோனாய்த் தலைநிமிர்ந்து அம்மாது நின்ற பக்கம் நோக்கினான். அவ்வளவே! நோக்கினவனது இருகண்களும் அசைவற்று நின்றன! பிடிமை பிடித்தவன் போலானான்! தனது கொள்கையை மறந்தான்! வெட்கம் ஒழிந்தான்! கருத்தழிந்தான்! இத்தனை நாட்களாகத் தான் கொண்டிருந்த கொள்கைகளும் அவற்றின் படியே நடக்கும் ஆற்றலை அளிக்குமாறு ஆண்டவனை நோக்கி வேண்டிய பிரார்த்தனைகளும் கல்விஞானமும் பிறவனைத்தும் அக்கணத்தில் அவனுக்குப் பயன்படா தொழிந்தன. "சேணுற நீண்டு மீண்டு செவ்வரி சிதறி வெவ்வேறு — ஏணுற மிளிர்ந்து நாணுவிதம் புரண்ட அந்நங்கையின் கண்கள் ஒரு சமயம் ஒளிமிகுந்து கூர்மையுடையவனாகி நமது சந்திரனது சிந்தையை அறுப்பபோன்றன; ஒருவேளை கூரிய வேல்கள் போன்று அவனது உள்ளத்தில் ஊடுருவிப் பாய்வ போன்றன;

ஒருபோது கொடிய நஞ்சு போல அவனது நெஞ்சைச் சஞ்சலப்படுத்துவ போன்றன; ஒரு கருத்த சேல்கள்போல அவனது குளிர்ந்த மனமெனும் பொய்கையிற் பாய்ந்து அலைவபோன்றன.

இவ்வாறு, அந்நங்கையின் அழகிலீடுபட்டு, காமநோக்குக்கண்களில் விளங்கக்கருத்தழிந்து நின்ற சந்திரனை, அக்கற்புக்கரசியான சுந்தரம் கண்டுவிட்டாள். உடனே நாணம் மிகுந்து, அச்சத்தினால் அங்கமெலாம் சிலிர்த்து, சடக்கென அகன்று வேறு பக்கம் நோக்கி நடந்தனள். அவள் செல்லும் பக்கந்தோறும் தமது நாட்டங்களை நாட்டியவாறிருந்த சந்திரனைக் குறிப்பாக நோக்கியதும், அவனது நோக்கை அறிந்துகொண்ட அவ்வுத்தமியின் உள்ளம், அச்சத்தால் அயர்ச்சியுற்றது. 'ஆ இவ்வளவுதானா! தெய்வபக்தியிலும், ஒழுக்கத்திலும் சிறந்தவராகப் பலராலும் போற்றப்படும் இவரது இயல்பு இவ்வளவு கேவலமாக இருக்குமென்று கனவிலும் கருதினேனில்லையே' என நினைந்து, சிறிதும் தாமதியாது கீழேசென்று விட்டனள் அம்மங்கை.

சந்திரனது கண்கட்கு அம்மெல்லியலாளின் வடிவம் மறைந்தவுடனே, சந்திரன் தனது பழைய உணர்வைப் பெற்றான். அத்தகைய தூர்த்த மனக்கிளர்ச்சி, சந்திரனது அகத்தினின்றும் அவள் மறைந்த கணத்திலேயே அகன்று விட்டது! "ஊழிற் பெருவலி யாவுள? மற்றொன்று சூழினுந் தான் முந்துறும்"— என்ற நாயனார் நவின்றவாறு அளப்பரும் வன்மையுடைய ஊழின் வியாலோ, தக்க சமயத்தில் போதிய உறுதியை உதவாத உள்ளத்தின் மெலிவாலோ சற்று முன் நிகழ்ந்த சம்பவத்தையும்; நேற்று மாலை அவன் ஆற்றங்கரையில் சிந்தனை செய்திருந்தமையையும் ஒருங்கே நினைத்தான். "ஒரு ஸ்திரீயை இச்சையோடு பார்க்கிறவனும் தன் இதயத்தில் அவளோடே விபசாரம் செய்தாயிற்று" — என வரும் ஏசுநாதர் மலைப்பொழிவின் வாக்கியம் அவனது நினைவிற்கு வந்தது. பல வருடங்களாக எவ்வளவோ கவனத்துடன் உயிரினும் பெரிதாக ஓம்பிவந்த தனது ஒழுக்கத்திற்கு ஊறு நேர்ந்ததை உன்னினான். தனது விரதத்திற்கு பங்கம் விளைந்ததை நினைத்தான். அவ்வளவே! சந்திரனது சிந்தை சஞ்சலமயமாயிற்று. விசனமேலீட்டதால் புகைந்துகொண்டிருந்த சினத்தீ கொழுந்து விட்டெரியத் தலைப்பட்டு விட்டது. அவனது நஞ்சம் கொதிக்கலுற்றது; கண்கள் சிவந்தன ; இருவிழிகளிலும் தாரைதாரையாக நீர்பெருகிவழிந்தது. திடீரெனப் பித்துப்பிடித்தவனே போலத் தனது பூஜையறையை நோக்கி ஓடினான். தனது அழகிய கைகளால் ஆராதித்து வந்த ஆண்டவனது திருவுருவத்திற்கெதிரே அடியற்ற மரம்போல நெடிது வீழ்ந்தான். தனது இழிசெயலாலேற்பட்ட விசனத்தால் விளைந்த ஆத்திரமிகுதியால், தேம்பித் தேம்பிக் கதறிக் கதறி அழலாயினன். தனது விரதபங்கத்தை நினைந்து நினைந்து சிந்தை நொந்து நைந்து நைந்து வெஞ்சினம் மிகுந்து தலையிலும் இருகன்னங்களிலும் தனது முழுசக்தியையுங் கொண்டு, பளீர்பளீரென வெறி பிடித்தவன் போல் அறைந்து கொள்ளலானான். ஆண்டவன் திருமுன்பு தனது தூர்த்தச் செயலை ஹீனஸ்வரத்தில், அறிவு சிதற அகம் பதற சொற்கள் குழற திரும்பத் திரும்பப் பலமுறையும் விண்ணப்பித்து, தனது பேரிழுக்கை மன்னித்து, இனியேனும் எஞ்ஞான்றும் குலையாத உள்ள உறுதியை அருளுமாறு திருநாரணனைப் பலமுறையும் மன்றாடி வேண்டியவண்ணமே 'அழுது தொழுது ஆடிப்பாடி' நின்றான்.

அச்சம்பவம் நிகழ்ந்தவன்று தொட்டு, தனது மனைவியிடத்தும் கல்விபுரிய அஞ்சி

அவனை அன்னையாகவே பாவித்து, ஏற்கெனவே இறைவனளித்த ஆண்மகனோடு திருப்தி யடைந்து, இனி எஞ்ஞான்றும் அவளோடு கூடி இன்பம் நுகர்வதில்லை யென்று உறுதி கொண்டான். பதினான்கு வருடங்கள் கானகத்தில் ஜானகியோடு தேகபந்தமின்றி தூய வாழ்வு நடாத்திய ஸ்ரீராமசந்திரனது திருவருளை நாடி, மொழிக்கும் நாட்டுக்கும் தொண்டு செய்து வருகின்றான். கடந்த தவறை நன்குணர்ந்து, அதற்காக வருந்திவருந்தி ஆண்டவனை நோக்கி வேண்டினால், எவரும் மன்னிக்கப்படுவான்றோ. 'அதுவும் ஒரு நன்மைக்கே' எனும் முதுமொழிப்படி, அச்சம்பவமும் அவனது உள்ள உறுதியை வளர்க்க ஒரு தூண்டு கோலாகியது. அவனை ஆண்டவன் மன்னித்தருள்வாராகுக!

அந்தக லோக அற்புதக் கனவு.

(ஸ்ரீமதி குகப்ரியை.)

(காபிரைட்.)

ஒரு நாள் சாயங்காலம் வெயில் வெயிலென்று ஜனங்கள் தவித்துக் கொண்டிருந்தனர். தொப்பி தரித்த துரைமக்கள் முதல் கந்தை யுடுத்த கோவணாண்டிவரையில் எல்லாரும் இருக்கம், புழுக்கம் என்று முணமுணக்கக் கூடிய தருணம்.

கடற்கரையில் கூட காற்றே கிடையாது என்று என்னருகில் யாரோ ஒருவர்—அது ஆணோ பெண்ணோ யாரென்று தெரியாது அவர்—கூறியதுபோல் கேட்டது, நான் நோயாளியாகிய நான் என் மரணப் படுக்கையிலிருந்தபடியே கண்களை மூடினேன். உடலெங்கும் வியர்வை நாவறட்சி, மெதுவாய் வாயைத் திறந்தேன். யாரோ மரணதாகம் உயிர் ஜலமாய் (வியர்வையை) விடுகிறது என்று பேசிக் கொண்டே என்வாயிற் பாலை ஊற்றினார்கள். உடனே களகளவென்ற சத்தம் என் வாயிலிருந்து புறப்பட நான் அந்தகனுலகுக்குச் செல்லலானேன்.

வழக்கம்போல் பாசத்தால் பிணிக்கப்பட்டேன். ஒரு நொடிக்குள் வைவஸ்வத பட்டணத்தை அடைந்தேன். அடாடா, என்ன அழகு, என்ன காந்தி, நீலநிறமுள்ள தர்மராஜன் மிகவும் கம்பீரமாகத் தனது எருமைக்கடாவினின்று இறங்கிக் கொலுவிலமர்ந்தார். எண்ணிறந்த இயமதூதர்கள் அங்குமிங்கும் திரிந்து கொண்டிருந்தனர். ஒவ்வொருவரும் கையில் ஒவ்வொரு ஜீவனைப் பிடித்துக்கொண்டிருந்தார்கள்.

அவற்றுள் சில அழுதன, மற்றும் சில சிரித்தன. பின்னும் சில தியங்கித்தியங்கித் தவித்தன. அக்கூட்டத்தில் எனக்கு அறிமுகமானவருண்டோ என்று கவனிக்கலானேன். அக்கூட்டத்தின் இருபுறத்திலும் நெருப்பைக் கக்கும் பலபூதங்கள் கூத்தாடின. தரை எங்கும் ஒரே இரத்தமயம், காக்கைகளும் கழுகுகளும் ஆந்தைகளும் பயங்கரமாய்க் கூவின, பெருச்சாளிகள் ஓர் புறம் உறுமிக்கொண்டு சிப்பாய்கள் அடி பெயர்த்து நடப்பதுபோல் அணி வகுத்து நின்றன. பாம்புகளும், தேள்களும் நட்டுவாக்காலிகளும் வெகு உல்லாசமாய்க் குஞ்சு குழந்தைகளுடன் பவனி வந்து கொண்டிருந்தன. அக்கினிச்சுவாலையைக் கக்கிக்கொண்டிருக்கும் சிங்கங்கள் அந்த சீவாத்மாக்களைப் பார்த்துக் கர்ஜித்துக்கொண்டிருந்தன. 'பாபம்!

அந்த ஜீவன்கள் ஒன்றுந் தெரியாமல் தவிக்கின்றனவே, நாமாவது உள்ளதைச் சொல்லிவிடு என்று சொல்லலாமா'வென்று யோசித்து அக்கூட்டத்தை வெறித்து நோக்கினேன்.

அதனடுவில் கோடியகத்துக் கோணக்கோபாலன், உண்டைக்கிட்டு, கஞ்சா ராமு, உச்சிக்குடுமி வெங்கிட்டு, மொட்டை ராமைய்யா, வெண்டைக்காய்நாணு, மூஞ்சூறு முத்தண்ணு முதலிய என் கோஷ்டியார் அனைவரும் ஒரு கும்பலாய்ச் சூழ்ந்து நின்று கொண்டிருந்தார்கள்.

சித்திரபுத்திரர் கையில் ஏடும் எழுத்தாணியும் பிடித்துக்கொண்டு வெகு கம்பீரமாகத் தமது ஆசனத்தில் வீற்றிருந்தார். முதலில் யாருடைய வழக்கு விசாரணையாகப் போகிறதோ வென்று வெகு ஆவலுடன் பார்த்துக் கொண்டிருந்தேன்.

கோணக்கோபு பயந்து நடுங்கிக்கொண்டு சித்திரபுத்திரருக் கெதிரில் நின்றான். பளபளவென்று மின்னும் வாட்களையும் ஈட்டிகளையும் உடைய கிங்கரர்கள் சிவந்த கண்களும் தொங்கும் உதடுகளும் உடையவராய் வாயில் நெருப்பைக் கக்கிக்கொண்டு பக்கத்துக் கொருவராய் அவனருகில் நின்று கொண்டிருந்தார்கள். கோபு சுற்று முற்றும் வெருண்டு நோக்கினான். கண்களினின்றும் நீர் தாரைதரையாய்ப் பெருகிற்று.

'ஏ, ஜீவனே! நீ என்ன நற்கருமங்கள் செய்திருக்கிறாய்?' என்று கேட்டார் சித்திரகுப்தர்.

'ஐயனே, நான் ஒரு நியாயவாதி, எத்தனையோ பொய் சொல்லியிருக்கிறேன். எத்தனையோ நிரபராதிகளைத் தூக்கு மரத்தில் தொங்கும்படி செய்திருக்கிறேன். எத்தனையோ ஒற்றுமையான குடும்பங்களையெல்லாம் கலைத்திருக்கிறேன். பால்காரன், தயிர்க்காரி, காய்கறிக்காரி முதலியவர்களுக்கு ஒருதடவைகூடப் பணம் கொடுத்ததில்லை. ஒரு கட்சிக்காரனையாவது உண்மையை ஒப்புக் கொள்ளும்படி விடவே மாட்டேன். இல்லாததை உண்டென்றும் உள்ளதை இல்லை என்றும் சொல்லுவதில் எனக்கு நிகர் ஒருவருமேயில்லை. ஆனால் இந்தத் தொழிலே பொய் சொல்லுவது தான் என்றாலும் என்னைப்போல் சமயத்திற்குத் தகுந்தபடி பொய் சொல்ல ஒருவருக்குமே தெரியாதென்று என் தாயார் அடிக்கடி சொல்லுவாள்.'

சித்.:—தாய் தந்தையரை இரட்சித்து வருகிறாயா?

கோ.:—ஆம், நான் ஒரே பிள்ளை. வேறு வழியில்லை. நான்தான் பராமரிக்கிறேன்.

சித்.:—அடாடா, இவ்வளவு புண்ணியம் செய்த உனக்கு ஒரு சிறு செய்கையினால் புண்ணியம் சம்பாதிக்கத் தெரியவில்லையே. இப்படிப்பட்ட புண்ணியாத்மாவாகிய உனக்கு சுவர்க்கம்தான். ஆகையால் மறுபடி கொஞ்சம் ஆயுள் அளிக்கிறேன். நீ மறுபடி சென்று தாயாரையும் தகப்பனையும் அடித்துத் துரத்திவிட்டு, மனைவியையும் வேட்டகத்து மனிதரையும் கொண்டுவந்து வீட்டில் வைத்துவிட்டு நேரே சுவர்க்கத்துக்குப் போ. இதுதான் ஜீவாத்மாக்களின் மூடபுத்தி. ஒரு சிறு செய்கையினால் சுவர்க்கத்துக்குப் போக வழி தெரியவில்லையே.'

உண்டைக்கிட்டு வந்து எதிரில் நின்றான்.

சித்திரபுத்திரர் :—(புன்சிரிப்புடன்) ஏ ஜீவனே! நீ என்ன நற்கருமங்கள் செய்திருக்கிறாய்?

உ. கி. :—பிரபோ! நான் வருணத்தில் அந்தணனாயினும் தொழில் பூட்ஸ் வியாபாரம். என் கீழ் ஐம்பது சக்கிலிகள் வேலை செய்கிறார்கள். சென்னையிலுள்ள தோல் பதனிடுமிடங்களிலெல்லாம் எனக்கும் பங்குண்டு. தோற்பெட்டிகள் என் கடையில்தான் பேர் போனது. ஆட்டுத்தோல், மாட்டுத்தோல்

முதலிய எல்லா தினுசுகளும் விலை சரசமாய்க் கொடுத்துக்கொண்டிருந்தேன். ஒக்ஸ் கம்பெனியார் மாடடிக்கும் இடத்திற்கு நேரிலேயே போய்த் தோலைக் குத்தகைபேசு வேலைக்காரர்களுக்குச் சரியான கூலி கொடுக்கமாட்டேன். அவர்கள் ஏழைகள். அவர்களுக்கு அனாவசியமாய் அதிகப் பணம் கொடுத்தால் கெட்டுப்போய் விடுவார்களல்லவா?

சித். :—மதுபானம் செய்வதுண்டா?

உ. கி. :—இல்லை பிரபோ.

சித். :—சீ சீ! இவ்வளவுதானா உனக்குத் தெரிந்தது! சுலபமாய் சம்பாதிக்கக்கூடிய புண்ணியத்தைக் கைநழுவவிட்டு அனியாயமாய் வாழ்நாளைக் கழித்துவிட்டாயே! உனக்கு ஆயுள் இனி இல்லை. ஆகையால் மறுபடி ஒரு ஜன்மம் எடுத்து மதுபானஞ் செய்து சுவர்க்கலோகத்திற்குச் செல். இன்றேல் சுவர்க்கமில்லை. மது அருந்ாதவர்க்கு மோட்சமேது. ஆதலால் உடனே செல். போ, போ.

கஞ்சா ராமு சொல்லுகிறான் :—சுவாமி! அடியேனுக்குக் கஞ்சா உருண்டை தின்பதைவிட வேறொரு நற்கருமமும் தெரியாது. என் மனைவியின் தாலியை அறுத்துக்கொண்டு வெருட்டிவிட்டு அதை விற்று உண்டை வாங்கினேன். என் சினேகிதையனுடகியும் நானும் தின்றோம். சண்டை வந்துவிட்டது. அவளையும் அடித்துப் பிணமாக்கிவிட்டு ஊரைவிட்டு ஓடிப்போய்விட்டேன். பசுவை அடிக்காதே என்று சொன்ன என் தாயாரை செருப்பாலடித்துத் துரத்திவிட்டேன். அவள் பசியினாலிறந்துபோனாள். இதைத்தவிர வேறொன்றும் செய்ததில்லை சுவாமி.

சித். :—மாமிச போஜனம் செய்ததில்லையா?

கஞ்சாராமு :—இல்லை சுவாமி.

சித். :—அடா மூடமே! உடனே போய் மாமிச போஜனம் செய். அப்பொழுதுதான் உன் ஜன்மம் கடைத்தேறும். ஒரு அற்ப விஷயத்தில் புண்ணியம் சம்பாதிக்கத் தெரியவில்லையே. அடடா, என்ன புத்தி! என்ன புத்தி!

அடுத்தது உச்சுக்குடுமி வெங்கிட்டு சொல்லுகிறான் :—ஐயா! நான் போகாத ஊரில்லை, நுழையாத குச்சில்லை, பேசாத பொய்யில்லை, செய்யாத பித்தலாட்டமில்லை. நகைகளுக்காக எத்தனையோ குழந்தைகளைக் கொலை செய்திருக்கிறேன். 'வேண்டாமடா, செய்யாதேயடா, பிராமண ஜன்மமடா' வென்று உளறிக்கொண்டிருந்த என் தாயாரை ஒரே அடியில் கொன்றுவிட்டேன். எத்தனையோ புருஷனுக்கும் பெண்சாதிக்கும், தாய்க்கும் மகளுக்கும், தகப்பனுக்கும் மகனுக்கும் சண்டை மூட்டி வைத்திருக்கிறேன். எத்தனையோ சிறு பெண்களை வஞ்சித்து அலையவிட்டிருக்கிறேன்.

சித். :—சூதாடுவதுண்டா?

இல்லை ஐயா.

சித். :—அடா பேதை மனிதனே! போ. இவ்வளவு அரிய செய்கைகள் செய்த உனக்குச் சூதாடத் தெரியவில்லையே. ஒரு விநாடியில் அதன் மூலமாய் எவ்வளவோ புண்ணியம் சம்பாதிக்கலாமே. செல் சீக்கிரம். மறுபடி உலகிற் பிறந்து சூதாட்டத்தில் பிரக்கியாதி அடையப் பிரயத்தனம் செய். அப்பொழுதுதான் மூடியிருக்கும் மோட்சவாயில் உனக்காகத் திறக்கப்படும். போ! போ! சீக்கிரம்.

மொட்டை ராமையா, வெண்டைக்காய் நாணு, முத்தண்ணா இம்மூவரும் ஒருமிக்க வந்து நின்றார்கள்.

அவர்களைக் கண்டவுடன் சித்திரபுத்திரனார் முகத்திற் புன்னகை தவழ்ந்தது. 'என்ன! சொல்லுங்கள்' என்று சிறு நகை தோன்றச் சொன்னார் சித்திரபுத்திரர்.

மூவரும் :—ஐயனே! நாங்கள் மூவரும் இணைபிரியா நண்பர்கள். கூத்து, பாட்டு, ஆட்டம் முதலியவைகளிற் சிறந்தவளான கூத்தாடிச்சி அன்னம்மாள் வீட்டில்தானிதுவரையிலிருந்தோம். தாயார், தகப்பனார், அண்ணன், தம்பி ஒருவரையும் நாங்கள் சட்டை செய்யமாட்டோம். பீடி, உக்கா, சிகரெட் முதலியவைகள் குடிக்க ஒருநாளும் தவறமாட்டோம். சாராயத்துக்காக மாதமொருமுறை அமாவாசையன்று யார் வீட்டிலாவது கன்னம் வைத்துக் கொண்டு வந்துவிடுவோம். கையில் பெரிய சோடாத் தடி வைத்துக்கொண்டு யார் எதிர்ப்பட்டாலும் சரி, நொறுக்கிவிடுவோம். கொலைக்கு அஞ்சவே மாட்டோம். நாங்கள் பலசரக்கு மளிகை வைத்தபோது அரிசியில் கல்லைக் கலந்தும், நெய்யில் எண்ணெயைக் கலந்தும், ரவையில் மணலைக் கலந்தும்தான் விற்றோம். இதுபோன்ற நற்கருமங்கள் இன்னும் எத்தனையோ செய்திருக்கிறோம்.

சித். :—பொடி புகையிலை போடுவதில்லையா?

மூவரும் :—இல்லை.

சித். :—சீ! சீ! என்ன ஜன்மம். இவ்வளவு செய்தும் கடைசியில் கெடுத்தீர்களே. பொடியில்லா நாசி பாழ், குடியில்லா வயிறு பாழ் என்று உங்களை உள்ளேவிடமாட்டார்களே. மாந்தர்க்கழகு பொடியும் குடியும் என்று தெரியாதா? அடா மூடங்களே! இனி இப்பிறவியில் ஆயுளில்லை. வேறொரு பிறவியிலேனும் இப்பிறவியிற் செய்ததைப் போலவே நற்கருமங்களைச் செய்து வாருங்கள். பொடியை மறவாதேயுங்கள். பிரமபத்திரம் என்னும் புகையிலையிலிருந்து உற்பத்தியாகும் பொடியானது மிகவும் உத்தமமானது. அதன் பெருமையைச் சொல்லச் சொல்ல ஆனந்தமுண்டாகும். அந்த பிரமபத்திரத்தைச் சுருட்டிப் புகையைக் குடித்தாலும் அதைத் தூளாக்கி நாசியில் திணித்துக்கொண்டாலும், வெறும் துண்டுகளாக்கி மென்றுகொண்டிருந்தாலும் மனிதன் மோட்ச வீட்டை அடைகிறான். இந்த இரகசியத்தை முன்பு சூதபுராணிகர் சௌனகாதி முனிவர்களுக்குச் சொன்னார். ஏ மூடர்களே! சுலபத்தில் புண்ணியம் சம்பாதிக்கக்கூடிய இந்த மகா இரகசியத்தை நான் உங்களுக்குச் சொன்னேன். இதன்படி நடவுங்கள்'

என்று அதிகாரத்துடன் கூறினார்.

என்முறை வந்து விட்டது, நாம் என்ன சொல்லப்போகிறோமென்று நடுநடுங்கிக் கொண்டிருந்த நான் அவர் முன் நிறுத்தப்பட்டேன். புன் சிறிப்புடன் விளங்கும் அவர் வதனத்தைக்கண்டு சற்றுதைரியமடைந்தேன். ஆனாலும் என்ன சொல்லப் போகிறோமென்பதே தெரியாமல் தியங்கித் தயங்கித் தவிக்கலானேன்.

சித்.:—ஏ மனிதனே! நீ என்ன நற்கருமங்கள் செய்திருக்கிறாய்?

நான்.:—பிரபுவே! மன்னிக்க வேண்டுமென்று கன்னத்திலடித்துக் கொண்டேன். அவர் முகம் சிவந்தது, என்னை முறைத்துப் பார்க்கலானார். எனக்கோ சப்த நாடிகளும் ஒடுங்கிவிட்டது. நெஞ்சும் மார்பும் படபடவென்றடித்துக் கொண்டது. கோபம் கூத்தாடும் அவர் விழிகளை நோக்க என்னையறியாமலே துக்கம் நெஞ்சை அடைத்துக் கொண்டது. சற்று சமாளித்துக்கொண்டு மெதுவான குரலில் பின் வருமாறு சொல்லலானேன்:—

"பிரபுவே நான் ஒரு புண்ணியமும் செய்ததில்லை. இருந்த வரையில் ஒருவர் வழிக்கும் நான் போனதும் கிடையாது, என் வேலையுண்டு நானுண்டு என்று தானிருந்தேன்."

'சீ, சீ, என்ன பிறவியடா நீ' என்று நகைத்தார் சித்திரபுத்திரர். அந்த நகைப்பு பரமசிவன் சிரித்து முப்புரத்தை எரித்த கதையை எனக்கு ஞாபக மூட்டிற்று. மறுபடியும் 'ஏ மூடமே, ஏ புத்திகெட்ட மிருகமே, பெரிய புண்ணியங்கள் தான் செய்ய உன்னால் இயலவில்லை. ஒரு சிறு புண்ணியமேனும் செய்யலாகாதோ. சூதாடத் தெரியாவிட்டாலும் காசு வைத்துச் சீட்டாவது ஆடியதுண்டா. அதுவுமில்லை, ஒரு மட்டைப் பொடியேனும் போட்டதுண்டா. ஒரு சிகரெட்டேனும் பிடித்ததுண்டா, ஒரு தேளையேனும், ஒரு எலியையேனும் கொன்றதுண்டா, அது தான் போகட்டும், ஒரு துண்டு புகையிலைக்குக் கூடவா பஞ்சம் வந்துவிட்டது, அடா படுபாபி, சண்டாளா, மருந்துக்கு என்றாவது கொஞ்சம் சாராயமேனும் குடித்தாயா! ஒன்றுமில்லை, பின்பு எந்த உணர்வு கொண்டு சுவர்க்க மடையலாமென்று இங்கே வந்தாய்? இப்பேர்ப்பட்ட படுபாபியாகிய நீ ரௌரவாதி நரகத்திற்கன்றோ செல்லவேண்டும். சீ! சீ! நாயே, பேயே, ஒன்றுக்கும்உதவாத நீயும் சுவர்க்கம் கிடைக்குமென்று வெட்கமில்லாமல் வந்தாயே, யாரடா அங்கே, பிடித்துத்தள்ளுங்கள். நரகத்துக்குப்போ, போ. இனி என் முகத்தில் விழிக்காதே. சற்றுமுன்தான் புண்ணியாத்மாக்களை தரிசித்தேன், கடைசியில் படுபாபி பாபியிலும் பாபியாகிய நீ வந்து சேர்ந்தாயே! சீ, சீ! செல் வெளியே! என்றார் சித்திராபுத்திரர்.

திடீரென்று தூக்கிவாரிப் போட்டாற் போலிருந்தது. கண்ணை விழித்தேன், கண்டவை எல்லாம் கனவே. நோயாளியாகிய நான் என் படுக்கையிற் படுத்திருக்க என் தாயார் 'கொஞ்சம் வாயைத்திற, மருந்து சாப்பிடு, வைத்தியர் வரும் நேரமாயிற்று' என்று சொல்லிக் கொண்டிருந்தாள்.

சுபம்.

மனோகரி அல்லது மரணத் தீர்ப்பு.

(சகோதரி வி. பாலம்மாள்.)

(128-வது பக்கத் தொடர்ச்சி.)

4-வது அதிகாரம்.

மனோகரி திரண்ட செல்வத்திற் பிறந்த பெண் என்பதை ஆரம்பத்திலேயே கூறியிருக்கிறேன். என் தாய் இறந்த மறுமாதத்தில் என் மாமனும் இறந்து விட்டதால், வாசுதேவன் அக்குடும்பத்திற்கு சர்வாதிகாரியாக விளங்கினான். தங்கையின் விவாகத்தை மிகச்சிறப்புடன் நடத்த வேண்டுமென்ற ஆசையால் பெரும் பணச் செலவைப் பொருட் படுத்தவே இல்லை. கலியாணச் செலவுக்கெனப் பதினாயிரம் ரூபாய் எடுத்து வைத்தான். விவாக சமயத்திற் கென மனோகரிக்கு அளவற்ற ஆபரணங்களும் ஆடைகளும் வாங்கப்பட்டன. பந்துக்களனைவரும் நான்கு தினங்களுக்கு முன்னதாகவே கூட்டங் கூடினர். மணப்பந்தல் வெகு விமரிசையாக ஜோடிக்கப்பட்டது. விவாகத்திற்கு வரும் விருந்தினர்களை உற்சாகப்படுத்தும் பொருட்டு சங்கீதநிபுணர் பலர் தருவிக்கப்பட்டனர். வாசுதேவனுக்குத் தற்கால சீர்திருத்தங்களில் நம்பிக்கையிருப்பினும் விவாகவிதியை முன்னோர்களனுசரித்து வந்தமுறைப்படியே நடத்த விரும்பினான்.

வீட்டிற்குள் தலைமறைவாகஇருந்தவண்ணம் என் மாமி எல்லாவற்றையும் கவனித்து வந்தாள். வேறு சகாயமின்மையால் சகல காரியங்களையும் முதன்மையாய் நின்று வகித்தவன் நானே. மனோகரிக்கு எத்தகைய ஆபரணங்களில் விருப்பமென்பதும் எவ்வித உடைகளில் ஆசை என்பதுமெனக்குத் தெரியும். அவள் மனதிற்குத் திருப்தியளிக்கக்கூடியதாக ஒவ்வொரு பொருளையும் தேர்ந்தெடுத்தேன். வாசுதேவன் செய்யும் காரியங்களிலும் கூட இருந்து உதவி புரிந்தேன். முகூர்த்தத்திற்குரிய நாளில் முகூர்த்த வேளையும் கிட்டிற்று. விலையுயர்ந்த ஆடையாபரணங்களா லலங்கரிக்கப்பெற்று ஆடும் மயிலோ, அசையும் பொற்கொடியோ, தேவ கன்னிகையோ, கந்தர்வ மாதோ என விளங்கும் மனோகரி மணவரையில் வந்து நின்றாள். நான் ஊர் வந்ததுமுதல் அன்றுவரை மனோகரியைப் பார்த்தவனன்று. பருவ வயதடைந்து மணம் முடிக்கவிருக்கும் பெண்கள் வீட்டிலுள்ள தந்தை கண்ணிலும் படாமல் தலைமறைவாக இருப்பது எங்கள் சமூக வழக்கமானதுபற்றி மனோகரியின் குரலையும் நான் கேட்க இடமில்லாமலிருந்தது. இதற்குமுன் நான் அவளுடன்கூடவே இருந்திருக்கிறேனாயினும் அவள் அந்த சமயம் சிறுமியாக இருந்தாள். இப்போது அவள் பருவ வயதடைந்து வாலிபப்பருவமென்னும் பூங்காவின் தலைவாயிலை யடைந்திருக்கிறாள். அவளுடைய பேரழகும் ஒளியும் கண்ணைக் கவர்ந்தன. அவள் தேகவனப்பும் முகவிலாசமும் மனோகரமாயிருந்தன. நடுத்தர உயரமும் அதற்கேற்ற பருமனும் சிகப்பும், அதற்கேற்ற லட்சணமும் அடக்கமும் ஆழ்ந்த சிந்தையும் கொவ்வைக் கனியொற்ற அதரமும் நல்முத்தைப்போன்றபல்வரிசையும் நீண்டுவளைந்தவிழிகளும் நீலநிறங்கொண்ட கேசபாசமும் மூன்றாம்பிறையைப் பழிக்கும் நெற்றியும் வளைந்த புருவமும் நேத்திரானந்த கரமாக விருந்தன. குழவிப்பருவமிருந்தே வடிவழகமைந்த மங்கைக்குப்பருவவயதிலுண்டாகும் வனப்பை வர்ணிக்க முயலுமோ. மகாலட்சுமியை மலர்மீது வீற்றிருக்கக்கொண்ட பாற்கடலைப்போல் அம்மணவரை விளங்கிற்று. மனோகரியின் வடிவைக் கண்டு மற்றப்பெண்கள் நாணித் தலைகுனிந்தார்கள். இவளை மணக்கும் மணவாளனே பாக்கியசாலியெனப் பலர் தமக்குள் பேசிக் கொண்டனர். விவாகச் சடங்குகள் இனிது முடிந்தன. இம்மை மறுமை இரண்டிற்கு மின்பம் பயக்கக் கூடியது ஹிந்து விவாக முறையே ஆகும். பெற்றோரால் தக்கவாறு ஆராய்ச்சி செய்து மணம் புரிவிக்கப்படும் தம்பதிகளுக்கு மணவரையில் கூறப்படும் மந்திரங்களை ஒரு நாளும் பிரியாத, பிரியமுடியாத் தொடர்பையும் ஒப்பந்தத்தையும் ஏற்படுத்தும் சட்டங்களேயன்றி வேறல்ல. இத்தகைய சீர்பெறுஞ் சடங்கில் ஏற்படும் மங்கிலியம் மங்கையர் கழுத்தில் அணியப்பெறுதவரை அன்னாரின் வாழ்நாள் வீணென்பதில் தடையில்லை. சுபாவத்தில் அழகியான மனோகரி மங்கிலியம் சூட்டப்பெற்றதும் முன்னிலும் பதின்மடங்கு பிரகாசித்தாள். மணமாலையும் மங்கிலியமும் கழுத்தில் விளங்க மனோகரி எல்லோரையும் அடிபணிந்து ஆசீர்வாதம் பெற்றுக் கடைசியாக மணவரைக்குச் சற்று மரைவாக நின்று கொண்டிருக்கும் தன் தாயை நமஸ்கரித்தாள். அச்சமயம் மனோகரியின் கண்களில் இரண்டொரு திவலை கண்ணீர் உண்டாயிற்று. என் மாமியும் பலபலவெனக்கண்ணீர் சொரிந்தாள். என்னையன்றிப் பிறர் ஒருவருமிதை யறியவில்லை என்பது கண்டு நான் மனந் தெளிந்தேன்.

5-வது அதிகாரம்.

வெளிச் செல்லும் கப்பல் சென்னை துறைமுகம் விட்டு அசைந்தாடிப் புறப்பட்டது. கப்பல் கருங்கடலின் மத்தியிற் செல்லச்செல்ல

எனதழகிய தாய் நாட்டின் ஒப்பற்ற தோற்றமும் சிறிது சிறிதாக மறைந்தது.

“தந்தையர் நாடென்ற பேச்சினிலே ஒரு சக்தி பிறக்குது மூச்சினிலே” என்றார் பாரதியார். “பெற்ற தாயும் பிறந்த நன்னாடும் நற்றவ வானினும் நனி சிறந்தனவே” என்றிருக்கப் பெற்ற தாயை யிழந்ததுடனில்லாது என் தாய் நாட்டின் வாசமும் எனக்கொழிந்தது. அதிருஷ்டமற்ற மகனைத் தன்மடிமீதிருத்தப் பாரதத் தாய் மனம் கொள்ளவில்லைபோலும். இருண்ட பாதையில் தனிவழி நடக்கும் குருடனானேன். என்னைக் கண்டு இரக்கங் கொள்வார் யார்? என் நிலை கண்டு பரிதபிப்பார் யார்? என் மன வேதனையைத் தீர்ப்பார் யார்? அஞ்சாதேயென எனக்கபயமளிப்பார் யார்? கலங்கிய என் மூளையைத் தெளிவிப்பார் யார்? இல்லை, இல்லை, நிச்சயமாயில்லை, இனி வழியில்லை, கதியில்லை, மதியில்லை, தோற்றமில்லை, சுகமில்லை, சந்தோஷமில்லை, பேரில்லை, பெருமையில்லை, புகழில்லை, புண்ணியமில்லை, கண்ணியமில்லை, அருளில்லை, பொருளில்லை, அன்பில்லை, ஆசையில்லை, நன்மை இல்லை, நம்பிக்கையில்லை, உற்சாகமில்லை, உணர்ச்சியில்லை, நல்லுணவில்லை, உறக்கமில்லை, பாசமில்லை, தாய்நாட்டு வாசமில்லை, பட்சமில்லை, பந்துக்களில்லை. நாசம், நாசம், வேரோடு நாசம், தீராக்கவலை, தெளியாத்துன்பம், மாறாத் துயரம். அட பாழுஞ் சன்மமே, சூழும் விதியே, காலக்கொடுமையே, கருணையற்ற தெய்வமே, இனி என்செய்வேன், கஷ்டம், கஷ்டம்!

நேயர்களே, நானடைந்துள்ள நிலையை என்னென்றெடுத்துரைப்பேன்! ஐயோ! என் நெஞ்சு துடிக்கின்றதே! மனந்தடுமாறுகிறதே! நா வறளுகிறதே! கண் இருளுகிறதே, மெய் சோருகிறதே, ஜனசமூகத்தில், மானிட வாழ்க்கையில் ஏற்படக் கூடிய கவலைகளொன்றுமென்னைப் பாதிக்கவில்லை. எது என் மனதை இடைவிடாது சுட்டெரிக்கக் கூடியதோ, எது என் வாழ் நாளை இன்பமென்ற இடம் விட்டு அடியோடு பெயர்த்தெறிந்ததோ, என்னை இடைவிடாது சூழ்ந்திருக்கிறதோ, எது என்னைத் தனக்கே பலியாக ஒப்புக்கொண்டதோ, எது என் பெயரை மாசுபடச் செய்ததோ, எது என்னை இக்கதிக் காளாக்கியதோ அந்தக் கவலையை அதன் காரணத்தை நானெவ்வாறெடுத்துரைப்பேன். இனி நான் ஜனசமூகத்திற் கேற்றவனன்று. உலக வாழ்விற்கும் எனக்கும் யாதொரு சம்பந்தமுமில்லை. சந்தோஷமயமான உலகில் துக்கமயமாகக் காலங்கழிக்கப் பிறந்தவன் நான் ஒருவனே. கடல் நடுவே பிரயாணம் செய்யும் பிரயாணிகளனைவரும் ஆனந்த மயமாக அகண்ட வெளியின் அதிசயத்தோற்றங்கண்டு ஆனந்தித்தவண்ணமிருக்க எங்கு செல்கிறோம், எதற்காகச் செல்கிறோம், எங்கு தங்கப்போகிறோம், என்ன செய்யப் போகிறோம், என்ற உணர்ச்சியின்றி நான் சென்று கொண்டிருந்தேன். உலகில் இன்பமும் துன்பமும் முதிர்ச்சியடையுங்கால் ஒரே நிலையை யடைகின்றனவென்பது வழக்கம். இன்பப் பெருக்கால் பலர் தம்மை மறந்திருக்கத் துன்பத்தையே இருப்பிடமாகக்கொண்ட நானும் மெய் மறந்திருந்தேன். அக்கப்பலில் செல்லும் கூலியாட்களும் தாங்கள் வெளி நாட்டில் அளவற்ற பொருள் சம்பாதித்துத் தாய் நாடு திரும்பலாமென்ற தைரியத்துடனேயே நரகக்குழி போன்ற விடத்தில் துர்நாற்றம் நிறம்பிய கீழ்த்தட்டில் அடைபட்டுக் கிடந்தார்கள். ஆனால் அவர்களிடத்துள்ள உற்சாகத்தில் அணுவளவும் என்னிடமிருந்ததில்லை யென்றால் நீங்கள் நம்புவீர்களா? வேளா வேளைக்குக் குளித்து உண்டு உறங்கி மேற்றட்டில் உலாவி, புத்தகம் படிப்பதிலும் கடற்காட்சி காண்பதிலும் சீட்டு விளையாடுவதிலும்

சம்பாஷிப்பதிலும் ஊக்க முள்ளவர்களாகப் பிரயாணிகள் காலங்கழித்தார்கள். பிரிந்து வசித்த கணவனைக் காணப்போகும் மங்கையரிடமும், உத்தியோகம் நாடிச்செல்லும் வாலிபர்களிடமும், பணம் பறிக்கச் செல்லும் போலி வேஷதாரிகளிடமும், வெளி நாடுகளில் சுற்றுப் பிரயாணம் செல்வதில் சிரத்தையுள்ள கனதனவான்களிடமும் சந்தோஷம் குடிகொண்டிருக்க அக்கப்பலில் மனத்துயரால் மகிழ்ச்சியற்ற பிரயாணி நானொருவனே யாவேன். நன்மை தீமையின்னதென்றறியாது சமத்துவதிருஷ்டியுடன் அசைந்தாடும் கப்பலில் தட்டித் தடுமாறி ஓடி விளையாடிக்கொண்டிருந்த சிறுவர்களுடைய கோலாகலத் தொனியும் என் செவிக்கேறவில்லை. நம்பிக்கையும், உற்சாகமும், தீர்மானமும், சந்தோஷமும் கொண்டு விளங்கிய பிரயாணிகளிடையே மனச்சாந்தியால் விலக்கப் பட்டவன், ஆசையால் வெறுக்கப் பட்டவன், ஆனந்தத்தால் தள்ளப்பட்டவன், உலகவாழ்வில் ஒதுக்கப்பட்டவன், துர்ப்பாக்கியத்தால் சூழப்பெற்றவன், துரதிருஷ்டத்தால் ஆழ்த்தப்பட்டவன், அதிருஷ்டத்தால் வஞ்சிக்கப் பட்டவன், சோகக் கடலாகும் பாலைவனத்தில் சிந்தையாகும் சுடுமணல் தீய்க்க ஆலோசனையாகும் கதிரவனொளி உச்சியைப் பிளக்க நரக வாழ்வாகும் நகரைக் குறித்து மனவேதனையாகும் வெப்பத்திலடிபட்டு நிராசையாகு நீர் வேட்கைக்கு நம்பிக்கையாகும் குளிர் ஜல மற்று தன்னந்தனியனாக மனம் வெறுத்தவனாக—மரணத்தையே வரவேற்பவனாக — மனத்துயரை மறக்கமுடியாதவனாகச் செல்லும் பிரயாணி நான் ஒருவனே. நான் எங்கிருந்து புறப்பட்டேன்? எப்போது புறப்பட்டேன்? என்று கப்பலேறினேன்? எதற்காக வெளி நாடு செல்கிறேன்? இனி நான் செய்ய வேண்டிது யாது? எதிர்காலத்தில் நடை பெற விருப்பன எவை? என் வாழ்நாளின் முடிவென்ன? என்பதை ஒரு சிறிது மறியாது பல சமயம் மரணத்திற்கொப்பான மூர்ச்சை யடைந்து அன்ன ஆகாரமற்று நடைப்பிணம் போல் நடந்து திரிந்தேன். ஐயோ! என் தாயே! என் தாய் நாடே! என் ஆசையே! என் காதலே! என் நட்பே! என் தீர்மானமே! என் தலைவிதியே! என் மனமே! ஆ என் வாழ்நாளே! ஆகா என் ஜன்மமே! ஐயோ என் நெஞ்சமே! என்னை வஞ்சித்த துரதிருஷ்டமே! இரக்கமற்ற உலகமே! ஆ என் மனோகரி! மனோகரி! மனோகரி!!

(தொடரும்.)

சுமித்திரா தேவி.

(ஸ்ரீமான் ஆசிரியர் ராம சுப்பிரமணிய நாவலர்.)

(82-ம் பக்கத் தொடர்ச்சி.)

என்றிவ்வாறு சுமித்திராதேவி திட்டஞ்செய்து கொண்டு கமலத்தைத் தேடப் புறப்பட்டனள். கமலவேணி சுமித்திராவின் உண்மையான தோழியென்பது வாசகர்கள் அறியவேண்டுவதொன்று. சுமித்திராவும் கமலவேணியை உயிரெனக்கொண்டு பேணிவந்தனள். சுமித்திராவின்மீது புற்பட்டால் தன் கண்ணில் ஊசி இறங்கியதுபோலப் பாவித்துக் கமலவேணியும் பேணிவந்தனள். எனவே, இவர்களுக்கிடையில் வளர்ந்த நட்பானது பெரும்பாக்கியத்தையுடைத்தாயிருந்ததென்றே சொல்லவேண்டும். கமலவேணி பெண்பாலாயினும் அறிவின் மிக்க

வளாய் எல்லோரும் மெச்சுமாறு இலகி வந்தனள். ஆதலால், அவளுடைய தாய்தந்தையர்கள் மட்டுமன்றி ஊராரும் அவளைப் போற்றி வருவாராயினர். சுமித்திரா கமலவேணியைப் பார்க்கவேண்டுமென நினைந்து புறப்பட்டதும் கமலமும் சுமித்திராவைப் பார்க்கவேண்டுமென நினைந்து புறப்பட்டனளாகையால், இருவரும் வழியிடைத் தம்முட் சந்தித்தனர். உடனே கமலம் சுமித்திராவை நோக்கி, “சுமித்திரா! நான் உன்னையே தேடிவருகின்றேன்” என்றுள்.

சுமித்திரா:—நானும் உன்னையே தேடிவருகின்றேன்.

கமலம்:—ஆம், ஆம். நம் இருவர் மனமும் எவ்விஷயத்திலும் ஒன்றுபட்டிருப்பது மிக்க அதிசயமே.

சுமி.:—இப்படியே எந்நாளும் இருக்கவேண்டுமென்பதுவே எனது சீரிய ஆவல்.

கம.:—சுமித்திரா! உன் முகம் சந்திரனைக் கண்ட தாமரைபோல வாடிய காரணமென்ன? என்ன புதுமை நிகழ்ந்தது? உன் காதலன் உன்னை ஏதும் வெறுத்துரைத்தானே? ஒன்றும் என்னால் அறியக்கூடவில்லை.

சுமி.:—காதலனால் ஒரு துன்பமும் எனக்கு நேரிடாது என்பதே என் கருத்து. இதோ பார் என் காதலன் அனுப்பிய கடிதத்தை. என்னைக் குறித்து இத்தனை வியந்துரைக்கும் மனச்சார்பினையுடைய என் காதலனுக்கு என்று நான் வாழ்க்கைப்படும் செல்வத்தையடைவேன்? அந்தோ! மாற்றுக்கடிதமொன்று வரைந்து அனுப்புவதும் என்னால் கூடாமையாயிற்று. நீயாயினும் உடனிருந்து இக்கடிதத்தை முடிக்கவேண்டும். என் தாய் தந்தையர்கள் என்னை மிகவும் வாட்டுகின்றார்கள். அவர்கள் விசுவநாதனுக்கு என்னை மணஞ் செய்து கொடுக்க எண்ணியது என் உயிருக்கே உலை வைப்பதுபோன்றிருக்கிறது. பெண்ணாய்ப் பிறந்தும் என் பாபம் அகலவில்லைபோலும். யான் கடவுட்குப் பிழைத்ததென்னையோ? அறிகிலேன்.

கம.:—சுமித்திரா! நீ யொன்றுக்கும் கவலைப்படாதே. இறைவன் நமது மனக்கருத்தை முடிக்காமற் போகான். உனது காதலன் எழுதிய கடிதம் என் மனநீதக்கூட உருக்கும் வண்ணமாயிருக்கிறது. இதற்கொரு மாற்றுக் கடிதமேனு மெழுதாவிடில் அவன் மனம் புண்படும். ஆதலால், கடிதத்தை எழுதி அனுப்பிவிட்டுப் பேசுவோம்.

சுமித்திரா, கமலவேணியின் கருத்திற்கிணங்கக் கடிதமெழுத முற்பட்டாள். சிற்சில கருத்துக்களைக் கமலம் சொல்லியதற்கேற்ப அமைத்துக் கடிதத்தை எழுதி முடித்தாள். பின்னர்ச் சிலநேரம் உரையாடி யிருந்தனர். அவர்களிருந்தவிடம் ஓர் பூம்பொழில். சூரியன் தனது கிரணங்களாகிய கைகளைச் சுருக்கிக் கொண்டு மேற் கடலில் முழுகும் அமையம். பறவைகள் சூரியனது செல்கையைக் கண்டு தாமும் தமது உறைவிடங்களை நாடிச் செல்லலாயின. மாங்களிலுள்ள இலைகளெல்லாம் அருகிலுள்ள சிற்றாற்றின் கரைக்கண் இருந்து தியானஞ் செய்யும் அந்தணாது மந்திரவொலிக்கு மாறாக ஒலித்தன. சிற்றோடைகள் சிருட்டியின் பேரிரகசியத்தை எப்பொழுதும் கூறிக்கொண்டிருப்பதுபோல் சிற்றொலியோடு பாய்ந்து கொண்டிருந்தன. சுமித்திராவின் கூந்தலேயன்ன இருட் செறிவு மலிந்த அப்பொழிலின்கண் வீசும் இளந்தென்றலின் இன்பத்தால் பறவைகளும் மயக்கத்தி லாழ்ந்தன. மாலை வளருமுன்னர்க் கமலமும் சுமித்திராவும் அப்பொழிலைவிட்டுப் பிரிந்தனர்.

சுமித்திரா தான் வரைந்த கடிதத்தைத் தனது காதலனாகிய சித்திரசேனுக்கு அனுப்பும் எண்ணத்துடன் அருகாமையிலிருந்த நந்தவனத்தின்கண் புகுந்தாள்.

190382
600
4/15 2,824
N27 - 4.5

படலம் 2. வார்குழற் கோதையை வஞ்சம் புணர்த்தல்.

“நீ கூறியபடி நான் முடிக்கவேண்டுமாயின் எனக்கு நூறு ரூபாய் அளித்தல் வேண்டும். இன்றேல், இதில் எனக்குச் சிறிதும் உழைக்க முடியாது.”

“நீ எப்படியேனும் சுமித்திராவை இந்த அறையிற் கொண்டு சேர்த்தல் வேண்டும். அதன்பொருட்டு நூறு ரூபாய் உனக்களிக்க நான் சித்தமாயிருக்கிறேன். நீ இப்பொழுதே இவ்விடத்தை விட்டு நீங்கி அவள் இருக்குமிடத்தை நாடுதல் வேண்டும்.”

“இதுவரையில் நான் மேற்கொண்ட காரியம் நிறைவேறாதுபோனதில்லை. உனக்காக நான் முற்றும் உழைக்க எண்ணியிருக்கிறேன். அதைப்பற்றி நீ சிறிதும் கவலையடைய வேண்டியதில்லை. சுமித்திராவின் ஒழுக்கவழக்கங்களை நான் நன்றாய் அறிவேன். இதோ நான் சென்று அவளை மயக்கி உன்னிடம் சேர்ப்பிக்கிறேன்.”

இவ்விதமாக விசுவநாதனிடம் வாக்களித்துவிட்டு மோகினி என்னும் மாது “பூந்தோட்டம்” என்னும் நந்தவனத்தை நாடினள். சுமித்திரா மாலைவேளை பூந்தோட்டத்தில் செல்லும் வழக்கத்தை மோகினி நன்றாய் உணர்ந்திருந்தாள். மிக்க ஆனந்தத்தை அளிக்கும் அரிய அடவிகள் அணைந்த அப்பூந்தோட்டத்தில் முன்னமேயே புகுந்து விளையாடிக்கொண்டிருந்த சுமித்திரா மோகினியின் வரவைக் கண்டு, உளமகிழ்ந்து, “அம்மா! நீ இந்நேரம் இவ்வனத்திடை வந்ததேன்?” என்று உசாவினள். மாயம் புணர்த்த வல்லளாகிய மோகினி சுமித்திராவை நோக்கி, “அம்மா! சுமித்திரா! இவ்விடத்து உன்னைப் பார்க்கும் ஆவல் கொண்டு வந்ததேயன்றிப் பிறிதொன்றுமில்லை. உன்னை நேரிற் கண்டு இரண்டொரு நாட்களாயின. உனதன்பு தவழ்ந்த வசனாமிர்தத்தை மாந்தாது என் செவிகள் அடைத்துப் போய்விட்டன. உனது மெல்லிய முகத்தாமரையைப் பாராது எனது புல்லிய அகத்தாமரை மூடிக்கொண்டது. உன்னுடைய நட்பெனும் பாசம் என்னை இறுகப் பிணித்துவிட்டமையின் உன்னையின்றி ஒருபொழுதுமிருக்க முடியவில்லை. நான் இனி என் செய்வது? உன்போன்ற ஒரு மடமங்கையை இதுகாறும் யான் கண்டதில்லை. அறிவிலும் அழகிலும் ஒத்த பான்மையளாகிய நீ என்னை அத்தனை விரும்புகின்றனையோ என்பதுமட்டும் என்னால் உணரக்கூடவில்லை” என்று கூறினள்.

சுமி.:—மோகினி! உன் பெயரே என்னை விரும்பச்செய்கிறது. உலகில் நட்புத்தானே இருவரது ஒற்றுமைக்குக் காரணமாவது? ஆதலால், நமது நட்புத்திகழுங்காறும் நம்மிடைப் பிரிவு நிகழாது என்பது திண்ணம். அதுபற்றிச் சிறிதும் கவலை வேண்டாம்.

மோ.:—ஆம். உன் வாக்கே பாக்கியமாகும். இருளானது நம்மைச் சிறுகச் சிறுக மூடிக்கொள்கிறது. இவ்விடத்து நாம் இனித் தங்குவது கூடாது. உன்னிடம் சிறிது உரையாடவேண்டுமென்னும் அவா என்னைத் தூண்டுகிறது. ஆதலால் அன்புற்று நீ என்னுடன் என் மனைக்கு வருதல் வேண்டும். சிறிது பொழுது சென்றபின் நாம் இருவரும் பிரிந்து விடலாம்.

சுமி.:—ஆயின், நீ என்னுடன் வருவாயாக. எனது வீடு மிகவும் அண்மையிலிருக்கின்றது என்பது உனக்குத் தெரிந்ததேயன்றோ?

மோ.:—அதுவும் நன்றே. ஆனால் நீ என் வீட்டிற்கு ஒருபோதும் வந்ததில்லையே. இன்றேனும் வரலாகாதா? மீண்டு நானும்

உன்னோடு வருகிறேன். நீ சற்றும் அச்சமுறுதல் வேண்டாம்

என்று மோகினி தேற்றச் சுமித்திரா அதற்குடன்பட்டு அவளுடன் செல்லலாயினள். ஒளிக்கும் போழ்வரிய அவ்விருளிடை மங்கையரிருவரும் சென்றனர். மூர்க்கரது நெஞ்சம் போலிருண்ட அவ்விரவில் சிறிது தூரம் சென்றதும் மோகினி திடீரென நின்று தன்னிடத்திருந்த ஊதுகருவியொன்றை யெடுத்து ஊதினள். சின்னேரம் சென்றதும் இரண்டு ஆடவர்கள் அவ்விடத்தை நாடி மோகினியின் காதை அணைத்துக்கொண்டு ஏதோ இரகசியம் பேசினார்கள். மோகினி அது கேட்டு, "என் கடன் முடிந்தது. இனி நீங்கள் செய்யவேண்டுவதைச் செய்யுங்கள்" என்று கூறிவிட்டு அவ்விடத்தை விட்டு அகன்றனள். இருவாலிபர்களும் அருமைச் சுமித்திராவைத் தூக்கிக்கொண்டு இருள் செறிந்த ஓர் அறையிற் சேர்த்தார்கள். சுமித்திராவினுடைய மனமானது பாலைநிலம் முதுவேனிற் காலத்து வெடிப்பதுபோலத் திடீரென்று பிளந்தாற்போல் தோன்றியது. நம்பினார்க்கும் வம்பிழைக்கும் நாணற்ற மோகினியின் கொடுஞ்செய்கைக் கொடுங்கிச் சுமித்திரா கரையற்ற துன்பத்தை யடைந்தாள். ஆயினும், தனது அறிவால் நிலைகொண்டு அவ்வாடவரை நோக்கி, "நீங்கள் இவ்விடத்து என்னைக் கொணர்ந்ததன் காரணம் என்ன? உங்களது ஆவலை நானறியச் சொல்லுங்கள்" என்றாள். அதைச் செவியுற்ற அவ்வாடவர்களில் ஒருவனாகிய விசுவநாதன் "அம்மணி! நான் உன்னை மணஞ்செய்ய நினைந்து உனது தாய்தந்தையர்களிடத்து அறிவித்தனவண்ணம் அவர்களும் இசைந்தார்கள். ஆனால் நீ மட்டும் அதற்கொவ்வாதிருப்பதன் காரணமென்ன? நான் உன்னையன்றி வேறு எந்தப் பெண்ணையு மிப்பிறப்பில் மணஞ் செய்யமாட்டேன். எனது மனத்தின் தன்மையை அறிந்து இனியேனும் நீ என்னை மணஞ் செய்ய உடம்படுவாயா? நீ உடம்படாவிடில் உனது தாய்தந்தையர்கள் உன்னை ஒருபோதும் ஏற்றுக்கொள்ள மாட்டார்கள். ஆதலால், உனது வாழ்க்கையை இன்புற நிகழ்த்துவதற்கு வேறு நெறி சிறிதும் இல்லை" என்றான். சுமித்திரா அதை நினைந்து மனமிடைந்தவளாய், "என்னை எனது தாய் தந்தையர்கள் ஏற்றுக்கொள்ளாவிடினும், நான் உன்னை மணஞ் செய்யமாட்டேன். இது திண்ணம். ஒவ்வொருவருடைய பிறப்புரிமையும் அவரவரால் பாதுகாக்கப்படல் வேண்டும். ஆகையால் இவ்விஷயத்தில் என் மனத்தை மாறுபடுத்த யாராலும் முடியாது. ஆதலால், என்மீது சார்ந்த நின்து இச்சையை நினது அறிவு என்னும் வாளால் அறுத்திடுக. இதுவன்றி நின் வாழ்க்கையை இன்புற நிகழ்த்தற்கும் வேறு நெறி சிறிதுமின்று" என்று கூறி முடிக்குமுன் விசுவநாதன் மிக்க மனவருத்தமும் கோபமுமடைந்து, "ஆயின் நின்னை விடுவேனல்லேன்" என்று கூறிக்கொண்டு சுமித்திராவின்மீது பாய்ந்தான். விசுவநாதன் தன்னைப் பிடித்துக்கொள்வதன்முன் சுமித்திராதேவி அவ்வறையின் கதவைத் திறந்து தனது ஊக்கமெல்லாஞ் செலுத்தித் திசையறியாது ஓடலாயினள்.

(தொடரும்.)

நமது பெண்கள் செய்ய வேண்டியது இதுதான்.

(உண்மையான நன்மை நாடி.)

ஆவணி மாதத்திய நமது சிந்தாமணி சஞ்சிகையில் ஸ்ரீமான் அனந்தாசாரி, பி.ஏ., அவர்கள் "ஸ்திரீகள் என்ன செய்யவேண்டியது" என்னும் ஓர் வியாசம் எழுதி அதில் முழுவதும் ஐரோப்பியர்களையே அநுசரித்து நடக்க வேண்டுமென்று அர்த்தமாகும்படி எழுதியிருப்பது மிகவும் வருத்தப்படக்கூடியதாயிருக்கிறது.

ஆன் ஸ்மீடி என்னும் ஐரோப்பிய மாது இந்தியாவில் உடனே ஸோஷல் கிளர்ச்சி உண்டாகவேண்டும் என்று சொல்லியிருப்பதாக, அந்த மாது சிரோன்மணியின் ஸ்ரீ ஸூக்தியை உதாஹரணமாக எடுத்துச் சொல்லியிருக்கிறார். அந்தம்மாள் தங்களுடைய பழக்க வழக்கங்களைப்பற்றியே மேன்மையாகச் சொல்வதனால் யாதொரு குற்றமுமில்லை. நமக்கு அப்படி நம் பழக்கவழக்கங்களை மேன்மைப்படுத்திப் பேசும்படியான குணமும் சுயஅபிமானமும் இல்லையேயென்றுதான் துக்கப்பட வேண்டியிருக்கிறது. இப்பொழுதோ அநேக ரிபார்ம் (Reform) ஆரம்பித்திருக்கிறது. அதில் ஆண்கள் மயிரை வெட்டிக்கொள்வதிலும், பெண்கள் ரிப்பன் கட்டிக்கொள்வதிலும், இரவிக்கை தைத்துக்கொள்வதிலும் திருந்தியிருக்கிறார்கள். ஆனால் மயிர் வெட்டிக்கொள்வதில் ஏழை அம்பட்டனுக்கும், ரிப்பன் கட்டிக்கொள்வதில் ஏழைக் கடைக்காரனுக்கும், இரவிக்கை வெட்டுவதில் ஏழை தையற்காரனுக்கும் சகாயமுண்டாகிறது. ஒருவிஷயத்தில் நல்லதுதான். மேல்நாட்டார்களைப்போல் புருஷர்களை மதிக்காமல் எப்பொழுதும் டிராமாக்களிலும், டீ பார்டிகளிலும் வெளியிலேயே சஞ்சாரம் செய்ய நம் பெண்டுகள் ஆரம்பித்துவிட்டால் நம் நாட்டுப் புருஷர்கள் பல கஷ்டங்களுக் குட்படுவார்கள். நாம் காட்டுமிராண்டிகளைப்போல் ஆண் பெண் வித்தியாசமின்றி அநாகரிகராயிருந்ததைக் கண்டு நம் முன்னோர்கள் அதில் பெண்களுக்கு இன்னின்னவை, ஆண்களுக்கு இன்னின்னவை என்று காரியகாரணத்துடன் ஒழுங்குபடுத்தி யிருக்கின்றனர். இருந்தபோதிலும் காலதேச வர்த்தமானத்தை உத்தேசித்துச் சில மாறுபாடுகளை எல்லோரும் கலந்து யோசித்துச் செய்துகொள்ளலாமேயொழிய நமது மேற்படி ஆசார்யர் சொல்லுவதுபோல் உடனே எல்லாவற்றிலும் மேனாட்டாரைப்போல் மாறிவிடுவது சாத்தியமும்படாது, அன்னியர் கண்டு நகைப்பதற்கு அது இடமும் தரும். மேலும் மிஸ் ஸ்மீடி "இந்தியர்கள் தங்கள் ஸ்திரீகளைப்பற்றிப் பேசுவதில்

இஷ்டமில்லாதவர்களாயிருக்கிறார்கள். அவர்கள் ஸ்திரீகளை அவ்வளவு தெய்விகமாகவும் உயர்வாகவும் வைத்திருக்கிறார்களாவென்றால் அதுவும் கிடையாது'' என்று சொல்லுவதாகவும், புருஷர்கள் ஸ்திரீகளை வேலைக்காரர்களைப் போல் நடத்தி வருவதோடு அவர்களை அடித்தும் ஹிம்ஸித்தும் வருவதைத் தான் பார்த்ததாகவும் எழுதியிருக்கிறார். அப்படியானால் வீட்டில் உள்ள வேலைகளை யார் செய்வதோ தெரியவில்லை. பெண்கள் செய்யாவிட்டால் புருஷர்கள்தானே செய்யவேண்டும்? இனி ஸோஷல் ரிபார்ம் பாவினால் அப்படித்தான் நடக்கவேண்டும். எல்லோருக்குமே வேலைக்காரர்களை வைத்துக்கொள்ள சக்தியுண்டா? புருஷர்கள் வெளியிற் சென்று கஷ்டப்பட்டு சம்பாதித்துக் கொண்டு வருவதும் பெண்கள் வீட்டிலுள்ள வேலைகளைச் சரிவரச் செய்து, வந்தவர்களை உபசரித்து, புருஷர்களுடைய மனம் கோணாமல், வரும்படிக்குத் தக்க செலவு செய்து அவரவர்கள் குடும்பத்திற்குத் தக்க மரியாதையுடன் நடக்கவேண்டுமென்று ஏற்பட்டிருக்கிறது. இவைகள் அநாகரிகமாய் இருக்கும் பட்சத்தில் அதைத் திருப்பிக்கொள்வதுதான் மேன்மை. இதுவுமன்றி ஸ்ரீமான் ஆசார்யர் அவர்கள் 'பெண்களுக்குப் பத்து வயதிற்குள் விவாகம் செய்துவிடவேண்டுமென்று பெண்களின் தாய்மார்கள் வற்புறுத்தாவிட்டால் புருஷர்கள் சிரத்தை எடுத்துக்கொள்ள மாட்டார்கள். ஸ்திரீகளின் தொந்தரவினாலேயே புருஷர்கள் தங்கள் சொத்துக்களை விற்று வரதட்சிணை கொடுத்துப் பத்து வயதிற்குள் கலியாணம் செய்து வைக்கிறார்கள்' என்று எழுதியிருக்கிறார். அந்த வரதட்சிணை வாங்குவது யார்? ஆணா? பெண்ணா? இதை ஏன் இவர் யோசிக்கவில்லை? இன்னமும் பெண்ணை ஹிம்சித்த புருஷன் வீட்டிற்குப் பெண்ணை அனுப்பாமல் தாய் வீட்டிலேயே வைத்துக்கொள்ளாததற்கு, பெண்களுக்கு ஒற்றுமை இல்லை என்று தூஷிக்கிறார். அப்படிச் சொல்வது அவருக்கு அழகாகத் தோன்றியிருக்கிறது போலும். இத்தியாதி காரணங்களைக்கொண்டு நம் ஸ்திரீகளுக்கு ஒற்றுமை இல்லை என்றும், ஐரோப்பிய ஸ்திரீகளுக்கு ஒற்றுமையும் குணங்களும் அதிகமென்றும் கொண்டாடுகிறார். இதினாலேயே நமது ஆசார்யர் அவர்களுடைய ஒற்றுமை எத்தகையதென்று வெளியாகிறது. ஐரோப்பா, அமெரிக்கா முதலிய தேசத்து ஸ்திரீகளின் குண விசேஷங்களைப்பற்றிய உண்மை இன்னதென்றே இவருக்குத் தெரியாதுபோலிருக்கிறது. சமீபத்தில் அமெரிக்கன் ஸ்திரீயாகிய கன்னி மேயோ என்பவள் எழுதியிருக்கும் புஸ்தகத்தில் நமது ஸ்திரீகளைப்பற்றி எழுதியிருக்கும் அபாண்டமான பொய் மூட்டையைக் கண்டு நம்மவர்களுக்குள்ள மனக் கொதிப்பில் சற்றாவது கலந்துகொண்டதாகத் தெரியவில்லை. நமது ஒற்றுமைக்காரர் எப்படியிருந்தாலும் அன்னியர்களுக்கு விட்டுக் கொடுக்கலாமா? பாரதத்தில் தர்மராஜர் "நமக்குள் சண்டை வந்தால் துர்யோதனாதிகள் நூறு பேர், நாம் ஐவர், அன்னியரோடு சண்டை வந்தால் நாம் நூற்று ஐவர்" என்று சொன்னாராம். அப்படி பரம்பரையாயுள்ள ஒற்றுமையைக் குலைக்கச் சிலர் ஏற்பட்டிருக்கிறார்கள்.

நாம் இப்பொழுது யோசிக்கவேண்டியதென்னவென்றால் ஸ்திரீகளுக்கு எந்தவிதமான படிப்பு வேண்டும்? அவர்கள் நடந்துகொள்ளும் முறை யாது? என்பதேயாம். எல்லோருக்கும் ஒரேவிதமான படிப்பு அவசியமில்லை. ஒவ்வொருவரும் படிக்கவேண்டியது அவசியந்தான். அவரவர்களுடைய தாய்ப் பாஷையை அவரவர்கள் அவசியமாய் நன்றாகப் படிக்கவேண்டும். அத்துடன் கொஞ்சம் கணிதமும் அவசியந்தான். இதற்குமேல் சாத்தியப்பட்டால் இந்தியாவிற்கே தாய்ப்பாஷையான ஸம்ஸ்கிருதம் கற்றுக்கொள்வது நலம். இதைவிட அநுகூலமிருந்தால் ராஜபாஷையாகிய ஆங்கிலத்தையும் எழுதப் படிக்கவும், பேசவும் கற்றுக்கொண்டால் போதுமானது. இவைகளைக் கற்றுக்கொண்டு கர்வமடையாமல் குடும்பத்தில் புருஷனுடனும் புருஷனைச் சார்ந்த பந்துக்களுடனும் அநுகூலமாய் அடக்க ஒடுக்கத்துடன் இல்லறத்தை நடத்தினால் எவ்வளவோ மேலாக வாழலாம். இதன்றியும், அவரவர்கள் புருஷர்கள் இஷ்டப்பட்டு அநுகூலமுமிருந்தால் பீ.ஏ., எம்.ஏ. எது வரையில் வேண்டுமானாலும் கற்கலாம். ஆனால் வெறும் படிப்பினாலேயே நல்ல குணங்களெல்லாம் வந்துவிடாது. எத்தனையோ புருஷர்கள் படித்து பாஸ் பண்ணியிருக்கிறார்களே, அவர்களில் துர்நடத்தையுள்ளவர்கள் கிடையாதா? அப்படிப் பார்க்கப்போனால் படிக்காத பெண்களிலேயே யோக்கியர்கள் அதிகமாகக் காணப்படுகிறார்கள். எவ்வளவோ குடும்பங்களில் தாயாகவும், பெண்ணாகவும், மனைவியாகவும், மருமகளாகவும், மாமியாராகவும் இருந்து இல்லறத்தைச் சீராக நடத்திக்கொண்டு வரவில்லையா? வீணாய் நவநாகரிகத்தில் கண் தெரியாமலும் சரியாய் ஆராயாமலும் மூழ்கி ஒரேயடியாய்த் தலைகீழாக விழுந்து; ஒரு பிரளயம் வரவேண்டுமென்றால் எப்படி சாத்தியப்படும்? அப்படிக் கவிழ்ந்தாலும் மறு பிரளயத்தில் பழைய மாதிரியாகத் திரும்பவேண்டியதுதானே.

இப்பொழுது ஆரம்பித்திருக்கும் நாகரிக வளர்ச்சியால் மாலை நான்கு மணியடித்தவுடன் ஆண்களும் பெண்களும் ஒருவரோடொருவர் முட்டிக்கொண்டு பெண்களெல்லாம் தலையில் பலவர்ணமான முழ நீளமான நாடாக்களைக் கட்டித் தொங்கவிட்டுக்கொண்டு தோளையும், மாரையும் முதுகையும் திறந்துகொண்டு போவதும், புருஷர்கள் அநேகவித கிராப்புகள் செய்துகொண்டு, மீசையைச் சிரைத்துக்கொண்டும் சிலர் பரம விகாரமாக பாதி மீசை வைத்துக்கொண்டும், தலையில் பெண்பிள்ளைகளைப்போல் வெகுடு வளர்ந்து முகத்தைப் பார்த்தால் பெண்களோ ஆண்களோவென்று சந்தேகிக்குமாறு கடலோரத்திற்குப்போய், ஐரோப்பியர்களுக்குச் சரியாக தாமும் ஆகிவிட்டோமென்று மனதில் நினைத்து நினைத்து சந்தோஷப்படுவது ஒன்றுதான் பலன். யாருக்கும் நல்ல குணம், நல்ல நடத்தை, பெருந்தன்மை முதலியன உண்டானதாகத் தெரியவில்லை. தற்காலத்தில் எவ்வளவு பரிசயமுள்ளவர்களைப் பார்த்தாலும் அன்னியர்களைக் கண்டமாதிரி வேறு பக்கம் முகத்தைத் திருப்பிக்கொள்கிறார்கள். இது ஒரு நாகரிகம் போலும். ஐரோப்பியர்கள் அதே மாதிரி மனிதர்களைப் பார்த்தால் உடனே முகமலர்ச்சியுடன் கையைக் குலுக்குவதும், ஆனந்தத்துடன் பேசவும் செய்கிறார்களே! அதை ஏன் இவர்கள் கற்கக்கூடாது? இருபது முப்பது ஆண்டுகளுக்கு முன் எவ்வளவோ தூரபந்துக்களைக் கண்ட போதிலும், உடன் பிறந்தவர்களைக் கண்டதுபோல் எவ்வளவு பிரியமாகப் பேசுவார்கள்! சிறு பிராயத்தில் கூட விளையாடினவர்களைக் கண்டால், "நாம் கெச்சக்காய் (கழக்கொடி) ஆடவில்லையா? சோழியாடவில்லையா? கண்ணாமூச்சியாடவில்லையா?" என்று பழைய விளையாட்டுகளையெல்லாம் சொல்லிச் சொல்லி, அந்த சந்தோஷத்தை யடக்கமுடியாமல் ஆனந்த பாஷ்பத்தைப்பெருக்குவார்கள். இந்தக் காலத்திலோ "என் கிளாஸ்மேட் ரொம்ப கர்வி, நான்ஸென்ஸ், எனக்குப் பிடிக்கவில்லை" என்று சொல்லிக் கொண்டுப் போய் விடுகிறார்களே. இதுவோ நாகரிகம்? ஒரு தரம் நான் S. S. L. C. வரையில் படித்த அறிமுகமுள்ள ஒரு பெண்ணைக் கண்டபோது "முன்னுக்கு என்ன செய்யப்போகிறாய்,

கலியாணம் செய்துகொண்டு இல்லறத்தில் அமரப்போகிறாயா அல்லது உயர்தரக் கல்வி கற்கப் போகிறாயா?" என்று கேட்டதற்கு "Don't speak all sorts of nonsense: I never marry in my life. I hate men like anything. If anybody offers to marry me I will kick him off" என்று மறுமொழி யளித்தனள். உண்மையாக நடந்த இன்னும் எவ்வளவோ உதாஹரணங்கள் இருக்கின்றன. ஆனால் அதெல்லாம் இவ்விடத்தில் கொடுக்க எனக்கு இஷ்டமில்லை. ஒன்று மாதிரிக்குக் கொடுத்திருக்கிறேன், அதுவே போதுமானது, தற்காலத்திய கல்வி கற்பிக்கும் முறையின் பரிணாமமிது. இவ்வழியில் பெண் மணிகளைத் தயார்செய்து வந்தால் நம் தேசத்தை வெகு சீக்கிரத்தில் உத்தரித்து விடுவார்கள்.

இன்னும் முற்காலத்தில் குருபக்தி எவ்வளவிருந்தது! அவர் எங்கள் குரு, என் சிறு பிராயத்தில் எனக்கு அவர்தான் "ஓம் நம ஷித்தம்" கற்றுக் கொடுத்தார் என்று சந்தோஷத்துடன் நமஸ்காரம் செய்வதும், குருக்கள் தம் சிஷ்யர்களை வாரி எடுத்துக் கட்டிக்கொள்வதும் எவ்வளவு அழகு! நமது ஸ்ரீ கண்ணபிரான் கூடத் தன்னுடைய குருவாகிய ஸாந்தீபினி என்னும் முனிவரிடத்தில் தரிசித்த குரு பக்தியும் கூடப் படித்த ஏழை குசேலரிடத்தில் காட்டிய அருமையான சினேகமும் யாருக்குத் தெரியாது. இப்போதிய நாகரிகத்தின்படி மாணாக்கர்கள் குருக்களுக்குக் கண்ட அருமை பெயர்களைச் சொல்லி (வைத்து) அழைப்பதும், அவர் சற்று கடுமையாயிருந்தால் அவர் மேல் குப்பை கூழங்களை வாரி இரைப்பது மல்லாமல் அவர்களைக் கண்டால் விஷத்தைக் கண்டதுபோல் இருப்பதும் எவ்வளவு கேவலமான செய்கை! ஆகையால் எல்லா விதத்திலும் அனுபவபூர்வகமாய் ஆராய்ந்து யோசித்து நமக்கு அனுகூலமான வழிகளைக் கண்டுபிடித்துச் சரியான படிப்பும் சரியான நடக்கையும் உண்டாகும்படி ஏற்படுத்திக் கொண்டு குடும்பங்களை நடத்திக் கொண்டு வந்தால் நாம் சுகமாக வாழலாமே யொழியக் கேவலம் அன்னிய நாட்டாருடைய நடவடிக்கைகளைக் கண்டு பிரமித்து ஏமாந்து போவதினால் அநேகவித கஷ்டங்களுக் குட்பட வேண்டிவரும்.

நண்பர்களே, நமது பெண்மணிகளுக்கு அச்சம் நாணம் மடம் பயிர்ப்பு முதலியன புகட்டக்கூடியதான கல்வியைக் கற்பித்து, அவர்களுக்கு அசட்டுத் துணிவுண்டாய் அதோகதி யடையாதபடி காத்து, சுகியாக வாழ வழி தேடுங்கள்.

எனது மேலக்கோட்டை யாத்திரை.

(ஸ்ரீமதி ராஜலக்ஷ்மி அம்மாள்.)

I

கொஞ்ச நாள் முன் நாங்கள் இருந்த ஊரில் வெய்யில் வெகு ஜாஸ்தியாய் இருந்ததினால், என் கணவர் 'நாம் லீவு வாங்கிக்கொண்டு நீலகிரிக்குப் போயிருந்து வரலாமா?' என்று கேட்டார்.

உடனே நான் 'உங்களுக்கு இது ஒன்றுதான் தெரியும் போலிருக்கின்றது. நீலகிரியில் என்ன இருக்கின்றது? குளிக்க நதியா, கும்பிடக் கோவிலா? ஸீஸன், ஸீஸன் (Season) என்று சொல்லிக்கொண்டு துரைமார்கள் வந்திருப்பார்கள். அவர்களைத் தான் பார்க்கலாம். அதனால் நமக்கென்ன புண்ணியமா, புருஷார்த்தமா? ஏதோ நல்ல க்ஷேத்திரத்திற்காவது போய் வந்தால், நமது பாபமாவது தொலையும். உங்களிஷ்டப்படி பிரதிவருஷமுந்தான் செய்கின்றீர்கள். இவ்வருஷம் என்னிஷ்டப்படி கேட்கக் கூடாதா?' என்றேன்.

அப்போது என் கணவருக்கும் கொஞ்சம் மனது இளகி, 'ஆனால் சரி, இப்பொழுது பங்குனி மாதம். அக்கம்பக்கத்தில் ஒன்றும் நல்ல க்ஷேத்திரமும் விசேஷமும் காணவில்லை. மைசூர் தேசத்தில் மேலக்கோட்டை என்று ஒரு ஊர் இருக்கின்றதாம். அங்கு இப்போது வைரமுடி உத்ஸவமாம். நன்றா யிருக்குமாம். வெகு ஜனங்கள் போகின்றார்கள், நாமும் அங்கு போய் ஸ்வாமியை சேவித்து வரலாமா?' என்றார்.

உடனே எனக்கு ஆனந்தம் பொங்கி விட்டது. 'உடனே புறப்படுங்கள்,' என்றேன்.

தாமதமின்றிப் பிரயாணத்திற்கு ஏற்பாடு செய்துகொண்டு புறப்பட்டு பெங்களூர் போய்ச் சேர்ந்தோம். அங்கிருந்து புறப்பட்டு மைசூர் போகும் வழியில் ப்ரெஞ்சுராக்ஸ் (French Rocks) என்னும் ஊரில் போய் இறங்கி சாப்பாடு செய்து கொண்டு, அந்த ப்ரஞ்ச்ராக்ஸ் ஸ்டேஷனிலிருந்து மூன்று மைல் தூரத்தில் ஸ்ரீரங்க பட்டணம் இருப்பதாகக் கேள்விப்பட்டு, அங்குபோய் அன்றையதினம் தங்கி, ஸ்ரீரங்கநாதனை தரிசித்தோம். ஸ்ரீரங்கத்தில், ஸ்ரீரங்கநாதர் எவ்விதம் சயனித்திருக்கின்றாரோ அவ்விதமே அந்த ஸ்ரீரங்கபட்டணத்திலும் அவர் சயனித்திருக்கிறார். ஸ்ரீரங்கத்தில் இருப்பது போலவே, காவேரி நதி, இந்த ஸ்ரீரங்கபட்டணத்திலும் எம்பெருமானை மூன்று சுற்று வருகின்றாள். ஊரும் நன்றாயிருக்கின்றது. காவேரியில் ஸ்நானம் செய்யப்போனால், யாருக்குத்தான் அதை விட்டுவர மனம்வரும்? அதிலும் வெய்யிற் காலமானபடியால் ஜலம் ஜாஸ்தியில்லாமலும் கலங்காமலும் ஆனந்தமாயிருந்தது. அன்றையதினம் அங்குவிட்டுப் புறப்பட்டு, மைசூர் ஸமீபத்தில் ஏழு மைலில் இருப்பதால், மைசூரையும் பார்க்கலாமென்று ஆவலுடன் அங்குபோய், இரண்டு நாள் தங்கி, ஏதோ பார்க்க முடிந்தவைகளைப் பார்த்துவிட்டு, மேலக்கோட்டை போவதற்கு ப்ரஞ்ச்ராக்ஸ் தான் வழியானபடியால், திரும்பியும் ப்ரஞ்ச்ராக்ஸுக்கு வந்து சேர்ந்தோம்.

மேலக்கோட்டைக்கு ரயிலில்லாமலும், அப்போது வாடகை மோட்டாரில்லாமலும் இருந்தது. ஆனால் உத்ஸவ காலமானதால் வெகு ஜனங்கள், வண்டி பேசிக்கொண்டு சதா போய்க் கொண்டே யிருந்தனர். நாங்களும் ஒரு வண்டி பேசிக்கொண்டு புறப்பட்டோம். மேலக்கோட்டைக்கும் ப்ரஞ்ச்ராக்ஸுக்கும் பதினைந்து மைல் இருப்பதாலும், பகல் பொழுது வண்டி கட்டினால் வெய்யிலினால் மாடுகளுக்குக் கஷ்டமாகு மென்றும் ராத்திரி காலத்தில் நம் தேசங்களைப் போல் அத்தேசத்தில் திருடர் பயமில்லா திருப்பதினாலும் இராத்திரித்தான் வண்டிகள் போவது வழக்கமாதலால் நாங்களும் இராத்திரிப் புறப்பட்டுக் காலையில் மேலக்கோட்டை போய்ச் சேர்ந்தோம்.

II

அந்த மேலக்கோட்டை ஒரு மலை. அதன் மேல்தான் ஊர், கோவில் முதலியவைகள் இருக்கின்றன. அந்த மலைக்கும் மேல் வேறொரு மலையிருக்கின்றது. கீழ் மலையில் ஊரும், திருநாராயணர் கோவிலும் இருக்கின்றன. அந்த ஸ்வாமியின் பெயரால் திருநாராயணபுரமென்று அவ்வூருக்குப் பெயரும் வழங்கி வருகின்றது. மேல்மலையில் யோகாநரஸிம்ம ஸ்வாமியின் கோவில். நாங்கள் வைரமுடிக்கு முதல்நாள் அங்கு போய்ச் சேர்ந்

தோம். அங்கு இந்த உத்ஸவ சமயத்தில் அவ்வூரார் ஒரு அங்கணமுள்ள ஸ்தலத்திற்கு ரூபாய் 20 அல்லது 30 வாடகை வாங்குகிறார்கள். உத்ஸவம் பார்க்க வரும் ஜனங்கள் கணக்கேயில்லை. எங்களுக்கு அறிமுகமுள்ளவர் ஒருவர் அங்கிருந்ததினால், பகவான் கிருபையால் வாடகையில்லாமல் ஒரு ரூம் எங்களுக்குக் கிடைத்தது.

நாங்கள் அவ்வூர் போய்ச் சேர்ந்ததும் வண்டியைவிட்டிறங்கி, எங்களுக்குக் கிடைத்த அறையில் சாமான்களை வைத்துப் பூட்டிவிட்டு ஒரு குளத்திற் சென்று ஸ்நானம் செய்தோம். அவ்வூரில் ஜலகஷ்டம் இல்லை. எங்கு பார்த்தாலும் ஜலம் நிறைந்த கணக்கில்லாத குளங்களும் ஏரிகளும் இருக்கின்றன. அவரவர்களுக்கு இஷ்டமான குளங்களில் ஸ்நானம் செய்யலாமாதலால், நாங்கள் சுத்தமாகவிருந்த ஒரு குளத்தில் ஸ்நானம் செய்துவிட்டு, உடனே மலையேறி நரஸிம்மரைச் சேவித்துவரப் புறப்பட்டோம். மலை அதிகப் பெரிதாகவாவது சிறிதாகவாவது இல்லாமல் நடுத்தரமாக விருக்கின்றது.

நாங்கள் ஸ்வாமியை நன்றாகக் கண்குளிர தரிசித்துவிட்டு எங்களுக்கு அவர் கொடுத்திருக்கும் சக்திக்கு மீறாமல் அவருக்கு ஒரு அர்ச்சனையும் செய்வித்தோம்.

யோகாநரஸிம்மருக்கு ஒரு தங்க மெடல் மாலை சாற்றியிருக்கின்றார்கள். அதன் வரலாற்றை அங்குள்ளவர்கள் பின்வருமாறு சொல்கின்றார்கள்: முன்னொரு காலத்தில் ஒரு ஸர்க்கஸ் விளையாட்டுக்காரன் மேலக்கோட்டைக்கு வந்திருந்தபோது, அவனது சிங்கம், புலி, கரடி முதலிய மிருகங்கள் அவனுக்கு வசப்படாமல் முரண்பட்டிருந்ததைக் கண்டு அவன் “இந்த யோகாநரஸிம்மர் அனுக்கிரகத்தால் இம்மிருகங்கள் எனக்கு வசமானால், எனக்குப் பலவிடங்களிலும் கிடைத்த தங்க மெடல்களை நான் அவருக்குச் சாற்றிவிடுகின்றேன்” என்று பிரார்த்தித்தானாம். அதன் பேரில் அம்மிருகங்கள் அவனுக்கு வசமாயினவாம். அவனும் தனது கோரிக்கைப்படியே அந்த மெடல்களை அவருக்குச் சாத்திவிட்டானாம். அந்த மெடல் மாலையைப் பிரதிதினமும் நரஸிம்மருக்குச் சாற்றுகின்றார்கள்,

கோவில் நல்ல வெளிச்சமுள்ளதாக விருக்கின்றது. அந்த நரஸிம்மரின் வைபவத்தை யாராலும் சொல்லி முடியாது.

நாங்கள் கோவிலை நன்றாகப் பார்த்துவிட்டுப் புறப்படும்சமயத்தில், பெருமாள் பிரசாதம்பெற்றுக்கொள்வதற்காக வைஷ்ணவர்கள் கூட்டங் கூட்டமாய் வந்தார்கள். எல்லாருக்கும் பிரசாதம் கொடுக்கப்பட்டது. அந்தப் பிரசாதமாகிய தயிரன்னத்தை நாங்களும் வாங்கிக்கொண்டு ஆனந்தமாய்ச் சாப்பிட்டுவிட்டுக் கீழே யிறங்கினோம்.

பகல் போஜனமானமேல் அவ்வூரை ஒரு சுற்றுச் சுற்றினோம். அங்கு இருப்பதெல்லாம் வைஷ்ணவர்கள் வீடுதான். அவ்வளவு ஜனங்களையும் திருநாராயணரும் நரஸிம்மருமாகச் சாப்பாடு போட்டுக் காப்பாற்றுகிறார்கள்.

மறுநாள் வைரமுடியாதலால் அன்று கோவிலுக்குள் போக முடியாதபடி கூட்டமிருக்குமென்று தெரிந்ததின் பேரில், அன்று இராத்திரியே திருநாராயணர் ஸன்னிதிக்குப் புறப்பட்டோம். அங்குபோய் செல்வப்பிள்ளை என்னும் எம்பெருமானை ஸேவித்துவிட்டுக் கோவிலைச் சுற்றிப்பார்த்துக் கொண்டிருக்கையில், இராத்திரியில் எம்பெருமானுக்கு நிவேதனஞ் செய்த தோசையை வினியோகம் செய்யும் சமயம் நெருங்கிவிட அது மிக வேடிக்கையாக இருக்குமென்று கேழ்விப்பட்டிருந்தோமாதலால் அந்தப் பிரசாத வினியோக மண்டபத்திற்கு வந்து சேர்ந்தோம்.

அங்கு ஒரு அய்யங்கார் எழுந்து நின்றுகொண்டு முதல் பிரசாதம் பெறபாத்தியமுள்ளவர்கள் பேர்களை மூன்று மூன்றுதரம் கூப்பிட்டார். ‘க்ஷீரஸாகரம் ராமய்யங்கார்! வித்வான், நரசிம்மாசார்! நாடிகரங்காசார்! கருடாசார்! பென்ஷன் ஷேக்தார் ராமபத்ராசார்!’ என்று ஒவ்வொரு பேரையும் மூன்று மூன்று தரம் கூப்பிட்டது கோர்ட்டுகளில் சாட்சிகளின் பெயர்களை அக்கோர்ட்டுச் சேவகர்கள் கூப்பிடுவது போலிருந்தது! தத்தம் பெயர்கள் கூப்பிடப்பட்டவுடன், அப்பேருடையவர்கள் தாங்கள் உட்கார்ந்திருந்த இடத்தை விட்டு எழுந்து முன் வருவார்கள். அப்போது பிரசாதம் வினியோகம் செய்யும் மடப்பள்ளி பட்டர் ஒருவர் எழுந்து நின்று அவரவர்களுக்கு ஏற்பட்ட தோசையைக் கொடுப்பார். அந்தத் தோசைக்கு இன்னாருக்கு முதலில் கொடுப்பதென்றும், இன்னாருக்கு இரண்டாவதென்றும், இன்னினாருக்கு இவ்வளவிவ்வளவென்றும் கணக்குண்டாம். முறைப் பிரகாரம் தோசையை வாங்கிக் கொண்டவர்கள் தங்களுக்கு ஏற்பட்ட கணக்குப்படி தோசைகள் கிடைத்திருக்கின்றனவா என்று நின்றபடியே எண்ணிப் பார்ப்பார்கள். யாராயினும் ஒருவருக்குக் கொடுப்பதில் முன் பின் ஆன தவறோ, கணக்கில் ஏற்றக் குறைச்சலோ ஆய்விட்டால் பெரிய சண்டையாகிவிடுமாம். தவிர, இவர்களது பெயரைக் கூப்பிடுகிறவன் வாய் தப்பி மூன்றாம் முறைக்காரனை இரண்டாவதாகவோ, அல்லது நான்காவதாகவோ கூப்பிட்டுவிட்டால் “முன்னாக வரவேண்டியவனுக்குப் பின்னால் போயிற்று, பின்னால் வரவேண்டியவனுக்கு முன்னால் போயிற்று” என்று பிரமாதச் சண்டையாகுமாம். [illegible]கள் போயிருந்த நாளும் இந்தத் தோசைச் சண்டை யொன்று நடந்தது. அந்த வேடிக்கையைப்பார்த்து நாங்கள் ஆச்சரியப்பட்டுக்கொண்டிருந்தபோது, சண்டைக்காரரில் ஒருவர் எங்களுக்கும் ஆளுக்கொரு தோசை கொடுத்தார். நாங்களும் அதை வாங்கிக்கொண்டு பரம சந்தோஷத்துடன், இவ்வளவு சண்டையில் நமக்கும் ஸ்வாமி பிரசாதமான தோசை கிடைத்தது ஆச்சரியமென்று மகிழ்ந்து வாயுட்கிடத்தி வீட்டுக்குத் திரும்பி வந்து, அன்று அலைந்து திரிந்ததினால் உடம்பு அலுத்திருந்தது கண்டு நித்திரைக்கு வசமானோம்.

III

மறு நாள் எழுந்து ஸ்நானபான முதலிய நித்திய கருமங்களைச் செய்துவிட்டு, வைரமுடியை சேவிக்க ஆவலுடன் எதிர் பார்த்திருந்தோம். அந்த வைரமுடியின் மகிமையை யாரால் சொல்ல முடியும்? அது பஞ்ச பாண்டவருள் ஒருவராகிய அர்ஜுனனது கிரீடமாம். அவர்கள் வைகுண்டத்திற்கேகிய பின், அது யுத்தகளத்தில் கிடந்ததாகவும், கருடன் என்னும் பட்சிராஜன் அதைக் கண்டு, எடுத்து வந்து விஷ்ணு க்ஷேத்திரங்களுக்கெல்லாம் போய், அதை அந்தந்த ஸ்தலத்திலுள்ள மூர்த்தியின் தலையில் வைத்துப் பார்த்து, ஒருவருக்காவது சரியாகாமல் சிறிதாகவோ பெரிதாகவோ இருக்க, கடைசியாய்த் திருநாராயணபுரம் வந்து செல்வராயஸ்வாமிக்கு வைத்துப் பார்த்தபொழுது அவருக்குச் சரியாயிருந்ததினால் அவர் தலையிலேயே வைத்துவிட்டதாகச் சொல்லுகிறார்கள். அதிலிருக்கும் வைரங்கள் விலை மதிக்க முடியாதவை. அதிலிருந்த ஒரு வைரம் வெகுநாளுக்கு முன் விழுந்துபோய்விட்டதாம். அதற்குச் சரியான வைரம் இதுவரை கிடைக்கவில்லையாம். மைசூர் மகாராஜா அந்த வைரமுடியைப் போல் வேறொரு முடி சிவப்புக் கற்களால் செய்து, அதற்கு ராஜமுடியென்று பெயரிட்டுப் பெருமாளுக்குச் சாற்றியிருக்கின்றார். வைரமுடி உற்சவம் கழிந்த மறுநாள் ராஜமுடி உற்சவம். அம்முடிகள் இரண்டையும் மைசூர்

மகாராஜா அரண்மனையிலேயே வைத்திருக்கிறார்கள். உற்சவத்தன்றுதான் அவைகள் மேலக்கோட்டைக்கு வருகின்றன. உற்சவத்திற்கு முதல்நாள், அம்முடிகள் வைக்கப்பட்டிருக்கும் பெட்டிகளைப் பல்லக்கில் வைத்து, போலீஸ் காவல், வாத்திய கோஷம் முதலியவைகளுடன் ஸ்ரீரங்கபட்டணம் கொண்டு வந்து, இராத்திரி அங்கு தங்கி அப்பெட்டிகளுக்குப் பூஜைகள் செய்வித்து மறுநாட் காலையில் புறப்பட்டு சுமார் 10-மணிக்கு மேலக்கோட்டைக்குக் கொணர்ந்து சேர்க்கும் பொழுது உண்டாகும் ஜனங்களது ஆரவாரத்தையும், வாத்தியங்கள் செய்யும்கோஷத்தையும், போலீசார் கூட்டங்களை ஒழுங்காக நடத்தும் விமரிசையையும் அற்பப் பெண்ணான என்னால் வர்ணிக்க முடியுமா ?

இந்த வைரமுடி உற்சவத்திற்கு மைசூர் சீமையிலுள்ள பல தாலுக்காக்களிலிருந்தும் போலீஸ்காரர்களும் போலீஸ் இன்ஸ்பெக்டர்களும், ஜில்லா போலீஸ் தலைவர்களும் வைரமுடி ராஜமுடிகளுக்குக் காவலாக இருபுறமும் வருவார்கள். அப்பெட்டிகளை ஊர்மரவணையுடன் கோவிலுக்குள் கொண்டு போவார்கள். அதன்பின், சகல பந்தோபஸ்துகளுடனும் அப்பெட்டிகளைப் பெருமாளின் எதிரே வைத்து, அவற்றிற்குப் போடப்பட்டிருக்கும் முத்திரைகளை நீக்கி, பெட்டிகளைத் திறந்து முறைப்படி வைர முடியைப் பெருமாளுக்குச் சாற்றுவார்கள்.

உற்சவதினம் ஒருநாள் மாத்திரமே வைர முடி மேலக்கோட்டையில் இருக்கும். மறுநாள் பழையபடி பெட்டியிலடைபட்டு, முன் வந்த பந்தோபஸ்துடன் அது மைசூருக்கு வந்துவிடும்.

அரண்மனையிலிருக்கையில் மகாராஜா கூட அப்பெட்டியைத் திறக்கக்கூடாதாம். அவருக்கு அம்முடியைப் பார்க்க இஷ்டமிருந்தால் அவர் இந்த உற்சவத்தன்று மேலக்கோட்டை வந்துதான் பார்த்துப் போகவேண்டுமாம்.

இவ்வளவு பந்தோபஸ்துடன் இருக்கும் முடியின் வைபவத்தையும் உற்சவத்தின் மகிமையையும் கண்டோரெல்லாம் வியந்து ஆச்சரியப்படுவார்கள்.

IV

பகல் பன்னிரண்டு மணிக்கு, அம்முடியை ஸ்வாமிக்குச் சாற்றும்பொழுது, என் கணவர் என்னிடம் சொல்லாமல் ஸ்வாமியைச் சேவிக்கச் சென்றார் ; ஜனக்கூட்டத்தினால் சாத்தியப்படாமல் திரும்பி வந்துவிட்டார். அவர் வந்தவுடன் நான் " இந்த வீட்டில் விட்டுப்போகவா என்னை அழைத்து வந்தீர்கள் ? நானும் ஸ்வாமியை சேவிக்கவேண்டாமா ? " என்று கோபித்துக்கொண்டேன்.

அவர் "யார்போனாலும் இப்பொழுது தரிசிப்பது அசாத்தியம். புருஷர்களாலேயே முடியவில்லை. உன்னாலா முடியும் ? நான் உள்ளே போய் சேவிக்க முடியுமா பார்க்கலாம் என்று போனேன், எனக்கே தரிசனம் கிடைக்கவில்லை. இப்போது செய்யப் பட்டிருக்கும் அலங்காரத்துடனும் வைர முடியுடனும், இராத்திரி ஸ்வாமி வெளியில் வருவாராம். அப்போது தான் பார்க்கவேண்டும் " என்றார்.

இதைக் கேட்ட நான் " இவ்வளவு தூரம் நாம் வந்தது எதற்காக ? இப்போதும் சேவித்து இராத்திரியும் சேவித்தால் ஜாஸ்தியாகுமோ ? என் செல்வப்பிள்ளையை எவ்வளவு தடவை தரிசித்தாலும் சலிப்புண்டாகுமோ ? நானும் வருகிறேன். கோவிலுக்குப் போய்ப் பார்த்து வரலாம் " என்று அவரது வார்த்தையில் நம்பிக்கையில்லாதவள் போல் புறப்பட்டு அவரையும் அழைத்துக்கொண்டு, கோவிலுக்

குப் போய்ப் பார்த்ததில் அதன் உள்ளே நுழைவதற்கும் வழியில்லாமல் ஜனக்கூட்டமும், இருட்டாகவும் இருப்பதைக் கண்டேன். தப்பித் தவறி உள்ளே போனாலும் உயிருடன் திரும்பி வருவதும் கஷ்டந்தான் என்பதும் தெரிந்தது.

அப்போது நான், " நாம் இவ்வளவு தூரம் வந்து நமக்கு இந்த சேவையை சேவிக்க அதிர்ஷ்டமில்லையே" யென்றும், 'இதுவும்நமது பாபந்தான்' என்றும் நொந்துகொண்டு, வெறுப்புடன் வீட்டுக்குத் திரும்பும் சமயத்தில், எனக்கு நேரிட்டு முஜராய் சூபரின்டென்டும் (தேவஸ்தானங்களின் மேலதிகாரி) அவரது மனைவியும், மகாவிஷ்ணுவும் லக்ஷ்மியும் வருவது போல் பட்டு பீதாம்பரங்களும் வைர ஆபரணங்களும் அணிந்து கொண்டு தங்களது பரிவாரங்களுடன் வந்தார்கள். அவர்களைப் பார்த்தவுடன் எனக்கு என்னை யறியாமலே ஒரு வித சந்தோஷ முண்டாயிற்று. இது யாரோ தெரியவில்லை என்று பார்த்துக்கொண்டு நிற்கையில், அவர்கள் உள்ளே போவதற்காக, போலீஸ்காரர் வழியிலிருந்தவர்களை அதட்டி விலக்கினார்கள். அவர்கள் உள்ளே போகும் போது எனக்கு மனப்பூர்வமாக ஸ்வாமியை சேவிக்கவேண்டுமென்ற ஆவலிருந்ததினால், நான் அவர்களைப்போல் உயர்ந்த பட்டு வஸ்திரங்களும் வைர நகைகளும் அணியாமலிருந்தும் அவர்கள் என்ன சொல்வார்களோவென்றுகூட யோசியாமல் எம்பெருமானிடம் என் மனதைச் செலுத்தி, அவர்கள் பின்னால் நானும் கோவிலுக்குட் சென்று அந்த அம்மாளை என்னைப் பெற்ற தாய்போல் பாவித்து அவரிடம் நின்று பெருமாளை சேவித்தேன். அவரும் என்னைத் தம் மகள்போல பாவித்து அன்பு பாராட்டினார். அந்த சமயத்தில் அந்த அம்மாளின் வைர அட்டிகை, ஓலை, மூக்குப் பொட்டு முதலியவைகளின் நிழல் என் மேல் விழுந்தது ; நானும் அப்போது வைர நகைகள் போட்டுக்கொண்டதாகவே பாவித்து வெகுவாய் சந்தோஷித்து, வைர முடியுடன் விளங்கும் பகவானை ஒரு நாழிகைப்பொழுது நின்று நன்றாகக்கண்குளிரச்சேவித்துவந்தேன்.

இதை என் கணவர் கண்டு " நீயல்லவா கெட்டிக்காரி, எப்படியோ போய் சேவித்து வந்துவிட்டாயே !" என்றார்.

நான் " நீங்களும், நான் போனபொழுதே என் பின்னால் வந்திருக்கவேண்டும் " என்று சொன்னேன்.

அதற்கு அவர் " நீ அந்த அம்மாளுடன் நுழைந்துவிட்டாய். உன்னை விட்டார்கள். நான் வந்தபொழுது என்னை விடாமல் தடுத்து விட்டார்கள், இதுவும் என் அதிர்ஷ்டந்தான். வேறு என்ன சொல்வது ? " என்றார்.

இம்மாதிரிப் பேசிக்கொண்டு வீட்டுக்கு வந்து மத்தியான போஜனம் செய்துவிட்டு அங்கிருக்கும் பழைய கோட்டைகளையும், அஹோபில மடம் ஒன்று அங்கிருப்பதால் அதையும் பார்த்து வந்தோம். எங்களது மடத்தை ஸ்தாபித்த ஆசாரியாது பிருந்தாவனம் அங்கிருப்பதால் அதையும் சேவித்தோம். அந்த மடத்திலுள்ள பல பூஞ்செடிகளும், அழகிய மரங்களும், அவைகளினின்றும் வீசிய நறுமணமும் அடங்கா மகிழ்ச்சியை யுண்டாக்கின.

திரும்பிவந்து இராத்திரி போஜனம் செய்து, நித்திரைக்கு வசமாகாமல், எப்பொழுது செல்வராய ஸ்வாமி வெளியில் வருவார், எப்பொழுது பார்த்து ஆனந்தமடைவோம் என்று ஆவலுடன் அவர் புறப்பாட்டை யெதிர்பார்த்திருந்தோம்.

இராத்திரி சுமார் பன்னிரெண்டுமணிக்குமேல், வைரமுடியணிந்த திருநாராயணர், பாண்டு (Baud) வாத்திய, வேதபாராயண கோஷங்க

ளுடனும், துப்பாக்கியும்கையுமான போலீஸார் பந்தோபஸ்து, பாணவேடிக்கை முதலியவைகளுடனும் அவ்வூரில் நிற்கவும் இடமில்லாமல் கூடியிருந்த ஆயிரக்கணக்கான ஜனங்களுக்குக் காட்சி யளித்துக்கொண்டே வீதிகள்தோறும் வந்தார். அந்த மகாவிஷ்ணுவைக் கண்டு களிக்க இரண்டு கண்கள் போதாமல் தத்தளித்து ஆனந்த பாஷ்பத்துடன், எப்போதும் இவ்வித சேவை கொடுக்கவேண்டுமாய்ப் பிரார்த்தித்து, அவர் அடுத்த வீதிக்குப் போவதைப் பார்க்க மனம் பொறுதவளாய், அவரது பின்னழகையும் பார்த்துக்கொண்டு வேறொரு கவனமுமின்றி இருந்தவிடத்தில் நின்றுவிட்டேன்.

அவர் கண்ணுக்கு மறைந்த பிறகு அவரது உற்சவத்தின் அழகை வர்ணித்துக்கொண்டு மீந்திருந்த இராத்திரி காலத்தைப் போக்கினோம்.

V

மறுநாள் ராஜமுடியையும் சேவித்துவிட்டு, மேலக்கோட்டை விட்டுப் புறப்பட்டு, பிரஞ்சுராக்ஸ் வந்து சேர்ந்து ஊருக்குப் புறப்பட யோசித்துக்கொண்டிருக்கையில், எங்களைப் போல் சத்திரத்தில் வந்துஇறங்கியிருந்தவர்கள், மைசூர் சீமையிலேயேயுள்ள ராமநாதபுரத்தின் மகிமையைச் சொல்லக் கேட்டு அங்குஞ் சென்று, பின் ஊருக்குத் திரும்பலாமென்று யோசித்து ரயிலேறி, எடத்துறையென்னும் ஊரிலிறங்கி, அன்றையதினம் அங்கு தங்கி, மறுநாள் அங்கும் காவேரி ஸ்னானம் செய்துவிட்டு, பதினைந்து மைல் தூரமுள்ள ஸாலிக்கிராமம் என்னும் ஊர்வந்து அன்று இராத்திரி அங்கு தங்கி, மறுநாள் புறப்பட்டு அங்கிருந்து 15 மைல் தூரமுள்ள இராமநாதபுரம் வந்து சேர்ந்தோம். அங்கு ஊர் மத்தியிலும் காவேரிக் கரையிலுமிருக்கிற சத்திரத்தில் தங்கினோம். காவேரியின் அக்கரையில் இலக்ஷ்மணர் கோவிலும் இக்கரையில் ஸ்ரீராமர் கோவிலும் இருக்கின்றன. காவேரியின் நடுமத்தியில் "கோகர்ப்பம்" ஒன்று இருக்கின்றது. அது மழைகாலத்தில் ஜலத்தில் முழுகிப்போகுமாம். வெயிற்காலத்தில்தான் பார்க்க முடியுமாம். அதில் ஸ்நானம் செய்தவர்களுக்கு மறுபிறப்பில்லையாம். அந்த "கோ"வின் வயிற்றுப் பக்கமாய் நுழைந்து வாயின் வழியாய் வெளியே வரவேண்டுமாம். நீரோட்டம் அதிக வேகமாக விருப்பதால் அதில் ஸ்நானம் செய்து பழக்கமில்லாதவர்கள் துணையின்றிப் போக மாட்டார்கள். அவ்வூர் ஸ்தல புராணத்தில், அது ஒரு மகாக்ஷேத்திரமாகவும், அங்கு தேவதைகள் தினந்தோறும் வந்து போவதாகவும் எழுதியிருக்கின்றது.

நாங்கள் அவ்வூரைவிட்டுப் புறப்பட மனம் வாராமல் அங்கேயே ஒருவாரம் தங்கிவிட்டோம். அங்கு காவேரியில் ஸ்நானம் செய்வோரின் சௌகர்யத்திற்காகப் பெரிய படித்துறைகள் கட்டியிருக்கிறார்கள். அங்கு சமுத்திரத்தில் இருப்பதைப்போன்ற பெரிய மீன்கள் இருக்கின்றன. அவை அந்தப் படித்துறைகளை விட்டு வேறிடம் போவதில்லையாம். வெகு காலமாய் அம்மாதிரியிருப்பது, ஸ்ரீராமரது லீலையென்றே சொல்லவேண்டியிருக்கின்றது. அந்தப் படித்துறை ஸ்ரீராமர் கோவிலுக்கு அருகிலேயே இருக்கின்றது. அம்மீன்களை ஒருவரும் பிடிக்கக்கூடாதாம். மீறிப் பிடித்தவன் பிழைப்பதில்லையாம். பல வர்ணங்களாகவும் இருக்கும் அந்த அழகான மீன்களைப் பார்க்காதவர்கள் பாபஞ் செய்தவர்கள் என்றே சொல்ல வேண்டும். மழை காலத்தில் ஜலம் ஜாஸ்தியாயிருக்குமாதலால், அப்பொழுது அவைகளைப் பார்க்க முடியாதாம். வெயிற் காலத்தில், எள்ளுப் பிண்ணாக்காவது, கடலைப் பொறியாவது நிறைத்து வைத்துக்கொண்டு அவைகளைக் கொஞ்சங் கொஞ்சமாக ஜலத்தில் போட்டு வந்தால், அவை

செய்யும். வறுமையே வமிசத்தை நாசஞ் செய்யும் நஞ்சு. அது ஒருவரது புத்தியின் வன்மையை மேன்மையாக்கும். கொடிய அடிமைத்தனத்திற்கும் தீராத நோய்களுக்கும் அதுவே ஆதாரமாகவுள்ளது. பண்டைக் காலம் முதற்கொண்டு இதுவரை முன்னேற்றத்திற்கும் நாகரிகத்திற்கும் வறுமையே தடையாக யிருக்கின்றது. வறுமை சைபீரியாவைப் போன்ற சீதோஷ்ணஸ்திதியையுடைய நாடுகளிலும், அல்லது சைனாவைப் போன்ற அதிக ஜனத்தொகையுள்ள நாடுகளிலும், அல்லது விவசாயத்தின் முறைமையை நன்குணராத நமது இந்தியாவைப் போன்ற நாடுகளிலும், அல்லது கலகமும் போரும் சஞ்சாரம் செய்யும் சுய ஆட்சியுடையதென ஆப்பிரிக்காவைப் போன்ற தேயங்களிலும் குடி கொண்டிருக்கலாம். ஆனால் நன்கு ஆராயுமிடத்து எத்தேயமும் வறுமை நோயினின்று விலகவில்லை. வறுமை தாண்டவமாடுவதற்கு மேற்கூறியவாறு கணக்கிலடங்காக்காரணங்கள் இருக்கின்றன. காந்தி, வறுமை யென்னும் கொடிய நோயின் இம்சையைத் தம் ஊனக் கண்களினால் நோக்கினர். இவ்வறுமையை யொழிப்பதற்குக் கங்கணம் கட்டிக்கொண்டார். இந்திய பர்மா ஜனங்கள் படுந்துயரம் அவர் மனதைப் புண்ணாக்கிற்று. யந்திரசாலைகளில் வேலை செய்யும் கூலியாட்களுடைய பரிதாப நிலைமையைக் கண்டு கிலேசமடைந்தார். யந்திரசாலைகளில் மகளிரும் ஆடவரும் வேலை செய்கின்றனர். மாலையில் ஆறு மணிக்கு இல்லத்திற்கு வருகின்றனர். நாள் முழுவதும் கஷ்டப்பட்டுத் தொழில் புரிவோர்க்குக் கூலியோ ஐந்தணாவேயாகும். இதைக்கொண்டு அவர்கள் எவ்வாறு ஜீவனம் செய்வார்கள்? உண்ணுதற்கும், அணிவதற்கும் அவர்களடையும் கூலி போதுமோ? பஞ்சமர் என்றழைக்கப்படும் திராவிடர்கள் படும் துயரத்தை யாம் கண்டுள்ளோம். அவர்கள் வசிக்கும் அறையோ மிகச் சிறியது, காற்று தாராளமாக வீசுதற்கு இடமில்லை. அதனால் பல நோய்களுக்கு அவர்களிருக்கும் புரங்கள் வாசஸ்தலமாகயிருக்கின்றன. திராவிடர்கள் அசுத்தமாயிருப்பதற்கு வறுமையும் மற்ற வகுப்பினரின் இரக்கமின்மையும் காரணமாக யிருக்கின்றன. காந்தி முனிவர் இவ்வேழை மக்கள் பொருட்டும் உழைத்து வருவது ஈசனருள் அன்றோ!

பிறவிகளுக்கு ஏற்ற ஆகாரம் இப்பூமி அளிப்பதற்கு இயலவில்லை என்று தத்துவ ஞானியாகிய 'தார்வின்' கூறவில்லையா! முழுமுதற் கடவுள் சிருஷ்டித்த இவ்வுலகத்தில் அநேகக் குறைவுகள் காணப்படுகின்றன. மிருகங்கள் ஒன்றையொன்று புசிப்பதற்கு வறுமையே காரணம். இல்லாள் இல்லானை வெறுத்தலும், தாய் தன் மைந்தனைவிட்டகலுதலும் வறுமையாலன்றோ?

சுமார் இரண்டாயிர வருடங்களுக்கு முன் மானிடர்கள் வேட்டையாடி ஜீவித்து வந்தனர். பிறகு நிலத்தை உழுது ஜீவித்து வந்தார்கள். பயிர்த் தொழிலின் மகிமையால் ஜனங்கள் ஒரு குறைவுமின்றி சுகத்துடன் வாழ்ந்தனர். இப்போது பயிர்த்தொழில் செழிப்புறப் பல கருவிகளும் விரைவில் பயன் தரத்தக்க வழிகளும் கண்டு பிடித்தப் போதிலும் வறுமை ஒழிந்தவாறில்லை. பண்டைக் காலத்தில் கீர்த்திப்பெற்ற கிரீஸ், ரோம், சைனா, பெர்ஷியா, முதலிய தேயங்களெல்லாம் வறுமைப் பிணியைப்போக்குவதற்கு ஏற்ற ஔஷதம் கண்டுபிடிக்க இயலாமல் மௌனம் சாதித்து நின்றன. இந்தியாவின் தத்துவஞானிகளும் இதைக்குறித்துக் கவலை யெடுத்தாரில்லை. உழுதுண்டு வாழ்பவன் உலகத்தில் உள்ள அழியும் பொருளின் மேல் இச்சையுடையவன் என்று முற்றும் துறந்த முனிவர்கள் செப்புகின்றனர். இல்லறத்தை விட்டு, துறவறத்தை மேற்கொண்ட புண்ணிய புருஷர்கள் ஆகாரமின்றி உயிர் வைத்திருக்கக் கூடுமோ? எல்லாத் தத்துவஞானங்களும் பூமி

யைக் குறித்தே யாகும். கிரககிருத்திய சாஸ்திரங்களைப்பற்றிப் புகலாத தத்துவ சாஸ்திரங்கள் அஸ்திவாரமில்லாத கோபுரங்கள் போலுற்றன.

பதினெட்டாம் நூற்றாண்டில் பல நூதனக் கற்பனைகள் கண்டுபிடித்ததின் பயனாக விவசாயம் விருத்தியடைந்திருந்தபோதிலும் ஜனங்கள் வயிற்றுக்கில்லாமல் வருந்துவதற்குக் காரணமேன்? ஜகத்தில் இலக்குமி தாண்டவமாட, அதில் வசிக்கும் மக்கள் வறுமையால் வருந்துகின்றனர்.

நமது ஜனனபூமியாகிய இவ்விந்தியா நாடானது நூற்றாண்டுகளுக்கு முன் அளவில்லாச் செல்வத்தைப் பெற்றிருந்தது. குடிகள் யாதொரு கவலையுமின்றி உல்லாசமாகக் காலத்தைப் போக்கி வந்தனர்.

மோகல் அரசர்கள் ஆண்டபோது இந்தியாவை 'இந்திரலோகம்' என அழைத்தார்கள். என் இந்தியா இப்போது பாழான நிலைமையை அடைந்திருக்கிறது? காந்தியவர்களை இவ்வெண்ணம் வாட்டிற்று. இவ்வறுமையை யொழிக்க வழியைக்காட்ட முன்வந்த மகா முனி காந்தியே யாவர். சுதந்திரமே ஒருவருக்குச் சிறந்த பொருள். அதை யடைவது எவ்வண்ணம்? அவ்வழியை நமக்குக்காட்ட, காந்தியடிகள் தோன்றியது நாம் செய்த பூஜாபலன் அன்றோ?

ஏழைகளை வறுமையினின்று நீக்கச்சக்தியற்ற நமது முதியோர், ஏழைகளாகவும், தனவந்தர்களாகவும் பிறப்பதற்குக் காரணம் கருமத்தின் பயன் என்று பிதற்றினர். ஒருவனுக்கு உடலைக் காக்கும் உணவு இல்லாமற் போனால் தபசியின் அருள் அவன் இன்னுயிரைக்காக்க முடியுமோ? ஒருவர் எவ்வளவு சன்மார்க்கராயிருந்த போதிலும், வறுமையால் உண்டாகும் நோய் அவரை விட்டு அகலுமோ? வறுமையால் நேரிடும் தீங்கிற்குக் கணக்கில்லை யென்றறிந்த புண்ணிய புருடராகிய காந்தியவர்கள் அதை வேருடன் நீக்க முயலுகின்றனர்.

கல்வியறிவு, நல்லொழுக்கம் முதலியவை நிறைந்துள்ள பெரியார்களும், ஏனையப்பாமர ஜனங்களும் போற்றத்தக்க பரம குருவாகிய காந்தி வறுமையைப் போக்குவதற்குரிய மார்க்கங்கள் போதித்ததை யாம் உன்னற்பாலது. இப்புண்ணிய பூமியாகிய இந்தியா, நல்காத ஞானமும், நாகரிகமும் வேறு தேயங்களிலும் உள்ளனவோ? பக்தியிற் சிறந்த நாடு இப்பாரத நாடன்றோ? எங்கும் சிவமயம் குடிகொண்ட தேயத்தில் வறுமை சஞ்சாரம் செய்வது வியப்பன்றோ? கற்புக்கு அருந்ததியும், வீர ரத்தின பத்மினியும், காலனை வென்ற சாவித்திரியும், சத்தியக்கொடி நாட்டிய அரிச்சந்திரனும் இக்கலியுகத்தில் தோன்றாமைக்குக் காரணமென்? சிவ நேயர்களுக்குச் சிவத்தலங்கள் உறையிடமாகின்றன. ஞானமற்றவனிடத்துக் கல்விப் பொருளும் செல்வப் பொருளும் இருப்பன அழகளிக்குங் கண்கள் இரண்டும் பார்வை இழந்தமைபோலாகும். ஈசனருள் யறியான், அழிவுறும் உடலைப் போலுற்றன். பக்தி தேயத்தின் சக்தியைச் சாற்றும். நற்கல்வி ஞானத்தை யூட்டும் கருவியன்றோ! நற்கல்வி கடவுளின் கருத்தை விரித்துரைக்கும் ஒரு நூலாகும். அதுவே அவர் கற்பனைகளை எடுத்துக் காட்டும் களஞ்சியமாகும். அதுவே பரமனது திருவடிகளை யடைவதற்கேற்ற சாதனமாகும். பக்தித்தன்மை யறியார் பள்ளியில் பாண்டித்தியம் பெறுவது கண்ணிலான் கலைகள் கற்பது போலாகும். எங்கும் பரஞ் சோதியாகத் தோன்று மிறைவனை உலக நடையில் அறிந்தவர், தெய்வபக்தி, தேசாபிமானம், உயிர்களிடத்து அன்பு, அடக்கம், பொறை ஆகிய அரும் பெரும் ஆபரணங்கள் அணிந்தவராவர். சக்தியை வரித்துக்கொள்வது கல்வியே யாகும். தற்காலத்திய இந்தியாவில், கல்வி பெருமை குலைந்து நின்றதே. இந்தியச் சிறுவர், சிறுமிகள் ஆங்கிலேயர்களால் நியமிக்கப்பட்ட பாடசாலைகளிற் பயின்று பயனற்று இருப்பதை யாம்

காண்கின்றோம் அல்லவா? காந்தி அவர்கள் அத்தகைய கல்வி வறுமையை நன்குணர்ந்தார். இம்மையிலும் மறுமையிலும் பயன் தரத்தக்க பொருட்கள் இல்லை என்னும் உண்மையை யறிந்த காந்திபுங்கவர் நம்மவர்களைப் பாடசாலைகளினின்று நீங்குமாறு வேண்டினர். அப்பெரியார் வேண்டுகோளிற்குச் சிலர் இணங்கினர். பிறகு வறுமைக்குக் காரணம் இக்கல்வியே என அவர்கள் உணர்ந்தனர்.

அயலான் இந்நாட்டை ஆள்வதும், அவன் ஆளுகைக்கு நாம் அடிமைப்பட்டிருப்பதுமன்றி, அவனுக்கு ஊழியஞ் செய்து, அவனிடம் உபகாரச் சம்பளம் பெறுவது கேவலத்திலும் கேவலமன்றோ! இச்செய்கை வறுமையைக் குறிக்கிறது அல்லவா? அடிமைகள் தங்கள் நாட்டிற்கு நன்மை புரிவது எங்ஙனம்? அயலானுக்குத் தொண்டு புரிதல் புல்லறிவன்றோ! தற்போதியக் கல்வியின் மகிமையே மகிமை! "கதர் ஆடைகள் அணியுங்கள்" என்று அறைந்தார் காந்தியடிகள். கதரை யணிதலால் நிலையும் பயனையும் எடுத்துரைத்தனர்.

இந்திய வியாபாரிகள் வறுமையால் வருந்த, ஐரோப்பியவர்த்தகர்கள் சீமான்களாவது எவ்விதம்? அவர்கள் நெய்யும் ஆடைகளை நாம் தரிக்கின்றோம். அதனால் யாம் மேல் நாட்டாருக்குச் செல்வ மிகுதியளிப்பதுடன், நம்மவர்க்கு மிக்க துயரத்தை அளிக்கின்றோம். வெப்பமிகுந்த இந்நாட்டில் பருத்திச் செடிகளுக்குப் பஞ்சமோ? பஞ்சை நூலாக நூற்று, நூலை வஸ்திரங்களாக்குவது இந்தியர்களுக்கு இயலாத காரியமோ? பருத்தி பயிராகாத இங்கிலாந்து, நமது பஞ்சைக் கொண்டு பணமாக்குகின்றதே. அந்தோ! என் செய்வது! இச்செய்கை நமது புத்தியீனத்தைக் குறிக்கின்றதே! ஏழு வயதுள்ள சிறுவர், எழுபது வயதுள்ள பெரியோர்கள் ஒழிந்த நேரங்களில் இராட்டினங் கொண்டு நூல் நூற்றால் குறைந்தது இரண்டணா கிடைக்குமன்றோ! அந்நூலைக்கொண்டு தறிகளில் வஸ்திரங்கள் நெய்து விற்பனை செய்தால், நம்மவர்கள் இலாபமடைவதுடன், வியாபாரம் செழித்தோங்குமல்லவா! நமது சகோதர, சகோதரிகள் கதரின் மகிமையறிவாரோ! சுதந்திரத் தன்மை யளிப்பதும் கதரே; வறுமைப்பிணியை அறவே யொழிக்கத்தக்கதும் கதரே; கற்றவர்க்கும், கல்லார்க்கும் களிப்பையளிப்பதும் கதரே; ஜனங்களுக்குள் ஒற்றுமை இயக்கத்தையும், இந்தியரின் பெருமையையும் நல்குவது இக்கதரன்றோ! திருவள்ளுவனார் ஏகபத்தினி வாசுகியம்மை நூல் நூற்றது நம் சகோதரிகள் பலர் அறிவர். நிலத்தை உழுவதும், நூல் நூற்பதும் குற்ற மற்ற தொழில்களாகும். இவ்வகைத் தொண்டுகள் நமக்குப் பல நன்மைகள் புரியும். மேற்கூறியவாறு நம்மவர்கள் நடப்பாராயின், இழந்த நாகரிகத்தை நாம் மீண்டும் கைக்கொள்ளலாம். காந்தியடிகளின் இயக்கமே இயக்கம்! அப்பெருமான் காட்டிய மார்க்கமே மார்க்கம்!! அவர் சொற்படி யாம் நடப்போமாயின், இம்மையிலும் மறுமை காணலாம், ஈசனருள் பெற்று வாழலாம், சுதந்திரக் குடையின் கீழ் வீற்றிருக்கலாம், அஹிம்ஸா தர்மத்தை மேற் கொண்டொழுகலாம்.

கடவுள் நமக்கு அறிவளித்தும், காந்தியடிகளின் சொல்வன்மை அறியாமல் மௌனம் சாதித்திருப்பது பேதமையாகும். இனியாவது, பாரத நாட்டின் மக்கள் மேல் நாட்டுக் கல்வி கற்காமலும் மேல் நாட்டாரிடத்து உத்தியோகம் தேடாமலும், கதரையே அணிவாராயின் இந்தியா செழித்தோங்கு மென்பதற்கு ஐயப்பாடுண்டோ? எல்லாம் வல்ல இறைவன் இந்தியாவை இரட்சிப்பாராக!

சுபம்.

விமலா.

ஓர் சிறிய நாடகம்.

(காவேரிக் கரையில் பிறந்தவள்.)

நாடக பாத்திரங்கள்.

விமலா	ஒரு உத்தியோகஸ்தர் மனைவி.
ராஜு	அவள் நண்பன்.
அச்சுதன்	அவள் மகன்.
ராமன்	விமலாவின் வேலைக்காரன்.
கிருஷ்ணமூர்த்தி	ஒரு தனவந்தர் மகன்.
கங்காதரையர்	அவன் நண்பன்.
ரங்கம்	கங்காதரர் மனைவி.
கோகிலம்	கிருஷ்ணமூர்த்தியின் மனைவி

ஒரு ஜமீன்தார், வைத்தியர், பரிசாரகன், மோடார் ஓட்டுபவன், வேலைக்காரர்கள் முதலியோர்.

நிகழுமிடம், விமலா வீட்டிலும், ஒரு தெருவிலும், கிருஷ்ணமூர்த்தியின் வீட்டிலும்.

1வது காட்சி.

காட்சி—ஒரு பெரிய தெருவு.

காலம்—மாலை 5 மணி.

ரங்கமும் கோகிலமும் வருகிறார்கள்.

கோகி:—"ரங்கம் வேகமாய் நட! நேரமாகிறது."

ரங்கம்:—"அந்தம்மாள் இருக்கிறாளே—"

கோகிலம்:—"எந்தம்மாள்?"

ரங்கம்:—"இப்பொழுது கலியாணம் விசாரித்து விட்டு வந்தோமே அவ்வீட்டெஜமானி, தோட்டத்தை வெகு சிரத்தையாய்ப் பார்த்துக் கொள்கிறாளாம். அத்தோட்டத்தில் மாதம் ஒன்றுக்கு 40 ரூபாய் வரையில் கிடைக்கிறதாம்.

கோகிலம்:—"இது நம்பத்தக்கதாகவே இல்லையே! அந்தம்மாள் எவ்வளவு பெரிய பணக்காரி!

ரங்கம்:—"ஆம்! அந்தம்மாள் பெரிய பணக்காரிதான். காலையில் எழுந்து கீரை, கொத்தமல்லி இவைகளைவகுத்துக் கட்டிவைத்துவிட்டுப் பிறகு தான் காப்பி சாப்பிடுவாளாம்."

கோகிலம்:—"இதென்ன அநியாயமாயிருக்கிறது! அவ்வளவு பெரிய பணக்காரி கொத்தமல்லிக் கட்டும் கீரைக்கட்டுமா வியாபாரம் செய்வது."

ரங்கம்:—"அவள் தம்பி தன் சொத்தை யெல்லாம் அழித்து விட்டு இப்பொழுது திருட்டுத் தொழிலை ஏற்றுக் கொண்டிருக்கிறான். சமீபத்தில் ஒரு கொள்ளையடித்தான். என் புருஷருக்கு வியாபாரி நண்பரொருவர் இருக்கிறார். இந்தம்மாள் தம்பி அவரிடம் சிநேகம் செய்து கொண்டான். தான் அவருக்கு ஒத்தாசை செய்ய ஆவல் கொண்டிருப்பதாகவும், பிரதி ப்ரயோஜனம் எதிர்பார்க்கவில்லை யென்றும் சொல்லி ஏதோ கொஞ்சம் ஒத்தாசை செய்தானும். அவரும், இவன் மெத்த நல்ல மனதுள்ளவன் என்று சொல்லிக் கொண்டிருந்தார். ஒவ்வொரு சமயம் அவர் தனது பணப் பெட்டியைக்கூட இவனைத்திறக்கச் சொல்லி சாவியைக்கொடுப்பாராம். அவன் யாவையும் உளவறிந்து கொண்டு கொஞ்சம் கொஞ்சமாய்த் திருட ஆரம்பித்தான். நல்ல வேளையாய் அவர் அவனைக் கையும் களவுமாய்க்கண்டு துரத்தி விட்டாராம்."

கோகிலம்:—"அடடா! மனிதன் மனது பணத்தினால் என்ன கேவலஸ்திதியை அடைகிறது! இந்தத் திருடனுக்கு மனைவி யிருக்கிறாளோ?"

ரங்கம்:—"ஆகா! செக்குலக்கைபோல் ஓர் மனைவி யிருக்கிறாள். அவள் இவனுக்கு இத்தொழிலில் தன்னால் இயன்றவரை உபகாரம் செய்கிறாள். கோகிலம்! அதோ அந்த மாடி வீட்டைப் பார்த்தாயா?

கோகிலம்:—"ஆமாம், பார்த்தேன்.

ரங்கம்:—"அது தான் விமலம்மாள் வீடு. எவ்வளவு வாலிபர்கள் இந்த ஸ்திரீக்காகத் தங்கள் மனைவிகளை இகழ்ந்து சொத்துக்களையும் இழந்திருக்கிறார்கள்! தெரியுமா?

கோகிலம்:—"அவளுக்கு வயதென்ன விருக்கும்?"

ரங்கம்:—"சுமார் நாற்பதிருக்கலாம், எவ்வளவு வயதானாலென்ன? அவள் என்னையும் உன்னையும் விடப்பார்ப்பதற்கு யௌவன மங்கையாய்த்தானிருக்கிறாள்.

கோகிலம்:—"குழந்தைகள் இல்லையோ?"

ரங்கம்:—"அச்சுதன் என்று ஒரு மகன் இருந்தான். அவனது பன்னிரெண்டாம் வயதில் தாயாரின் துர் நடத்தையைக் கண்டு சகியாது வீட்டைத் துறந்து ஓடிப்போய் விட்டானும். அவனை அவன் பெற்றோர்கள் தேடவே யில்லையாம். நல்ல வேளையாய்த் தொலைந்தானே என்று இருந்து விட்டார்களாம்."

கோ.:—"அவள் புருஷன் என்ன செய்கிறான்?

ர.:—"அவன் மாதம் ஆயிரம் ரூபாய் சம்பளம் பெற்றுக்கொண்டு உத்தியோகம் செய்து கொண்டிருந்தான். அவன் இப்பொழுது நோயாளியா யிருக்கிறான். அவன் தான் மனைவியை இத்தொழிலுக்குப் பழக்கியது.

கோ.:—"அடடா!

ர.:—"ராஜு என்று இன்னொரு துஷ்டன் இவர்களுடன் இருக்கிறான். அவன் தான் சொத்துள்ள வாலிபர்களையோ; கிழவர்களையோ அவளிடம் அழைத்து வருவான். நேற்று எனது புருஷர் ஒரு சமாசாரம் சொன்னார். அவருக்கு நெருங்கிய நண்பன் ஒருவன் இவள் வீட்டிற்கு வருகிறானும்.

கோ.:—"பெயரென்ன?"

ர.:—"தெரியாது, தனவந்தர் மகனும். தகப்பனார் தேக அசௌக்கியமா யிருக்கிறாராம். அவ்வாலிபனுக்கு ஒரு குழந்தை கூட யிருக்கிறதாம்.

கோ.:—"இவள் வீட்டிற்கு அடிக்கடி வருவதுண்டோ?"

ர.:—"இரண்டு மாதகாலமாய் வருகிறானும். அவன் தமையனிடம் போய் என் புருஷர் சொன்னாராம். இருவரும் இவனை நல்ல வழிக்குக் கொண்டுவர ஏதோ யோசித்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள். அவனுக்குக் குடி கூடக் கொஞ்சம் பழகி யிருக்குமோ என்று சந்தேகப்படுகிறார்கள்.

கோ.:—"ரங்கம்! எனக்குச் சீக்கிரம் வீட்டிற்குச் செல்லவேண்டும். குழந்தை என்ன செய்கிறதோ!

ரங்.,—"நானும் வருகிறேன். குழந்தையைப் பார்க்கவேண்டும், அடுத்தமாதம் தானே புக்ககத்திற்குப் போவாய்.

கோ.:—"ஆம்?"

ரங்.:—"அதோ பார்! ஒரு வாலிபன் விமலா வீட்டிற்குச் சைகிளில் வருகிறான், உள்ளே நுழைந்துவிட்டான்.

கோ.:—(வருத்தத்துடன்) "உனக்கு அவர் யார் தெரியுமோ?

ரங்.:—"எங்கேயோ பார்த்த முகமாயிருக்கிறது. ஞாபகம் வரவில்லை.

கோ.:—"உன் புருஷர் சொன்னது இவரைத்தான்.

ரங்.—"அதெப்படி உனக்குத் தெரியும்?

கோ.:—(கண்ணீர் சொரிந்து) "அவர் தான் என் புருஷர்."

ரங்.:—(பரிதாபமும் துக்கமும் அடைந்து) "ஐயோ! எனக்குத் தெரியாமற் போயிற்றே! ஆனால் இப்பொழுது உன் மைத்துனரும் என் புருஷரும் செய்திருக்கும் யோசனை நன்றாய்ப் பழுக்கக்கூடியதுதான்.

கோ.:—"வீட்டிற்குப் போய்ப் பேசலாம் வா."

(இருவரும் போகிறார்கள்)

2வது காட்சி.

காலம், மாலை 6 மணி.

காட்சி.—விமலா வீட்டில் ஒரு சிங்காரமான அறை. விமலா சோபாவில் அமர்ந்து வெல்வெட்டில் பூ தைத்துக் கொண்டிருக்கிறாள்,

வி.:—(தனக்குள்) "நாயைப் போல் படிந்து கிடந்த இந்தக் கிருஷ்ணன் ஒரு வாரமாய் இங்கு சரியாய் வருவதில்லை. சாராயத்தையோ பார்ப்பதேயில்லை. பாட்டுப் பாடினால் மாத்திரம் அவன் பழைய கிருஷ்ணனாகிறான். அதுவும் அந்த நிமிஷம்தான். அவன் இருப்பதைப்பார்த்தால் இனி இங்குவருவதையே நிறுத்தி விடுவான் போலிருக்கிறது. எண்ணாயிரம் ரூபாய்க்கு எழுதிக் கொடுத்திருக்கிறான். அவன் சரியாயிருந்தால் இன்னம் எவ்வளவோ கொடுப்பான்.

(கிருஷ்ணன் உள்ளே வந்து ஜன்னலருகில் நிற்கிறான். விமலா அவனைப் பாராது போல் வீணையை எடுத்து மீட்டுகிறாள்.)

கிரு. :—(ஜேபிலிருந்து கடிதத்தை எடுத்துத் தனக்குள் படிக்கிறான்) "இங்கு நீங்கள் வந்து இன்று இரண்டு மாதம் முடிகின்றது. அநேக விஷயங்கள் காதில் விழுகின்றது. தயவு செய்து இன்று இரவை இங்கு வந்து கழிக்கவும். விஷயங்களை விவரமாய்த் தெரிந்து கொள்ள எனக்கு ஆவலாயிருக்கிறது. கோகிலம்."

வி.:—"கிருஷ்ணா, அதென்ன கடிதம்?"

கிரு.:—"ஒன்றுமில்லை.

(விமலா எழுந்து மேஜைமேலிருக்கும் பானத்தில் தான் கொஞ்சம் அருந்திக் கிருஷ்ணனுக்குக் கொடுக்கிறாள்).

கிரு. :—(தூர நகர்ந்து) வேண்டாம், வேண்டாம். (விமலா வீணையுடன் பாடுகிறாள்.)

கிரு.:—" விமலா! இப்பொழுது வேண்டாம்!

வி.:—" நான் பாடுகிறேன். உனக்கு அருவெருப்புண்டாகும் பொழுது சொல்லு, நிறுத்திவிடுகிறேன். (விமலா பாடுகிறாள்.)

கிரு. :—' இப்பாட்டின் பொருளென்ன.'

வி.:—" அழகான ராஜவீதி யிருக்கும்பொழுது சந்துக்குள் நுழைகிறாயே மனமே!" என்று ஆரம்பிக்கிறது.

கிரு. :—அடடா! என்ன பொருத்தமான பாட்டு! என்ன பொருத்தமான பாட்டு! (தனக்குள்) இப்பாட்டு முடியட்டும். இவளிடம் விடை பெற்றுக்கொண்டு போய் விடுகிறேன். (விமலா பாட்டில் முழு கவனத்தைச் செலுத்திப் பாடுகிறாள். கிருஷ்ணன் ஜன்னலுக்கு வெளியில் ஒரு நிமிஷம் பார்க்கிறான். மறு நிமிஷம் தாளம் போட்டுக் கொண்டு அவளருகில் உட்காருகிறான்).

விமலா:—(பாட்டை முடித்துவிட்டு) "கிருஷ்ணா! உனதழகிற்குத் தகுந்த பெயர் வைத்திருக்கிறார்கள்! உனது மோதிரம் ரொம்ப நன்றாயிருக்கிறது! கொடு! போட்டுப் பார்த்துவிட்டுக் கொடுத்து விடுகிறேன்!

கிரு.:—" உனது விரலுக்கேற்றது! (கழற்றுகிறான், திடுக்கிட்டு மறுபடியும் போட்டுக் கொண்டு) அம்மோதிரம் எனது வேட்டகத்தில் எனக்குக் கொடுத்தார்கள்.

விம.:—(கோபத்துடன்) எனது விரல்களில் எவ்வளவு விலையுயர்ந்த மோதிரங்கள் இருக்கின்றன பார்! உனது மோதிரம் என்ன எனக்குக் கிடைக்கக்கூடாதபடி அவ்வளவு உயர்ந்ததா? நான் அதை மென்று தின்று விடுவேனா?"

கிரு. :—விமலா! அம்மோதிரம் என்னுடையதல்ல.

விம. :—(அடங்காக் கோபத்துடன்) நான் தான் கொஞ்சநேரம் போட்டுப் பார்த்துவிட்டுக் கொடுத்துவிடுகிறேன் என்றேனே!

கிரு. :—நான்தான் இதோ போகப்போகிறேனே. இன்று உன்னிடம் கடைசிமுறையாக விடைபெற்றுக்கொண்டு போக வந்தேன்.

விம. :—(தனக்குள்) ஆனால் மோதிரத்தை விடக்கூடாது. (உரக்க) கிருஷ்ணா! என்ன வார்த்தை சொன்னாய்! மோதிரத்தை ஐந்து நிமிஷம் கடன் கேட்டதற்கா இந்த வார்த்தை! (தன் மோதிரங்களில் ஒன்றைக் கழற்றி) இந்தா! இதை வைத்துக்கொண்டு அதைக் கொடு.

கிரு. :—(வெட்கத்துடன் மோதிரத்தைக் கழற்றி) இந்தா! (கொடுக்கிறான். விமலா வாங்கி விரலில் அணிந்துகொள்ளுகிறாள். ராஜு வேகமாய் உள்ளே வருகிறான்).

ராஜு:—விமலம்மாள்! முக்கியமான சமாசாரம் ஒன்று கேள்விப்பட்டேன்.

(ராஜுவும் விமலாவும் ஒரு பக்கமாய்ப் போய்ப் பேசிக்கொள்கிறார்கள்.)

களைப் பிடித்துக் கொள்வதற்காக அம்மீன்கள் ஒன்றின் மேலொன்று விழுந்து கொண்டு மிதந்து வருகின்றன. ஜலத்திலிட்ட பொறிக் கடலை அம்மீன்களின் வாய்க்ககப்படுவது கொஞ்சம் சிரமமாதலால், எள்ளுப்பிண்ணாக்குப் போடுவதே மேல்.

இங்கு சாதாரண மீன்களுக்கெல்லாம் உயர்ந்ததான விசேஷ ஜாதி மீனும் ஒன்று இருக்கின்றதாம். முன்னிருந்த ராஜாக்களில் ஒருவர் அம்மீனைப் பிடித்து அதற்குக் காது குத்தி ஒரு தங்க முருகும் போட்டு வைத்தாராம். அது முதல் அந்த மீன் பயத்தினால் இப்போது கரையோரம் வருவதில்லையாம். எப்போதாயினும் அபூர்வமாகத்தான் அவ்வூரார் கண்ணுக்குத் தென்படுகிறதாம்.

அவ்வூரின் மகிமைகளை நினைக்க நினைக்க மனதிற்கு சாந்தியும் ஆனந்தமும் உண்டாகின்றது.

அங்கு ஒரு வாரம் இருக்கலாமென்று யோசித்தவர்கள், ஒரு பக்ஷம் இருந்து விட்டோம். அவ்வூர் ஜனங்களெல்லாம் எங்களுக்கு நெருங்கின சினேகிதராகி விட்டனர். ஸ்நானம், க்ஷேத்திர தரிசனம், திருவாராதனம், போஜனம் முதலியன கழிந்தபின், இரவும் பகலும் புராண படனத்திலும், வேடிக்கையும் விநோதமுமான சம்பாஷணைகளிலுமே காலத்தைக் கழித்து, எங்களது விடுமுறை காலம் வெகுவாய் முடிந்து விட்டதால், திரும்பி எங்கள் ஊர் வந்து சேர்ந்தோம்.

செல்வப்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்.
இராமநாதர் திருவடிகளே சரணம்.

சகோதர சகோதரிகளுக்கு ஓர் விக்ஞாபனம்.

(ஸ்ரீமான் எஸ். என். கோபால கிருஷ்ணய்யர்.)

'பெரியோரெல்லாம் பெரியருமல்லர்.'
'சிறியோரெல்லாம் சிறியருமல்லர்.'
'வெளுத்ததெல்லாம் பால் அல்ல.'
'கறுத்ததெல்லாம் தண்ணீர் அல்ல.'

சகோதர சகோதரிகளே!

மேலே கண்ட விஷயங்களின் அர்த்தத்தை உணர்ந்தீர்களா? உணர்ந்தீர்களானால், நீங்கள் இம்மாதம் முதல் கொண்டே இப்பத்திரிகையாகிய சிந்தாமணியை வரவழைத்து அதிலிருக்கும் விஷயங்களை அறிந்து அதன்படி ஒழுகுங்கள்.

நம் நாட்டிலோ நூற்றுக்கு நான்கு பேருக்குத்தான் எழுதப் படிக்கத் தெரியும். அயல் நாட்டைக் கவனிக்குங் காலத்தில் அங்கே அனேகமாய் எல்லோருக்கும் எழுதப்படிக்கத் தெரியும். எல்லோருக்கும் தெரியு மென்றால் ஆண்பாலர்க்கு மட்டுந்தான் தெரியும் என நான் அர்த்தம் கொள்ளவில்லை. பெண் பாலரும் நன்கு கல்வி பயின்றவர்கள் தான். ஆனால் நம் இந்தியாவில் எழுதப் படிக்கத் தெரிந்த நான்கு பேரில் ஆண்பாலர் மூன்று, பெண்பாலர் ஒன்று. ஏன் பெண்பாலரின் படிப்புப் பின்னடைந்து விட்டது? நாம் சிரத்தையெடுத்துக் கொள்ளாததால் தான், யானை தன் தலையில் மண்ணைத் தூத்திக்கொள்வதுபோல், சில பெற்றோர்கள் இப்படிப்பு விஷயத்தை மிகவும் கேவலமாக எண்ணுகிறார்கள். "நீ படித்து என்ன செய்யப்போகிறாய்? உன் சாப்பாட்டுக்கு உன் கணவன் தேடிக்கொண்டு வந்து போடுகிறான். நீ சரியாகச் சமையல் செய்து போட்டுக் கொண்டிருக்க உனக்குப் படிப்பு எதற்கு?" என்று கண்டிக்கிறதை நாம் பார்த்துமிருக்கிறோம்; கேட்டுமிருக்கிறோம். அப்பெற்றோர்களின் புத்தியை என்னென்று சொல்வது!

நம் நாட்டில் ஔவைப் பிராட்டியார் அவர்கள் எவ்வாறு புகழப்படுகின்றனர்! அப்பிராட்டியார் ஒரு பெண் பாலர் தானே! ஔவையார் அருளிச் செய்த நீதி மொழிகளையாவது கற்று உணரக் கூடாதா? அதையும் கேட்காத காது எதற்கு? சகோதரர்களே! நீங்கள் ஏன் உங்கள் சிறுமிகளைப் பள்ளிக்கு அனுப்பக்கூடாது? அனுப்பினால் உங்களுக்கு ஏதேனும் பொருள் நஷ்டம் உண்டோ? அதையும் காணோமே. ஆண்களைக்காட்டிலும் பெண்களுக்குப் பள்ளிச் சம்பளமும் தாழ்த்தியாகத்தான் ஏற்பட்டிருக்கிறது. உதவிச் சம்பளமும் அதிகமாகக் கொடுக்கிறார்கள். இவ்வளவு அனுகூலங்களிருக்க நீங்கள் அவர்களைப் படிக்க வைக்காமலிருப்பது நியாயமா? அவர்களைப் படிக்கவைத்தால் ஆண் மக்களைக் கெடுத்து விடுவார்களென்றும், ஒழுங்கற்றவர்களாக விருப்பார்களென்றும் நினைக்கிறீர்களா? அதற்கு நீங்கள்பயப்பட வேண்டாம். நாம் கொடுக்கும் கல்வி சரியான மார்க்கத்திலிருந்தால், அவர்கள் சரியான வழியில் நடப்பார்கள். இதற்கு ஐயமில்லை.

பெண்டிர்கள் கல்வி பயில்வதால் அனேக பயன்களை அடைகிறார்கள். கல்வி பயில்வது என்பது, ஆங்கில பாஷையைக் கற்றுக் கொள்வது என்று சொல்ல நான் முன் நிற்கவில்லை. உங்களுக்கு அவசியம் கல்வி வேண்டியது தான். நீங்கள் உங்கள் வாழ் நாட்களில் அனுபவிக்க வேண்டிய பல அரிய விஷயங்களைத் தெரிந்து கொள்வதற்கு, உங்களைப் போன்ற பெண்டிர்கள்தானே சொல்லவேண்டும். அப்படிச் சொல்ல வேண்டுமானால் அவர்களுக்குச் சொல்லும் திறமையும், விஷயங்களை அறியும் திறமையும் முதலியன வேண்டாமா? நம் தேசத்தில் எத்தனை பெண்டிர்கள், தமிழின் அருமையைத் தெரிந்து கொள்ளாமலும், தமிழ் பாஷையைக் கற்றுணராமலும் இருக்கிறார்கள்! உலக விஷயங்களை அறிந்து கொள்ளாத பெண்டிர்கள் எத்தனை பேர் இருக்கிறார்கள். தாங்கள் வசிக்கும் தேசத்தின் பெயரையும் தெரிந்து கொள்ளாமலிருக்கும் பெண்டிர்கள் எத்தனை. இதற்கு உதாரணமாக, சில தினங்களுக்கு முன் ஓர் வீட்டில் நடந்த சம்பாஷணையைக் கவனிப்போம்.

ருக்மணி:—அம்மா! வருகிற தீபாவளிக்கு எனக்குக் கதர்ச் சித்தாடை வாங்கித் தரவேண்டும். அது நன்றாயிருக்கிறது.

மீனாக்ஷியம்மாள்:—ஏன்? பாக்கி சித்தாடை கட்டினால் உன் இடுப்பில் நிற்காதோ? உனக்கு மாத்திரம் தனியாக ஓர் யோசனை தோன்றுகிறதே! எந்தச் சித்தாடை வாங்கினால் என்ன? வாங்கிக் கொடுத்ததைக் கட்டிக் கொள்.

ருக்மணி:—இல்லையம்மா! அது நன்றாகவும், கெட்டியாகவுமிருக்கின்றது. சாயம் கொஞ்சங்கூடப்போவதில்லை.

மீனாக்ஷியம்மாள்:—சரி. உனக்கு கலர்சித்தாடை வாங்கிக் கொடுக்கிறேன்.

ருக்மணி:—கலர் சித்தாடையல்ல அம்மா! கதர் சித்தாடை, காங்கிரஸ் ஆபீசில் விற்கிறதே— அது.

மீனாக்ஷியம்மாள்:—காங்கிரஸ் ஆபீசா! கதரா! என்ன ஒன்றும் விளங்கவில்லையே. நான் இதுவரை கேட்டதில்லையே.

ருக்மணி:—அம்மா! உலகமே கதர், கதர் என்று முழக்கம்போட்டு ஆரவாரித்துக் கொண்டிருக்க, இப்பதங்கள் உன் காதில் விழவில்லையா? ஆச்சரியந்தான்.

மீனாக்ஷியம்மாள்:—'கதர்த் துணி,' 'கதர்ச் சித்தாடை' என்றால் எனக்கொன்றும் தெரியவில்லை. அது எது? யாரிடமிருக்கிறது? என்பதை விவரமாய்ச் சொல்.

ருக்மணி:—நம் தேசம் சுயராஜ்யமடையும் பொருட்டு, 'மகாத்மா காந்தி அவர்கள் கை ராட்டின நூலைத்தயாரித்து அதைக்கொண்டு நெய்யும் துணிகளைத் தரித்து வரும்படி வேண்டிக் கொண்டிருக்கிறார். ஆதலால் நாம் ஒவ்வொருவரும் கதர் ஆடையை அணிய வேண்டும்.

மீனாக்ஷியம்மாள்:—காந்தியா! அப்படின்னா என்ன? எனக்குப் புதுமையாயிருக்கிறது. நீ பள்ளிக்கூடம் போய் வருவதால் இந்த விஷயங்களை நன்றாகப் பேசுகிறாய். எனக்கு இவ்விஷயங்களைச் சொல்.

ருக்மணி:—நம்முடைய தேச க்ஷேமத்திற்காகவும், நாம் சுயராஜ்யமடைய வேண்டுமென்றும்—ஆகிய இவைகளை உத்தேசித்துழைக்கும் ஓர் மகாத்மாவின் பெயர் "காந்தி." அவரை நாம் தெய்வமாகக் கொண்டாட வேண்டும். அதற்கடையாளமாக நாம் முதலில் கதர் ஆடைகளை உடுக்கவேண்டும். ஆதலால் நீ கதர்ச் சித்தாடை வாங்கிக் கொடுக்கின்றனையா?

மீனாக்ஷியம்மாள்:—கண்மணி! உன்னிஷ்டப்படியே வாங்கிக் கொடுக்கிறேன். நீ என்னைப் போல் கண் மூடியாய் மௌனியாக இராமல் நன்றாகக் கல்வி பயின்று உலக விஷயங்களை அறிந்து வாழ்வாயாக!

சகோதரிகளே! மீனாக்ஷியைப் போலிராதீர்கள்! ருக்மணியைப்போலவே இன்னும் பல ருக்மணிகளாய் விளங்குங்கள். தமிழ், ஸம்ஸ்கிருதம், முதலிய பாஷைகளையறிந்து, காலத்தை வீண்காலமாகக் கழிக்காமல் பிரயோஜனத்தோடு கழியுங்கள். பல அரிய விஷயங்களைப் பத்திரிகைகளின் மூலியமாகத் தெரிந்து கொள்ளுங்கள். வீண் அரட்டை அடித்துக்கொண்டு ஒருவர்க்கொருவர் சண்டையிட்டுக் கொள்ளாமலிருங்கள். கல்வி பயில வேண்டுமென்னும் நோக்கத்தை வைத்துக்கொண்டு அதன்படி நடாத்துங்கள்.

சகோதரர்களே! மீனாக்ஷியம்மாள் புருஷனான நாராயணசாமி அய்யர் நன்றாகக் கல்வி பயின்றிருந்தும், தன் மனைவிக்குச் சிறிது கல்வி கூட போதிக்கவில்லை. நீங்கள் அவரைப் போலிராதீர்கள். உங்கள் மனைவிகளுக்கும், சகோதரிகளுக்கும் கல்வியறிவை யூட்டுங்கள். பெரும் பூஷணமாகிய இச்சிந்தாமணி உங்கள் மனதையும், கண்களையும் கவரவில்லையா? நம் தாய்நாடு சந்தோஷமடையும் வண்ணம் சகோதர, சகோதரிகள் மேலே கண்ட விஷயங்களை ஊன்றறிந்து அதன்படி ஒழுகுவார்களென நம்புகிறேன். வெண்டாமரை மலரில் வீற்றிருக்கும் பூர்ண கடாட்ச வீட்சணியாயும், வரப்பிரசாதங்களை அளிக்கவல்லமையுடையவளாயுமுள்ள ஸரஸ்வதி என்னையும் எனது சகோதர சகோதரிகளையும் ரக்ஷிப்பாளாக!

சுபம்.

காந்தியும் வறுமையும்.

(ஸ்ரீமான் S. பரமசிவன்.)

இச் சிறு வியாசத்தில் யாம் இந்தியச் சிறுமி சிறுவர்களுக்கு ஓர் இந்தியருடைய வாழ்நாளைக் குறித்தும், அவர் ஏழைகள் பொருட்டும், தம் தாய் நாட்டின் பொருட்டும், தம் உடல், பொருள், ஆவி ஆகிய இம்மூன்றையும் அர்ப்பணம் செய்த திறமையைப் பற்றியும் சொல்லப் புகுவோம். இன்றைக்கும் அப்பெரியாரது திருநாமத்தைச் செவியுற்றுக் கோடிக் கணக்கான இந்தியர்களுமன்றி, அநேக

ஐரோப்பியர்களும் அம்மகானை மனத்தினால் துதிக்கின்றார்கள், வாக்கினால் போற்றிப் புகழ்கின்றார்கள். இப்பெருமானின் வாழ்நாளின் வரலாற்றை ஒருவர்முற்றுமறிவாராயின், பவித்திரம் பெறுவது கடுமையான நிஷ்டைகளிலும், உபவாசங்களில் மட்டுமே நில்லாது, பொதுஜன நன்மை பொருட்டுழைப்பதிலும் அடங்கியுள்ளதென அவர் அறிவர். கந்தரது புராணத்தையும், கபிலரது அகவலையும், இராமனுஜர், சங்கராசாரியர் ஆகிய இவர்களது திருவாய்மொழிகளை மட்டுமே அடிப்படையாகக்கொண்டு சர்வஜன சங்கத்திற்குரிய காரியங்களிலும், நீதி விஷயங்களிலும், இராஜாங்கத்திற்குரிய கஷ்ட நஷ்டங்களிலும், ஒருவரது அபிப்பிராயத்தை நிலை நாட்டுவது பேதமையாகும். தற்போது உலகத்தின் முன்னேற்றத்திற்காக அவதரித்துள்ள அவதார புருஷர்களின் அறிவின் வன்மையையும், காந்திபோன்ற உத்தமர்களின் உறுதி மொழிகளையையும் சற்று ஆராய்ந்து பார்த்தல் உத்தமமாகும்.

வீரத்தை அணியாகக் கொண்ட காந்தி முனிவர் போன்ற சிகாமணிகளின் முயற்சியாலும், வெற்றியை நாடிச் செல்லும் பெண்மணிகளின் உழைப்பினாலும், இவ்வுலகம் நவீன நாகரிகத்தை யடைந்தது. காந்தியின் முகவொளியையும், அவரது இனிய சொற்களையும் அறிவுள்ளோர் நன்குணர்வர். அவர் திருநாமத்தைக் கேட்டுத் தொழாத நாவும், அவரைக் கண்டு குவியாத கரமும் இப்பரந்த நில உலகின் கண் இருக்கின்றனவோ? நவீன இந்தியா, காந்தி முனிவரைப் போற்றிப் புகழ்வதற்கு அத்தாட்சியும், பொருத்தமும் இருக்கின்றன.

பிறர் பொருட்டுழைக்கவரும் ஒருவர் முதலாவது சத்தியமே சக்தியென உணரவேண்டும். சத்தியமே சக்தியென அறிந்தவர் உத்தமராயிருப்பர். நமது காந்தி முனிவரது சரிதையை நோக்குங்கால், அவர் வாழ்க்கையைக் குறித்துப் பொல்லாங்குரைப்பதற்குச் சிறிதேனும் இடமில்லை. யாம் அப்பெரியாரது ஜீவியசரித்திரத்தை எழுதத் துணிவு பெற்றிலோம். ஆனால் அவர் மனதிற்கொண்டுள்ள அபிப்பிராயத்தை, அவர் நடத்தையிலிருந்து எமக்குத் தெரிந்தவரை யாம் ஈண்டு கூறுவோம்.

மானிடர்களாய்ப் பிறந்தால், அபிப்பிராய பேதங்கள் ஏற்படாமல் போகா. ஒவ்வொருவரிடத்து உலகத்தைக் குறித்துப் பலவிதமான சிந்தனைகள் குடிகொண்டிருக்கின்றன. மதப்பிரசங்கிக்கு உலகம் கொடிய பாபங்கள் கொண்ட சண்டாளர்களால் நிறைந்த இடமாகத்தோன்றுகிறது. அரசர்க்கு உலகம் குடிகள் நிறைந்ததாகக் காணப்படுகின்றது. ஆனால் காந்தி முனிவர்க்கு இச்சனன பூமி எவ்வாறு உற்றது என்பதையாம் ஆராய்ந்து பார்ப்போம். அடிமைத்தனத்தை மேற்கொண்டொழுகும் நமது இந்திய சகோதர, சகோதரிகள் எவ்விதத்தினால், எப்போது சுதந்திரம் பெற்றுச் சுகித்திருப்பார் என்ற எண்ணமும், சுதந்திர பாசம் இந்தியர்களின் மனதில் எழுந்தோங்குவதற்கு ஒற்றுமை இன்றியமையாததாகுமென்னும் கவலையும், அவ்வொற்றுமை தழைத்து வர நல்லறிவூட்டும் கல்வியும், வறுமையில்லாமையும் முக்கிய சாதனங்களென உணர்ச்சியும் அவர் மனத்தைப் பற்றலாயின. வறுமையே எவ்வித இருக்கண்களுக்கும் மூலாதாரமாக இருக்கின்றதை யாம் அறிவோம் அன்றோ! காந்தி அவர்கள் வறுமையை நீக்குவதற்கும், வறுமையென்னும் சுழலில் அல்லல்படும் மாந்தரை அச்சுழலினின்று விடுதலை புரியுமுயற்சியில் வாழ்நாட்களைக் கழிக்கின்றனர் என்பதற்கையமுண்டோ?

இவ்வறுமையே உலகிற்கு நீங்காத்துன்பம். வறுமையே ஒருவரது சுதந்தரத்தை இழக்கச் செய்யும்; அடிமைத் தொண்டுகளைப் புரியச்

கிரு. :—(தனக்குள்) இவள் பேசிவிட்டு வாட்டும். மோதிரத்தை வாங்கிக்கொண்டுதான் போகவேண்டும். அதை விடக்கூடாது. கோகிலம் "மோதிரம் எங்கே?" என்பாள்.

ராஜு:—(மெதுவாய்) இவன் ஒரு தம்பிடி பெறமாட்டான். இவனுக்குச் சேரவேண்டிய ஆறு லட்சத்தையும் இவன் தமையனுக்கே இவன் தந்தை எழுதி வைத்துவிட்டாராம். நடராஜ சாஸ்திரிகள் சொத்தெல்லாம் சுயார்ஜிதமல்லவா?

விம. :—(வருத்தத்துடன்) ஐயோ! இவனைக் கறவைப்பசு என்று எண்ணியிருந்தேனே!

ராஜு:—கிருஷ்ணனின் தமையன் நாராயணன் நல்ல காரியவாதி. தம்பி கெட்ட வழியில் இருக்கிறான். பொருளைக் கொடுத்தால் துர்விநியோகப்படுத்திவிடுவான் என்று தன் தந்தையிடம் சொன்னானாம். அவர் பொருளைக் கொடுத்துத் தீயவழியில் இறக்குவதைவிடப்பொருளேயில்லாதிருந்தால் ஒருவேளை வறுமையின் கொடுமையால் நல்ல வழிக்கு வாரானோ என்ற எண்ணத்துடன் பெரிய மகனுக்கே எழுதி வைத்துவிட்டாராம்.

விம. :—யார் இவைகளை உமக்குச் சொன்னார்கள்? ஒருவேளை இச்சமாசாரம் பொய் வதந்தியாயிருக்கலாமல்லவா?

ராஜு:—இல்லை, இல்லை. அந்த நம்பிக்கை வேண்டாம். நான் சிங்கார வனத்துக்குச் சென்றிருந்தேன். அங்கு தற்செயலாய் நாராயணனும் கங்காதரனும் வந்தார்கள். நான் சொன்ன விஷயங்களை, அதாவது கிருஷ்ணன் பாகமும் தன்னைச் சேர்ந்துவிட்டதென்று, நாராயணன் கங்காதரனிடம் ரகசியமாய்ச் சொல்லிக்கொண்டிருந்தான்.

விம. :—ஆனால் அந்தப் பிராமிசரி நோட் இனி உபயோகமில்லையே?

ராஜு:—அதென்ன விமலா! நீகூட ஏமாந்து போய்விட்டாய்? கிருஷ்ணன் மோதிரமும் கடுக்கன்களும் எண்ணாயிரம் ரூபாய்களுக்கு மேல் பெறுமே.

விம. :—ஆனால் சரி, மோதிரம் என்னிடம் இருக்கிறது. வாங்கிவிட்டேன். கடுக்கன்களைப் பிடுங்கிக்கொண்டு ஆளை வெளிப்படுத்தும். (வெளியில் போகப் புறப்படுகிறாள்).

கிரு. :—விமலா! மோதிரத்தைக் கொடுக்கவில்லையே.

(விமலா பேசாது நகைக்கிறாள்.)

கிரு. :—(வெறுப்புடன்) சரி, உன்னை நோவதிற் பயனில்லை. நான் இனியாவது புத்தியுடன் பிழைக்கிறேன். இனி இந்த வீடு இருக்கும் இந்தத் தெருவுக்கே நான் வரப்போவதில்லை.

(விமலா போகிறாள். கிருஷ்ணனும் புறப்படுகிறான்.)

ராஜு:—(அவனைத் தடுத்து) ஐயா! கொஞ்சம் பொறும். உமது கடனைக் கொடுக்காமல் கம்பி நீட்டுகிறீரே! (கதவருகில் போய் வழி மறித்துக்கொண்டு நிற்கிறான்.)

கிரு. :—(பிரமித்து) ஐயா! யாருடன் பேசுகிறீர்?

ராஜு:—நீர் உம்மைப்பற்றி அறிவதைவிட நான் உம்மைப்பற்றி இன்னும் நன்றாய் அறிவேன்.

கிரு. :—(அகங்காரமாய்) அப்படி நீர் அறிந்தது என்ன ஐயா?

ராஜு:—(அலட்சியமாய்) தாங்கள் உரிமையிழந்த வீரர்.

கிரு. :—(ஆச்சரியத்துடன்) அதென்ன ஐயா? நான் இதுவரையில் கேள்விப்படாத நூதன வார்த்தையாக இருக்கிறதே?

ராஜு :—(பரிகாசமான வணக்கத்துடன்) ஐயா! தங்கள் தந்தை தங்கள் குணப் போக்கைக் கவனித்துவிட்டு தங்கள் பாகத்தைக்கூடத் தங்கள் தமையனுக்கே எழுதி வைத்துவிட்டாராம். இச்சமாசாரத்தைத் தங்கள் தமையன் வாயாலேயே கேள்விப்பட்டேன். நான் சொன்னபடி தங்களைப் பற்றி எவ்வளவு தெரிந்துகொண்டிருக்கிறேன் பார்த்தீரா?

கிரு :—(ஒருவாறு சமாளித்து) டேய்! அதிகப்பிரசங்கி! வழிவிடு! இல்லாவிடில் அடி விழும்.

ராஜு :—(பரிகாசமான வணக்கத்துடன்) ஐயா! உமது கடனைத் தீரும். பிறகு தங்கள் உத்திரவுப்படி நடக்கிறேன்.

கிரு. :—(அகங்காரமாய்) அடேய் ! மகா அல்பனாகிய உன்னிடமிருந்தா நான் கடன் வாங்கினேன் ?

ராஜு:—(ஏளனமாய்) கிருஷ்ணமூர்த்தி சாஸ்திரிகளே! தாங்கள் மகா அல்பனாகிய என்னிடமிருந்து கடன் வாங்கவில்லை. மகா மேதாவியாகிய இவ்வீட்டெஜமானியிடம் தாங்கள் எண்ணூயிரம் ரூபாய் கடன்பட்டிருக்கிறீர்கள்.

கிரு. :—(அசட்டையாய்) இனி உன்னுடனாவது உன் எஜமானியினிடமாவது நான் பேச்சே வைத்துக்கொள்ளப்போவதில்லை. வழிவிடு. (போகப் பார்க்கிறான்).

ராஜு :—(அவனைத் தடுத்து) தாங்கள்தான் உரிமையிழந்த வீரனாகி விட்டீர்களே! என் எஜமானியும் நானும் இனித் தங்களுடன் பேச்சு வைத்துக்கொள்ளவேண்டிய பிரமேயமேயில்லை. தயவுசெய்து கடுக்கன்களைக் கழற்றி வைத்துவிட்டுப் போம்.

கிரு. :—(அவனை நெருங்கி) ஏண்டா ! கழற்றாவிட்டால் என்னடா செய்வாய் ?

ராஜு:—கோர்ட்டுக்குப்போய் நோயாயிருக்கும் நடராஜ சாஸ்திரிகள் பெயரை இழுக்க வேண்டியதுதான்.

கிரு. :—கோர்ட்டுக்குப் போவாயோ ? எதைக் 'கொண்டு என்மேல் கடன் சாற்றுவாய் ? சீ! வழி விடு" (ராஜுவின் கையைப் பிடித்திழுத்து அவனை வழியினின்றும் விலக்குகிறான்).

ராஜு. :—"சூரரே ! இதைப் பாரும் (ஒரு கடிதத்தைக் கிருஷ்ணன் முகத்துக் கெதிரில் பிடிக்கிறான்).

கிரு.:—(ஆச்சரியத்துடன்) "இதென்ன அக்கிரமமாயிருக்கிறதே ! என் கையெழுத்தைப் போலவே யிருக்கிறதே !

ராஜு.:—(மகிழ்வுடன்) " தாங்கள் எழுதினதுதான் ஐயா ! இரண்டு தினங்கள் முழுதும் இவ்விடமே யிருந்தீர்களே, அப்பொழுது நடந்தகாரியம் இது. குடிதலைக்குமேல் இருந்தது. அதனால் தான் இப்பொழுது ஞாபகம் வரவில்லை. ஐயோ! பாபம் !

கிரு.:—(யோஜனை செய்து தனக்குள்) ஆமாம்! இப்பொழுது ஞாபகம் வருகிறது. அன்று தானிருக்க வேண்டும். (உரக்க) 'கடுக்கன்களைத் தொலைக்கிறேன், அக்கடிதத்தைக் கொடு.

ராஜு :—"கடுக்கன்களைக் கொடும் ஐயா. பிறகு நான் கொடுக்கிறேன்.

கிரு.—(கோபத்துடன்) " அடேய் ! அயோக்கிய சிகாமணி ! நீ அந்தக் காகிதத்தை வழியுடன் கொடுக்கிறாயா ? அல்லது, உதை பட்டுக்கொண்டு கொடுக்கிறாயா ?

ராஜு:—(தனக்குள்) இந்தத் தடியனை ஏமாற்ற முடியாது. (உரக்க) இந்தாரும், கடுக்கன்களைக் கொடும். (காகிதத்தைக் கொடுத்து விட்டுக் கடுக்கன்களை வாங்கிக்கொள்கிறான்).

ராஜு:—"உரிமை யிழந்த வீரரே ! தாங்கள்—

கிரு. :—(முஷ்டியை காண்பித்து) " அடேய், இன்னொரு முறை அப்படிச் சொல்லு பார்ப்போம்.

ராஜு:—" இல்லை ஐயா இல்லை! கடியாரத்தையும் கொடுத்தீரானால் பாதித் தொகையாவது கிடைக்கும். தயவு செய்து கடியாரத்தையும் கொடும்."

கிரு. :—"டேய்! நான் கடியாரத்தைக்கொடுக்க மாட்டேன். இதோ இந்த இடத்தை விட்டு நான் போகிறேன். நீ சண்டையிட்டுப் பிடுங்குவதானால் பிடுங்கு." (மெதுவாகப் புறப்படுகிறான்.)

ராஜு :—(தனக்குள்) " இந்தத் தடியனுடன் சண்டையிடக் கூடாது. தந்திரம் செய்து பார்ப்போம். (உரக்க) " கோபித்துக் கொள்ளுகிறீரோ ! தயவு செய்து கடியாரத்தை வெளியிலெடுத்து மணி என்ன வென்று பார்த்துச் சொல்லும். (கிருஷ்ணனை நெருங்கி நிற்கிறான்).

கிரு.:—(ராஜுவை மார்பில் குத்தி உள்ளே தள்ளி) " அடேய் ! பயங்கொள்ளி நாயே ! என்னை ஏமாற்றவா பார்க்கிறாய் ? (வெளிப் பக்கம் தாளிட்டுக் கொண்டுபோகிறான்).

(காட்சி முடிகிறது.)

LIFE MEMBERS—(Continued).

64. A. R. PL. S. PL. Muthu Karuppan Chettiar Avl., Alorstar.
65. S. K. M. Ramasami Pillai Avl., Tapah.
66. N. Kuppammal Avl., Tapah.
67. Chengalvaraya Naidu Avl., Ipoh.
68. S. V. O. Namperumal Naidu Avl., Penang.
69. Dr. Veerasingam Avl., S. Bakap.
70. S. Thilliambalam Avl., B. Mertajam.
71. A. Pasupathy Avl., B. Mertajam.
72. K. M. Rm. Palaniyappa Chettiar Avl., B. Mertajam.
73. K. Visvanathan Avl., B. Mertajam.
74. P. N. M. Muthu Palaniyappa Chettiar Avl., Athangudi (Ramnad).
75. M. Y. Rm. Sithambaram Chettiar Avl., Kulim.
76. Pl. K. N. Ct. Palaniyappa Chettiar Avl., Kulim.
77. V. Ramalingam Avl. Siliau, F.M.S.
78. S. Rajappah, Esq. Mambau, F.M.S.
79. Mrs. G. C. Thamboo. Padang Rengas, F.M.S.
80. K. Namaswayam Avl. B. Mertajam.
81. M. C. S. Durai Avl. Jelebu
82. M. Vadivelu Avl. Jelebu.
83. S. Kanagaratnam Avl. Jelebu.
84. S. S. Thambimuthu Avl. Jelebu.
85. S. Nagalingam Avl. Port Dickson.
86. M. Thiyagarajah Avl. Port Dickson
87. D. S. Stoner, Esq. Kuala Pilah.
88. K. Rajah Avl. Seremban.
89. T. Parthigesu Avl. Kajang.
90. M. Vallipuram Avl. Port Dickson.
91. K. Arumugam Avl. Seremban.
92. Dr. S. R. Krishnan, J. P. Do.
93. Dr. A. S. Muthu, Do.
94. S. S. Selvanayagam. Do.
95. S. Sinnathamby Avl. Do.
96. K. Vettivelu. Do.
97. K. Saravanamuthu. Do.
98. S. Ponnambalam. Do.
99. S. PL. Palaniyappan Ambalam. K. Pilah.
100. V. Karuppian Avl., Butterworth.
101. T. K. Kathiresan Pillay Avl. Do.
102. T. Rajabather Avl., Do.
103. M. Kanda Gnany Avl. Kota Bharu.
104. S. Kandiah Avl. K. Lumpur.
105. K. Arulampalam Avl. Do.
106. M. Sivasithambaram. Batu Gajah.

Printed by Srinivasa Varadachari & Co., 4, Mount Road, Madras.
and Published by Sister V. Balammal, Sullivan's Garden Road, Mylapore, Madras.—2,520—6-1-1928.

LIFE MEMBERS.

26. M.R.Ry. K. Kandiah Avl., Klang.
27. „ T. R. Subramania Iyer Avl., Klang.
28 „ S. S. Iyer Avl., P. W. D, Klang.
29 „ M. Kumaraswami Pillai Avl., J.P , Kuala-Lumpur.
30 „ R. D. Ramaswami Avl., J.P., Kuala-Lumpur.
31. „ Nilakanta Iyer Avl., Klang.
32 „ W. B. Rangaswami Iyengar Avl., Port Swettenham.
33. „ V. R. Subramania Iyer Avl., Kuala-Lumpur.
34. „ Dr. P Varadaraja, Port Swettenham
35. „ K A Narayanan Avl, Kuala Lumpur.
36. „ E. Devi Radha Avl., Kuala Lumpur.
37. „ Dr. John Ponnambalam Avl., Kuala-Lumpur.
38. „ W. Ponnudurai Avl., Kuala-Lumpur.
39. „ S. Paramananda Pillay Avl., Lumut.
40. „ K. S. Ananthakrishna Iyer Avl. Port Swettenham
41. „ S. M. Ponniah Avl, Klang (F.M S.)
42. „ S. Ponniah Avl, Port Swettenham
43. „ A. K. Katheappa Thevar Avl., Saigon
44. „ S. K. Ramasamy Pillai Avl, Tapah
45. „ A. S. Thampoo Avl., P.W.D., Tapah.
46. „ C. Valersamy Avl, P.W.D., Sungei.
47. „ D. S. Paramesvara Iyer Avl., P.WD., Sungei
48. „ T B Ramakrishnan Avl., Sungei
49. „ E. Chinnayah Avl, Sungei.
50. „ V Subramanian Avl., Sungei
51. „ K Elankai Nayagam Avl, Bidor.
52. „ L. Thivy (திவி) Avl., J. P., Kuala Kangsar.
53. „ A. Velu Pillai Avl., Tapah
54 „ N Elalthambi Avl., J. P., Taiping.
55. „ M. Ratnasamy Pillai Avl, Taiping.
56 Miss Sornaletchumy, Mantin.
57. M R.Ry. P. Sinnathamby Avl., Gemas.
58. Miss Kamaleswari, Port Swettenham.
59. M.R.Ry. S. Thamboo Avl Port Swettenham.
60. „ Sona Sockalingam Chettiar Avl., Kuala Muda
61. „ O. R. M. O. M. S. P. Natchiappa Chettiar Avl., Tapah.
62. „ Dr. E. Kandiah Avl., S. Patani.
63. „ K. A. L Rm. Ramasami Chettiar Avl., Alorstar.